

TORSDAGEN DEN 26 MARS 2009

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 10.00.)

2. Utdelning av livsmedel till de sämst ställda (ändring av ”enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden”) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är betänkande (A6-0091/2009) av Czesław Adam Sierkierski för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling om utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen (KOM(2008)0563 – C6-0353/2008 – 2008/0183(CNS)).

Czesław Adam Sierkierski, föredragande. – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! I dag diskuterar vi ett oerhört viktigt ämne – programmet för utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen. Det är viktigt eftersom det berör miljontals människor som lever i fattigdom och behöver särskilt stöd. Vi stöder Europeiska kommissionens förslag att öka anslaget med två tredjedelar, det vill säga från 305 miljoner euro till nästan 500 miljoner euro per år, och att öka antalet produkter som tillhandahålls inom ramen för programmet.

Programmet kommer naturligtvis inte att lösa problemen med undernäring och fattigdom bland gemenskapens medborgare, men det kommer säkerligen att bidra till att mildra dem. Vi är emot förslaget att omedelbart införa – jag upprepar, omedelbart införa – samfinansiering från de nationella budgetarna, eftersom detta kan begränsa vissa länders möjligheter att delta i programmet eller till och med förhindra dem att göra det. Länder där inkomsten per capita är låg och där det också finns budgetproblem skulle beröras särskilt. Dagens ekonomiska kris ställer också saken på sin spets. Jag tror att rådet kommer att lyckas utarbeta en kompromiss om detta.

Vi stöder förslaget att livsmedel som öronmärks för utdelning inom ramen för programmet ska komma från Europeiska unionen. Så långt möjligt bör färskt lokala livsmedel delas ut, och det betyder att vi kommer att stödja inhemska livsmedelsproducenter genom att öka efterfrågan. Vi kan också vara säkra på att de livsmedel som delas ut håller rätt kvalitet.

Programmets rättsliga grund har varit kontroversiell. Som vi vet ifrågasatte rådets juridiska avdelning kommissionens yttrande. Kommissionsledamoten kan räkna med parlamentets stöd i den här frågan. Jag delar kommissionens ståndpunkt om det nödvändiga i tydliga prioriteringar och långsiktig planering. En förlängning av programtiden till tre år kommer att innebära att tillgängliga medel kan användas på ett effektivare sätt.

Genom att anta betänkandet kommer parlamentet att sända ut en positiv signal till våra medborgare. EU ger stöd till de fattigaste länderna i Afrika, vilket vi naturligtvis stöder, men får inte heller glömma sina egna medborgare. EU:s livsmedelsprogram för de fattigaste i Europeiska unionen, såsom programmen ”Frukt i skolan” och ”Mjök i skolan”, håller på att förändra inställningen till EU och den gemensamma jordbrukspolitikerna, som har kritiserats så hårt av en del. Medborgarna bör veta om att de livsmedel de får kommer från EU-program och EU-anslag.

Programmen bekräftar att EU känner ett ansvar för de mest behövande medborgarna. Till den gruppen hör särskilt de hemlösa, familjer i svårigheter, arbetslösa, ensamföräldrar, invandrare, asylsökande och människor i framskriden ålder eller med begränsade resurser. Det är ofta funktionshindrade människor, eller till och med barn.

Man ska komma ihåg att de omvälvningar som har ägt rum i de länder som nyligen gick med i EU har lett till en betydande inkomstmässig skiktning i samhällena. Dessutom ökar inkomstskillnaderna och skillnaderna i levnadsstandard i en del av dessa länder hela tiden. Familjer i småstäder och bybor är särskilt hårt drabbade av fattigdom. Det finns ökande skaror människor som inte har råd med livets nödvändigheter.

Vi har ett slags dödläge i rådet, där alla väntar på parlamentets yttrande, och jag är övertygad om att antagandet av mitt betänkande kommer att förmå Tjeckien, som nu innehar ordförandeskapet, att ta upp diskussionen igen och komma fram till en rationell kompromiss i rådet. Låt oss hoppas att lagstiftningsarbetet kan fullbordas i maj eller juni. Jag vill uppmana de medlemsstater som inte deltar i programmet att gå med. Slutligen vill jag, som språkrör för de miljontals invånare som erhåller stöd genom programmet och de välgörenhetsorganisationer som delar ut livsmedlen och för egen del tacka alla ledamöterna, och inte bara de som stödde mitt betänkande.

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Innan jag går in på innehållet i det här förslaget vill jag tacka föredraganden Czesław Adam Sierkierski och ledamöterna i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling för deras arbete med det här betänkandet.

Jag ska börja med att sätta in dagens debatt i sitt sammanhang, för det här förslaget handlar inte om paragrafer, politisk makt eller löften: det handlar om människor. Miljontals européer har drabbats av de svåra ekonomiska tiderna och av de snabba prisökningarna på livsmedel sedan 2007. För fler människor än vi kan föreställa oss är bristen på lämplig mat ett dagligt problem: 43 miljoner européer har inte råd med ett mål med kött, kyckling eller fisk varannan dag. Det tycker jag är en anmärkningsvärd siffra.

Programmet för de sämst ställda riktar sig till dem i vårt samhälle som behöver livsmedelsbistånd: människor som oroar sig över om de ska kunna ge sina barn mat i morgon, människor som inte tänker på vad de ska äta till middag på kvällen utan på om de kommer att ha någonting att äta, människor som inte går på några andra restauranger än de som bär namnet *Resto du Cœur*.

Över 13 miljoner fattiga människor får stöd genom programmet, 19 medlemsstater deltar och systemet ger en stabil avsättning för interventionsprodukter, så det här programmet har verkligen visat sitt värde. Det tillstod parlamentet redan 2006, när det uppmanade rådet och kommissionen att permanenta programmet i framtiden och utöka utdelningen av livsmedel, utan begränsning till interventionsprodukter.

Det gläder mig att Czesław Adam Sierkierski i sitt betänkande stöder kommissionens linje och håller med om att programmet måste hållas kvar inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Detta är särskilt viktigt vid en tidpunkt då en del hävdar att det inte finns något samband mellan vår jordbrukspolitik och att ge människor mat.

Hittills har programmet uteslutande finansierats via gemenskapens budget. Nu föreslår vi samfinansiering. Detta är en viktig förändring, men jag anser att det är en grundläggande förbättring av systemet. Samfinansiering kommer att innebära att de totala anslagen till denna åtgärd mer överensstämmer med de verkliga behoven. Den kommer att sporra medlemsstaterna att ta större ansvar för administrationen av programmet, och den är också ett sätt att förstärka sammanhållningen, eftersom sammanhållningsländerna har mindre samfinansiering.

Samtidigt delar jag inställningen att vi inte ska riskera att medlemsstater drar sig ur systemet. Därför föreslog vi en successiv infasning av samfinansieringsgraden för att bibehålla skillnaden mellan sammanhållnings- och icke sammanhållningsländer.

Jag håller med om att vi bör göra mer för att trygga näringsvärdet hos de livsmedel som delas ut. Som föredraganden nämnde kan det innebära att färskvaror, som oftast har producerats lokalt, tas med. Det är dock inte lämpligt att förbjuda utländska produkter eller produkter som kommer från länder utanför Europeiska unionen, som ni föreslår i ert betänkande. Det skulle medföra fler och betungande kontroller. Det skulle kunna ses som en signal om protektionism från EU:s sida, och till och med ifrågasättas av våra WTO-partner. Emellertid kommer den överväldigande delen av de livsmedel som delas ut i realiteten att vara producerade i Europeiska unionen och främst komma från interventionslager, och med största sannolikhet från de upphandlingar som vi nu gör, särskilt i mejerisektorn.

Med tanke på att välgörenhetsorganisationerna är mycket delaktiga i systemet ger vårt förslag möjlighet att ge icke-statliga organisationer ersättning för transportkostnader och administrativa kostnader. Ni föreslår att också lagringskostnader ska omfattas. I grunden tycker jag att det är en god idé, men jag kan inte ställa mig bakom ert förslag att överlåta till medlemsstaterna att fastställa ersättningsnivåerna. Vi måste ha samma tak för alla deltagande länder, inte minst för att se till att programmet förblir ändamålsenligt och behåller inriktningen på att tillhandahålla livsmedel.

Låt mig slutligen understryka att rådet väntar på resultatet av dagens debatt och omröstning för att kunna fortsätta sina diskussioner. Jag hoppas att ministrarna har utnyttjat väntetiden konstruktivt. Ett tydligt

budskap bör alltså bli frukten av dagens debatt: glöm inte dem som står i kö till soppköken eller som väntar på nästa matpaket. Vänta inte för länge! Vi måste permanenta detta system för livsmedelsbistånd.

Florencio Luque Aguilar, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling.* – (ES) Fru talman! Dagens ekonomiska kris i Europa kommer att leda till att antalet människor som befinner sig under fattigdomsgränsen ökar de närmaste åren. De är redan 80 miljoner, med andra ord 16 procent av EU:s befolkning.

Med tanke på denna kris är det oerhört viktigt att vi skapar kontinuitet i tillhandahållandet av livsmedel till de mest behövande. Interventionslagren har hittills varit ett användbart verktyg när det gäller att förse de fattigaste människorna i gemenskapen med livsmedel och samtidigt se till att de priser som de europeiska producenterna får är stabila. Dessa lager håller dock på att ta slut.

Det verkar lämpligt att det nya biståndsprogrammet för de fattigaste också kan ge avsättning för Europeiska gemenskapens produkter. På så sätt kan vi hjälpa jordbrukarna att stanna på landsbygden.

Europeiska kommissionens förslag innebär inte att de livsmedel som ingår i programmet uteslutande ska vara producerade i gemenskapen, eftersom kommissionen anser att detta strider mot Världshandelsorganisationens regler. Jag vill emellertid påminna kommissionen om att Förenta staterna avsätter varken mer eller mindre än 67 procent av sin jordbruksbudget till livsmedelsprogram för de sämst lottade, vilket också har fördelen att ge amerikanska jordbrukare och boskapsuppfödare en hjälpande hand.

Denna andel står i skarp kontrast till de utgifter som föreslås i det nya gemenskapsprogrammet. Dessa skulle bara motsvara 1 procent av budgeten för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Agnes Schierhuber, *för PPE-DE-gruppen.* – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Också jag vill framföra mitt uppriktiga tack till Czesław Adam Sierkierski för hans betänkande. Jag skulle vilja drista mig till att säga att han har gjort ett oerhört gott arbete.

I mer än två decennier har Europeiska unionen haft ett program för utdelning av livsmedel till de sämst ställda. 2006 fick till exempel omkring 13 miljoner människor från 15 medlemsstater hjälp via olika biståndsåtgärder. Jag tror – som både kommissionsledamoten och föredraganden redan har sagt – att det här programmet kommer att spela en viktig roll för att upprätthålla och främja solidaritet i vår union, för enligt min åsikt är och förblir EU inte bara en ekonomisk inre marknad, utan först och främst en gemenskap av värden och solidaritet. Också när vi talar om en modern social och miljömedveten marknadsekonomi med de tre pelarna ekonomi, miljö och sociala frågor – som alla är lika viktiga så att alla medlemsstater kan delta i detta program – stöder jag föredragandens åsikt att programmet bör som tidigare finansieras av Europeiska unionen till 100 procent.

Jag vill understryka att även om det är viktigt att vi främst använder produkter som är producerade i gemenskapen bör undantag kunna göras vid behov.

Slutligen vill jag säga att jag personligen tycker att det är självklart att vi ska hjälpa de fattigaste av de fattiga i den omfattning vi kan. Jag hoppas verkligen att en stor majoritet, som kommissionsledamoten sa, i dag kommer att rösta för det här betänkandet, så att vi ger rådet en tydlig signal.

María Isabel Salinas García, *för PSE-gruppen.* – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först av allt vill jag gratulera föredraganden. Vi har haft en mycket likartad syn på det här programmet. För det andra vill jag gratulera alla inblandade, för i tider av ekonomisk kris är det grundläggande att det finns ett program som detta, med uppenbara positiva sociala effekter.

Trots att vi bara är delaktiga i ett samrådsförfarande måste vi sända ut ett tydligt politiskt budskap från Europaparlamentet i dessa osäkra ekonomiska tider. Vi måste sända ut ett budskap från Bryssel och Strasbourg om att vi inte bara bryr oss om finanssystemets återhämtning utan också är fullt medvetna om att vår socialpolitik måste utvecklas, särskilt för att stödja de människor som mest behöver det, de fattigaste i Europeiska unionen.

Vi håller med kommissionen om att det här programmet för utdelning av livsmedel bör förbli en del av den gemensamma jordbrukspolitiken, av flera skäl: för att det europeiska jordbruket har en tydlig social dimension, för att det här programmet är ett verktyg som fungerar, för att vi behöver det mer än någonsin nu och för att det måste fortleva.

Vi i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet är, liksom föredraganden, emot att det här programmet samfinansieras av Europeiska unionen och dess medlemsstater, eftersom det skulle innebära diskriminering mellan stater med utgångspunkt från deras välstånd, vilket kan leda till en situation där programmet inte kan tillämpas i de mest missgynnade länderna.

Det är svårt att förstå varför kommissionen vill spara på gemenskapsmedel från den gemensamma jordbrukspolitikens mest sociala del just när de behövs som mest, i synnerhet när jordbruksbudgeten visar överskott år efter år.

För oss är det grundläggande med full gemenskapsfinansiering. Vi måste se till att det här programmet når ut till alla länder, särskilt till de mest behövande. Programmet har 43 miljoner potentiella mottagare, och för deras skull måste vi göra en kraftansträngning och inte under några omständigheter undvika kostnader. Stränghet är bra, men inte mot de fattigaste.

Det här programmet ska omfatta hela distributionskedjan för livsmedlen, så att vi kan se till att det når medborgare i alla medlemsstater. För att vi ska uppnå det målet har vi i den socialdemokratiska gruppen, som jag är skuggföredragande för, lagt fram ett ändringsförslag om att alla utgifter för distribution, lagring och administration ska åvila gemenskapen.

Vi håller också med föredraganden om att livsmedlen bör vara av hög kvalitet och helst härstamma från gemenskapen. Denna linje överensstämmer med parlamentets ståndpunkt i fråga om andra liknande program som vi har diskuterat i kammaren nyligen, såsom planen för utdelning av frukt i skolorna.

Tack så mycket, det var allt. Vi hoppas att kommissionen tar hänsyn till parlamentets ståndpunkt när den fattar sitt beslut, och framför allt hoppas vi att den förverkligar den här planen i unionen så snart som möjligt.

Willem Schuth, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig börja med att klargöra att för mig handlar inte den kommande omröstningen om Siekierskibetänkandet om utdelning av livsmedel till mindre bemedlade människor, i synnerhet inte i dessa svåra ekonomiska tider. Därför vill jag också slå fast från början att det inte var lätt att hitta en gemensam linje i vår grupp. Således respekterar jag de gruppmedlemmar som fattar det personliga beslutet att avvika från denna och inte stödja vårt tillbakavisande av betänkandet.

Varför kan jag inte stödja det som omröstningen i utskottet resulterade i? Det finns ett antal skäl till detta, och de har verkligen ingenting att göra med att hjälpa mindre bemedlade människor i Europeiska unionen i dessa svåra ekonomiska tider. Tvärtom syftade de ändringsförslag som min kollega Niels Busk la fram för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, som dock tyvärr befanns vara otillåtliga, till att ge det befintliga systemet en framtidsinriktad grund. Det system som hittills har tillämpats är en anakronism från perioder med överproduktion i jordbruket. Lyckligtvis hör dessa nu till historien. Tack vare frikopplingen av direktutbetalningarna har interventionslagren ständigt minskat de senaste åren, och följden är att upp till 85 procent av livsmedlen i dag måste köpas på den fria marknaden.

Detta har emellertid förändrat programmets grundläggande natur och lett till att dess jordbruksdimension har gått förlorad. Eftersom vi nu har att hantera ett socialt program måste vi skapa en lämplig rättslig grund för detta. I det avseendet delar vi rådets juridiska avdelnings inställning att den enda möjliga rättsliga grund som finns i stället för artikel 37 i EG-fördraget om den gemensamma jordbrukspolitiken är artikel 308, för i annat fall skulle detta innebära en klar överträdelse av medlemsstaternas nationella befogenheter. Med tanke på att våra ändringsförslag inte var tillåtna är den enda lösningen att Europeiska kommissionen lägger fram ett nytt förslag. Kommissionen bör också ta till sig principen om samfinansiering, för det är bara på lokal nivå som man på ett nöjaktigt sätt kan bedöma om dessa program är meningsfulla för alla eller inte.

Andrzej Tomasz Zapalowski, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Den sociala stratifieringen i Europeiska unionen ökar för närvarande. Vi har miljontals människor som lever i fattigdom och de bli hela tiden fler. Detta sker trots att socialisterna har haft makten i gemenskapen och i många medlemsstater i årtal, och de sägs ju vara emot fattigdom och ojämlikhet. EU skulle i sig vara en allmänt välmående region, var det tänkt. Många människor var naiva nog att tro på detta, men nu är det tid för eftertanke.

Vi måste hjälpa de fattiga och utstötta människor i Europa som inte klarar sig själva. Det finns många sådana i de gamla EU-länderna och många fler i de nya. Vid sidan av den ekonomiska krisens destruktiva konsekvenser märker vi också effekterna av de gamla EU-ländernas tidigare kolonialistiska inställning till företag och banker i de nya medlemsstaterna. Arbetsplatser förstörs fortfarande, som till exempel varvsindustrin i Polen.

Czesław Adam Siekierskis utmärkta betänkande handlar om hur livsmedel ska delas ut till de mest behövande. Jag håller fullständigt med honom om att gemenskapen som helhet bör finansiera stödet till de mindre bemedlade och att livsmedlen uteslutande bör komma från EU-länderna. Stödet bör nå barnhem, center för hemlösa och hungriga barn i skolorna, och det bör främst delas ut av lokala myndigheter, som bäst känner till vad och hur mycket som behövs.

Witold Tomczak, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Programmet för livsmedelsbistånd är mycket viktigt i dag. Som föredraganden skriver var 4 3 miljoner människor undernärda bara i EU-25 år 2006 och 79 miljoner hotades av fattigdom, vilket är mer än 20 procent av den totala befolkningen i EU. Programmet har hjälpt en behövande människa av sex. Så problemet är allvarligt, och fattigdomen har förvärrats ytterligare efter de senaste utvidgningarna av EU.

Statistiken visar att programmet bara minskar undernäringen, inte eliminerar den. Det är ett program som behandlar effekterna men inte eliminerar orsakerna. Är det inte en paradox att det är invånarna på landsbygden som hotas av fattigdom och undernäring? De som borde producera livsmedel behöver livsmedelsbistånd, men det är inte deras fel, utan politikens. Det beror på en osund jordbrukspolitik, som gör att små familj jordbruk går i konkurs och att fler människor behöver livsmedelsbistånd.

1997 års hållbara europeiska jordbruksmodell är en propagandamyt. De små familj jordbruken skulle vara ett centralt inslag i modellen, men i verkligheten är det tvärtom. Det är dessa jordbruk som utestängs, trots att de utgör minst 95 procent av jordbruken i Europeiska unionen. Är det inte en paradox att vi ger större delen av jordbrukspengarna till dem som har en dyr produktion? Till stora boskapsuppfödare som skadar miljön, medan de som producerar billigt bara får ett symboliskt stöd? EU:s handelspolitik exponerar oss för plötsliga prishöjningar och konkurrenspolitiken har lett till försäljningsmonopol och överdrivet höga priser. Det är hög tid att denna politik förändras. Det är denna politik som har gjort att maten har blivit dyr och att antalet fattiga och undernärda medborgare i EU ökar.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Lissabonstrategin är en stor framgång på åtminstone ett område: Europeiska unionen har blivit en av världens mest konkurrenskraftiga regioner när det gäller skapande av fattigdom. Således har vi lyckats skapa 80 miljoner fattiga och 43 miljoner svältande européer, en siffra som inkluderar de äldre, som kan dö snabbare och därmed minska de offentliga utgifterna, så att Maastrichtkriterierna bättre kan uppfyllas.

Bara i Frankrike serverar välgörenhetsorganisationen *Restos du Cœur* 80 miljoner måltider varje år. Sedan 1987 har vi ett program för utdelning av livsmedel med en årsbudget på 300 miljoner euro för att ge de fattiga mat. 300 miljoner euro dividerat med 80, dividerat med 12 blir livsmedel för 25 cent till var och en av de 80 miljonerna fattiga varje månad. Dessa livsmedel togs från interventionslagren, men sedan 1992 års reform, då bergen av smör, floderna av mjölk och de bågande kylskåpen kritiserades, har dessa lager förbrukats.

Under perioden 2010–2012 kommer vi att köpa mat på marknaden, där det också finns icke-europeiska varor, på grund av WTO och kampen mot protektionism. Det betyder att vi sedan 1962 föder upp våra boskapsdjur på importerade oljevaxter och att vi från och med 2010 också kommer att ge våra fattiga importerad mat. Och allt detta samfinansieras i allmängiltighetens namn.

Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Problemet – det verkliga problemet – är emellertid att det fortfarande finns 80 miljoner fattiga människor efter 22 år med ett livsmedelsprogram.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Czesław Adam Siekierski har lagt ned en hel del arbete på det här betänkandet, och det vill jag ge honom ett uppriktigt tack för. Jag delar också hans uppfattning att många människor hotas av fattigdom, särskilt nu under den ekonomiska krisen. Det vore brottsligt av EU om människorna här skulle tvingas svälta.

Jag kan dock inte hålla med om att maten skulle ha blivit dyrare. Det kan vara sant i en del länder, men i Tyskland är det verkligen inte så. Priset på mjölk och smör är till exempel lägre än på länge och har nått en nivå där många jordbruks existens hotas. Detta är delvis en följd av felaktiga beslut på EU-nivå.

Jag har en del statistik om matpriser här. 1970 måste en industriarbetare arbeta 243 minuter för att kunna köpa ett kilo fläskkotletter, ett kilo kött, ett kilo mörkt bröd av vete och råg, tio ägg, 250 gram smör, ett kilo potatis och en liter mjölk. 2008 behövde han bara arbeta 82 minuter. Det betyder att det bara krävdes en tredjedel så lång tid för att kunna köpa dessa livsmedel.

I motiveringen står det att 9 miljoner människor riskerar fattigdom enbart i Tyskland. Här behövs det också en korrigering. I Tyskland har alla medborgare, alla människor, rätt till statligt bistånd upp till en miniminivå och därför behöver ingen av dessa 9 miljoner människor gå hungriga.

Därför är det viktigt att de pengar som görs tillgängliga för livsmedelsbistånd här används på platser i Europa där människor verkligen riskerar hungersnöd. Det vore en skam för EU om vi inte åtgärdade detta.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den debatt som jag skulle vilja delta i är debatten om att stoppa alla stödåtgärder för de mest behövande, eftersom de har blivit onödiga.

Tyvärr är det inte så i EU och i världen för närvarande. I Europeiska unionen upplever många familjer som har drabbats av arbetslöshet eller social utslagning att deras inkomster inte längre räcker till för deras mest grundläggande behov, och därför är vi skyldiga dem solidaritet.

Det förslag från kommissionen som vi diskuterar förtjänar att stödjas, desto mer eftersom vi nu, som tidigare, måste finna ännu ett sätt att lätt bli av med våra överskott. Men det är inte det som är frågan i dag. Det är till och med motiverat att öka anslagen till det här programmet.

Jag gratulerar också kommissionen till förslaget att det här stödet ska komma från jordbruksbudgeten. Det finns ingen grupp som visar större solidaritet än jordbrukare och ingenstans ägnar man sig mer åt ömsesidigt stöd än i landsbygdssamhällena. Jag är säker på att de europeiska jordbrukarna kommer att vara mycket stolta över att få dela med sig av en del av jordbruksbudgeten till de mest behövande.

Min politiska grupp tillbakavisar därför förslagen från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, som ifrågasätter det här regelverkets rättsliga grund. Kommissionens förslag kan och måste dock förbättras.

Siekierskibetänkandet, liksom det ändringsförslag som socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet kommer att lägga fram i plenum, är bra och förbättrar förslaget, särskilt när det gäller medtagandet av lagringskostnader och full gemenskapsfinansiering av programmet.

Därför uppmanar jag kammaren att anta detta betänkande och kommissionen att godta parlamentets bidrag.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Betänkandet om ändring av rådets förordning om utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen läggs fram av utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling.

Jag vill emellertid betona att stödet till de mest behövande invånarna i gemenskapen får en ny – socialpolitisk – dimension med tanke på dagens finansiella och ekonomiska kris.

EU:s livsmedelsbistånd är mycket viktigt i kristider, eftersom antalet arbetslösa ökar och levnadsstandarden minskar.

Antalet arbetslösa i Litauen var i februari 16 gånger så många som antalet lediga jobb. För närvarande anses omkring 20 procent av invånarna i Litauen leva i fattigdom.

2006 fick 13 miljoner invånare i Europeiska unionen livsmedelsbistånd. Man beräknar att 16 procent, eller 80 miljoner invånare i EU, kommer att leva under fattigdomsgränsen under den närmaste framtiden.

I Siekierskibetänkandet föreslår man att de nu gällande finansieringsförfarandena för programmet för livsmedelsbistånd, där medel bara fördelas från EU:s budget, ska bestå och tillbakavisar Europeiska kommissionens förslag att finansiera programmen via EU:s och medlemsstaternas budgetar.

Kommissionens förslag har verkligen ingenting med de ekonomiska realiteterna att göra.

För många av EU:s fattigare länder, som kämpar med krisens konsekvenser, skulle det vara svårt att bidra till finansieringen av programmet för livsmedelsbistånd för närvarande. Finansiering via EU:s budget skulle däremot vara ett effektivt stöd till fattigare medborgare, som det har varit sedan 1987, och ett bevis på verklig solidaritet.

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Äntligen inser människor att den nya jordbrukspolitikerna har tömt ladorna, och dessutom har alla pengar överförts till direktstöd och vi får ta till budgeten för att mätta de hungrande.

Om vi hade dragit in lite mer från de väl dolda personer som mottar över 300 000 euro om året i direktstöd genom att använda modulerings så hade det kanske funnits mer resurser till våra minst bemedlade medborgare

i dag. Om vi hade beslutat vad vi skulle avsätta för de fattiga innan produktionen sker skulle vi kanske behöva betala mycket mindre än för att köpa det på marknaden och få en politik till stöd för vissa krismarknader, såsom mjölkmarknaden. Om vi hade kunnat använda de produkter som lämnas att ruttna eftersom deras bäst före-datum närmar sig eller de inte kan säljas på de allmänna marknaderna hade vi kanske kunnat slå två flugor i en smäll.

Jag vill inte ens tänka på att en stor biståndsmarknad håller på att växa fram under skydd av en nobel strävan och att man stoppar händerna i de europeiska skattebetalarnas fickor och drar de stackars satar som hungrar ihjäl vid näsan.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Att de hungriga ska få mat är ett grundläggande rättesnöre. I samband med tredjeländer talar vi med rätta om detta, men det är sällan vi tillstår att det finns verklig hungersnöd i Europa. Ändå är det så att en gnagande hunger och allvarlig undernäring, också utan faktisk hunger, är en realitet också i de mest välmående medlemsstaterna.

Hunger mitt i överflödet är och har alltid varit en skandal, och i det här betänkandet försöker vi förbättra systemen för att på ett effektivare sätt kunna bekämpa hungern. Som utfattig mor hade jag anledning att vara tacksam för den mjölk som gratis delades ut till familjer med små barn på 1970-talet i Irland och för den billiga mjölk mina barn fick i skolan på 1980-talet.

Jag vill dock lägga till ett förslag, men inte inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Ett resultat av en del av de politiska åtgärderna inom ramen för den gemensamma fiskepolitiken är att tusentals ton död ätlig fisk dumpas från fiskebåtar utanför våra kuster. Det är dags att sätta stopp för detta slöseri. Vi bör landa dessa ”utkast” och ge fisken till dem som behöver högvärdigt protein men inte har råd med det. Det är mycket svårt att finna bättre och mer närande mat. Fru kommissionsledamot! Kan ni tala med kommissionsledamoten med ansvar för fiske om en utvidgning av det här systemet till att omfatta fisk?

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag stöder helhjärtat Siekierskibetänkandet om en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser när det gäller utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen. Den här frågan är desto viktigare mot bakgrund av finanskrisen, vars effekter märks i den europeiska ekonomin.

Europaparlamentet har, med tanke på det trängande behovet av att tillfredsställa de sämst ställdas behov av mat, uppmanat kommissionen och rådet att permanenta EU:s program för livsmedelsbistånd. För övrigt hävdade vi här i kammaren i maj förra året, när vi antog en resolution om stigande priser i EU och i utvecklingsländerna, mina damer och herrar, att rätten till tillräcklig och varierad föda som lämpar sig för en sund och aktiv livsstil är en grundläggande rättighet som alla alltid ska garanteras.

Jag anser att programmet för utdelning av livsmedel till de sämst ställda bör fortsätta att vara ett viktigt inslag i den gemensamma jordbrukspolitiken, just eftersom denna fungerar så att priserna stabiliseras och låginkomsttagarna därigenom skyddas mot prisfluktuationer.

Jag håller däremot inte med om de samfinansieringsandelar som föreslås i en del ändringsförslag, eftersom de kan få en del medlemsstater att begränsa sitt deltagande i programmet. Därför tillbakavisar jag de ändringsförslag som syftar till att förändra den rättsliga grunden. Jag vill understryka att det som behövs är full finansiering av programmet för livsmedelsbistånd från Europeiska unionen. Således stöder jag antagandet av förslaget till lagstiftningsresolution.

Struan Stevenson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Ni har hört en del skilda åsikter om den här frågan i kammaren i förmiddag. Jag gratulerar naturligtvis Czesław Adam Siekierski.

I tider av fördjupad ekonomisk lågkonjunktur när tiotals miljoner människor lever i fattigdom och är hungriga måste vi i parlamentet självfallet hitta sätt att hjälpa dem och ge dem livsmedelsbistånd. Men som kommissionsledamoten framhöll finns det 19 medlemsstater som deltar i det här projektet. Det betyder att åtta medlemsstater inte deltar. Förenade kungariket är en av dem, och skälet är att landet använder sin egen socialpolitik för att hjälpa de fattiga. Förenade kungariket drog sig ur det här systemet för många år sedan.

Det många medlemsstater och kommissionen frågar sig är varför vi använder den gemensamma jordbrukspolitiken för att finansiera socialpolitiken. Detta var helt i sin ordning när vi hade enorma överskott – sjöar av mjölk, berg av smör och kött – och förväntades dela ut denna mat till de fattiga och använda den gemensamma jordbrukspolitikens budget för att finansiera utdelningen. Men nu när det finns mycket lite i interventionslagren – och nu får vi veta att vi till och med måste köpa in livsmedel från länder utanför EU

och använda den gemensamma jordbrukspolitikens budget för att lagra och dela ut dem – håller ju detta verkligen på att bli någonting som medlemsstaterna skulle kunna sköta bättre inom ramen för sin socialpolitik.

Man ska vara medveten om att det finns människor som är helt utblottade i en del av de nya medlemsstaterna, som till exempel i Rumänien, och många av dessa människor är för övrigt jordbrukare som huvudsakligen odlar för den egna familjens behov. De är de fattigaste människorna. Ändå tar vi potentiellt ifrån dem pengar – pengar från den gemensamma jordbrukspolitikens budget som skulle kunna hjälpa dem – för att dela ut detta livsmedelsbistånd, vars främsta mottagare faktiskt är de gamla medlemsstaterna, som Frankrike, Italien och Spanien. Så det har inte rätt lika villkor för utdelningen av det här stödet, och i framtiden tycker jag att vi ska vara mycket försiktiga med hur vi går vidare.

Jean-Paul Denanot (PSE). – (FR) Fru talman! Jag anser verkligen att frågan om utdelning av livsmedel till de mest behövande tas upp vid rätt tidpunkt, och jag tycker faktiskt att kommissionens förslag löser problemet.

Frågan om samfinansiering ligger mig varmt om hjärtat, och jag anser att det snarare är avregleringen, som har styrt den gemensamma jordbrukspolitikens de senaste åren, som bör ifrågasättas. Hungerkravaller och plötsliga prisförändringar på livsmedel påminner oss ständigt om gränserna för jordbruksmarknadens avreglering. Sådan avreglering har alltid varit negativ för utsatta befolkningsgrupper, producenter och områden.

Därför vill jag att jordbrukspolitikerna ska återfå sina rättigheter, ska återta kontrollen både på europeisk och internationell nivå, och att det strategiska området jordbruk och livsmedel inte ska underkastas strikta marknadskrafter, vare sig från kvantitativ eller kvalitativ synpunkt.

Detta är självfallet en brådskande fråga, och Siekierskibetänkandet svarar glädjande nog upp mot denna brådskande. Jag hoppas emellertid att det i samband med de diskussioner som har börjat föras om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid kommer att framhållas att huvudsyftet är att ha ett strukturerat tillvägagångssätt för att bekämpa den hunger och fattigdom som finns i hela EU och världen. Landsbygdsområdena kan tillfredsställa vår efterfrågan på livsmedel med tillräckliga mängder produkter av hög kvalitet. De måste ges finansiella och mänskliga resurser för att ta detta stora ansvar.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Fru talman! Kostnader för mat och boende svarar för över 90 procent av många människors personliga budgetar. Att hålla livsmedelspriserna så låga som möjligt är mycket viktigt från social och humanitär synpunkt. 2006 fanns det 79 miljoner fattiga och undernärda människor i Europeiska unionen. Till följd av krisen och det ökade antalet invånare har nu problemet vuxit betydligt, och antalet människor som behöver direkt stöd 2009 kommer definitivt att överstiga 25 miljoner.

Biståndet är ett viktigt inslag i den gemensamma jordbrukspolitikerna eftersom det frigör interventionslager samtidigt som efterfrågan på livsmedel hålls uppe. Jag är för finansiering av livsmedelsbistånd – särskilt med EU-medel, men kompletterat av vissa länder efter förmåga – att man fastställer tydliga principer för biståndet, ökar anslagen med minst 200 miljoner euro 2009, utvidgar förteckningen över livsmedelsprodukter och fastställer principer för livsmedelsinköp. Biståndet har stor politisk betydelse eftersom det bekräftar att EU agerar med sammanhållning till frömmen för sina medborgare. Jag gratulerar Czesław Adam Siekierski till ett utmärkt betänkande.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Fru talman, kommissionsledamot Fischer Boel, mina damer och herrar! I 22 år har programmet för utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen bidragit till att förverkliga oerhört viktiga mål för den gemensamma jordbrukspolitikerna. Det handlar å ena sidan om att stabilisera marknaderna genom att minska interventionslagren, samtidigt som vi å andra sidan understöder de fattigaste befolkningsgrupperna i gemenskapen med livsmedel. Bara under 2006 var 13 miljoner människor från 15 medlemsstater mottagare av stödåtgärder inom ramen för det här programmet – värdefull hjälp som bör finnas kvar.

Nu finns det dock en motiverad oro över kommissionens förslag, som avviker från de gamla principerna och innebär att inte bara livsmedel från interventionslagren ska användas i programmet, utan också livsmedel som köps på den fria marknaden. Här handlar det definitivt om socialpolitik och inte om jordbrukspolitik, fru kommissionsledamot. Argumentet att det bara är genom kompletteringsinköp av livsmedel som livsmedelsbiståndet kan ge en balanserad diet tycker jag faller utanför vårt uppdrag.

Föredraganden Czesław Adam Siekierski föreslår nu att samfinansieringen tas bort. Detta understryker dock bara än en gång det sociopolitiska ansvaret, som gör att jag förespråkar samfinansiering. Europeiska unionen måste självfallet inrikta sig på att skapa välbefinnande för människor. Det får inte finnas hunger och nöd: det är

någoting som alla talare tydligt har betonat än en gång i förmiddags. Vi måste emellertid se till att ansvarsfördelningen är tydlig. Det är inte så att jordbrukspolitiken vill vara till hinder för stöd och hjälp till de fattiga. Med en rättvis och korrekt uppdelning av uppgifterna och biståndet finns det dock också goda utsikter till samordning och optimering.

Den europeiska jordbrukspolitiken står för närvarande inför stora utmaningar och kommer att göra det också i framtiden. Förändringar av innehållet måste alltid ses i ett övergripande sammanhang. Därför vill jag be kommissionen och rådet att fatta lämpliga beslut och samordna sig i fråga om socialpolitiken och jordbrukspolitiken.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Fru talman! För det första vill jag gratulera Czesław Adam Siekierski till ett betänkande som jag tycker är utmärkt och som har fått ett brett stöd i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.

Som vi alla vet har gemenskapens interventionslager använts för att ge livsmedelsbistånd till de mest behövande i mer än 20 år. Problemet är att lagren har minskat betydligt genom fler reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken, herr Stevenson.

Jag vill också framhålla här att om vi drar in eller försöker att dra in det här programmet sänder vi ut en mycket negativ signal i dessa mycket besvärliga tider när många européer inte har tillräckligt med mat. I det avseendet står det klart att vi måste rikta blickarna mot den öppna marknaden när lagren tar slut, och som jag redan har sagt håller de gradvis på att minska.

Jag vill betona någoting som jag betraktar som ett mycket positivt inslag i betänkandet, nämligen att när vi vänder oss till marknaden ska det finnas ett krav på att produkterna har producerats i EU, har lokalt ursprung och är färska. Jag tycker också att det är lämpligt att systemet förblir EU-finansierat till 100 procent. Jag anser inte att stödet kan och bör vara beroende av enskilda medlemsstaters förmåga i tider som dessa, om vi inte vill detaljgranska denna förmåga. Det framstår också som en god idé att förlänga programmet med tre år.

Slutligen vill jag påpeka att Europeiska kommissionen fortfarande har tid på sig att använda interventionslagren där så är nödvändigt eller möjligt, och att det finns fler jordbrukssektorer än en som skulle uppskatta det. Jag tänker särskilt på mjölkbönderna i min region, Galicien. En sådan insats skulle hjälpa till att lösa den svåra situation de har och samtidigt bidra till att ge de mest behövande mat.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! Omkring 80 miljoner människor i Europeiska unionen lever i fattigdom, och det motsvarar 16 procent av invånarna i EU. Den ekonomiska krisen hotar att göra den gruppen större. I Warszawa ser jag varje dag människor som står i kö för att få en skål soppa. Därför är det så viktigt att bibehålla kontinuiteten i gemenskapens program för utdelning av livsmedel till de sämst ställda. Direkta leveranser av produkter borgar för en varierad kost.

Kommissionens förslag innehåller dock villkoret samfinansiering, som kan leda till att de fattigaste medlemsstaterna drar sig ur programmet. Detta skulle inte vara förenligt med skälet till att programmet infördes, och i synnerhet inte med strävan att minska de ekonomiska och sociala skillnaderna mellan regioner, och det skulle strida mot solidaritetsprincipen. Jag hoppas att ändringsförslagen 17, 18 och 19 kommer att åtgärda denna brist. Jag vädjar till kommissionen att utarbeta ett program som åtgärdar de strukturella orsakerna till fattigdom och inte bara dess effekter, och att den bevakar hur stor del av biståndet som når de fattiga och hur mycket mellanhänderna behåller. Jag gratulerar föredraganden.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Utdelning av livsmedel till de sämst ställda är en mycket viktig del av EU:s verksamhet. Därför tackar jag kommissionen för det här förslaget om detta, och jag tackar Czesław Adam Siekierski för det betänkande som vi diskuterar i dag.

Medlemsstaterna har gjort enorma framsteg när det gäller att förbättra invånarnas livskvalitet. Fattigdomen är dock fortfarande ett av de allvarligaste problemen i Europa i dag. Det uppskattas att 43 miljoner EU-medborgare riskerar undernäring – det är en chockerande siffra. Utdelningsprogrammet hjälper många av dessa européer. Jag vet att alla inte tycker om programmet. Jag förstår att man kan hysa tvivel av rättslig, ekonomisk och politisk natur, men jag skulle vilja veta vilka alternativ till programmet som finns, i synnerhet med tanke på att programmet för utdelning av livsmedel också har en positiv inverkan på jordbruksmarknaden, som har stabiliserats tack vare det.

EU är en global ledare när det gäller att ge stöd till de fattigaste människorna i världen. Det är svårt att föreställa sig att gemenskapen samtidigt skulle sluta hjälpa de egna medborgare som har allvarliga problem, och därför hoppas jag att rådet kommer fram till en överenskommelse om detta.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Jag vill gratulera Europeiska kommissionen och föredraganden Czesław Adam Siekierski till detta utmärkta initiativ, en bekräftelse på Europeiska unionens och kommissionens sociala medvetenhet.

Det finns två saker som jag vill be Europeiska kommissionen om. Den första har med samfinansieringen att göra: jag instämmer i det som står i betänkandet, men vill att Mariann Fischer Boel begrundar det faktum att hon ber fattigare medlemsstater, de som har stramare budgetar och det största behovet av livsmedel, om samfinansiering.

Mitt andra önskemål är att transportkostnaderna inte sätts till 4,5 procent utan i stället på grundval av subsidiaritetsprincipen fastställs av medlemsstaterna, eftersom transporterna ibland kan klaras till lägre kostnader.

Slutligen bör EU:s logotyp fortsatt tryckas på produktetiketterna, eftersom produkterna tillhandahålls av EU. Till sist, eftersom jag inte tror att jag kommer att delta i fler debatter, vill jag tacka Mariann Fischer Boel för fem års oförtröttligt arbete. Hon har gjort sig ett namn i det europeiska jordbrukets historia.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Mina ledamotskolleger från Rumänien och jag stöder de förslag som vår föredragande har lagt fram och kommer att rösta för dem.

Familjer från småstäder och på landsbygden har drabbats hårdast av fattigdom. Under dagens kris är det fullständigt motiverat att utvidga livsmedelsprogrammet och finansiera det via gemenskapens budget.

Vi vet alla att de åtgärder som antogs 2008 och budgetanslagen har varit otillräckliga. De jordbrukspolitiska och sociopolitiska beståndsdelarna kan rättfärdiga att programmet förblir en del av den gemensamma jordbrukspolitikerna.

I nya medlemsstater som Rumänien måste administrationen av programmet självklart förbättras. Kostnaderna för lagring av produkterna och administration måste hanteras på ett effektivt sätt så att de inte överstiger 20–25 procent av marknadspriset.

Slutligen vill jag tacka Czesław Adam Siekierski och gratulera honom till de förslag han har lagt fram.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst är det här förslaget – från både föredraganden och kommissionen – en viktig överenskommelse om att tillhandahålla finansiering i syfte att mildra konsekvenserna av snabbt stigande livsmedelspriser i gemenskapen, som försätter allt fler människor i svårigheter och gör det dyrare att ge livsmedelsbistånd.

Detta nya system, som jag stöder, kommer att göra programmet mer ändamålsenligt och uppdaterat både jordbrukspolitiskt och från social synpunkt. Vidare håller jag med om att initiativet bör hållas kvar inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikerna, som kommissionen har föreslagit.

Som vi vet ger den gemensamma jordbrukspolitikerna för närvarande livsmedelsbistånd till befolkningsgrupper som lever under desperata omständigheter. Den åtgärd som vi kommer att genomföra har också alltid haft en bred uppslutning, i så hög grad att det 2006 var 13 miljoner människor och 15 länder, rent av 19 länder 2008, så från den synpunkten sett ...

(Talmannen avbröt talaren.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! I den här debatten vill jag framhålla tre saker. För det första vill jag påminna er om att ett av den gemensamma jordbrukspolitikens främsta mål är att se till att invånarna i Europeiska unionen har tillgång till livsmedel till rimliga priser, vilket för dem som har låga inkomster eller inga inkomster alls betyder gratis mat.

För det andra lämnar EU-invånarnas inkomster, särskilt i de nya medlemsstaterna, mycket i övrigt att önska. I alla de nya länderna är antalet invånare med inkomster som ligger 40 procent under genomsnittet i EU hela

50 procent, så nästan hälften av människorna i de här länderna har så låga inkomster. De här uppgifterna härstammar från tiden före krisen. Som en följd av krisen kommer situationen bara att förvärras de närmaste åren.

Därför vill jag att programmet för utdelning av gratis livsmedel till de sämst ställda, som EU kommer att anslå nästan 500 miljoner euro till 2009 – varav omkring 100 miljoner euro till mitt land, Polen – ska fortsätta. Jag hoppas att det tjeckiska ordförandeskapet uppnår samförstånd om programmets slutgiltiga utformning i rådet ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Medan vi har varit upptagna med att försöka utrota hungern i Afrika och i fattiga länder på annat håll har hungern och fattigdomen slagit till här hemma, på vår egen bakgård.

Så har det varit i mitt eget land, Slovenien, också. Där ökar behovet av solidarisk hjälp tyvärr, trots att levnadsstandarden är hög. Enligt vad media rapporterar har de humanitära organisationernas livsmedelslager nästan tömts.

Med tanke på att större delen av EU:s medlemsstater fortfarande har ett överflöd av mat skulle det verkligen vara omänskligt att låta våra medborgare svälta, eller till och med dö av hunger. Överlevnad måste definitivt prioriteras högre än andra investeringar, som kan vänta tills det blir bättre tider.

Om medlemsstaterna inte kan hitta nya pengar till livsmedel vore det förmodligen lämpligast att de släpper till sina nödförråd. Jag stöder det här programmet, men samtidigt vill jag vädja till oss alla och medborgarna att bry sig om att människor omkring oss lever i nöd.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Czesław Adam Siekierski för hans betänkande om utdelning av livsmedel till de sämst ställda. Detta är ett värdefullt verktyg för reglering av marknaden som därför måste finnas kvar inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikerna.

Trots att den genomsnittliga levnadsstandarden i Europeiska unionen hör till de högsta i världen kan en del medborgare inte köpa tillräckligt med mat. 43 miljoner människor i EU beräknas riskera livsmedelsfattigdom, en siffra som har stigit kontinuerligt de senaste åren.

De prisstegringar på en lång rad produkter som har ägt rum under en tid gör det dyrare att tillhandahålla livsmedelsbistånd, och därför är det stöd EU-programmet ger ännu viktigare.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka er alla för era synpunkter. Jag märker att inställningen till förslaget till fromma för de mest behövande överlag är mycket positiv.

Herr talman! Får jag bara ta upp några av de synpunkter som har framförts här i dag? För det första tror jag att vi måste hålla i minnet att fattigdomen inte begränsar sig till vissa områden eller regioner i medlemsstaterna. Tyvärr är den någonting som alla medlemsstater måste ta itu med. Det stämmer att problemets omfattning och de tillgängliga medlen för att åtgärda det inte är identiska i hela Europeiska gemenskapen. Budgetallokeringen till medlemsstaterna och de differentierade samfinansieringsgraderna mellan sammanhållnings- och icke-sammanhållningsländer tar förstas redan hänsyn till respektive lands finansiella kapacitet. Det betyder att det i slutändan blir mer pengar tillgängliga för de så kallade nya medlemsstaterna än i dag.

När det gäller budgeten vill jag bara påminna er om att vi faktiskt har ökat anslaget till programmet för de sämst ställda med två tredjedelar – upp till 0,5 miljarder euro – och jag tror att detta, jämte den nyss införda samfinansieringen, kommer att lindra en del av problemen. Jag tycker också att vi ska komma ihåg att det här är ett frivilligt system. Medlemsstater som har fungerande sociala system behöver verkligen inte använda det här systemet. Vi försöker inte ersätta socialpolitiska åtgärder som medlemsstaterna redan har genomfört och som i viss utsträckning också administreras av icke-statliga organisationer. Vår avsikt är att komplettera dem genom att tillhandahålla livsmedel, vilket jag fortfarande anser vara det centrala i jordbrukspolitikerna.

Jag tycker att de förändringar som vi har föreslagit är steg i rätt riktning. Jag anser att bestämmelserna är rimliga och välvägd. När programmet förhoppningsvis har antagits också av parlamentet kommer det att klara framtidens utmaningar. Det kommer att bli svårt att gå emot det här programmet i ett läge där arbetslösheten ökar dramatiskt i hela Europa och antalet människor som riskerar fattigdom därmed ökar kraftigt. Så jag ser fram emot omröstningen i detta oerhört ansvarstagande parlament.

Czesław Adam Siekierski, föredragande. – (PL) Jag ska svara på en del av de frågor som har ställts. För det första sa jag att jag är emot samfinansiering, men jag betonade också att vi nu befinner oss i en period av ekonomisk kris, då antalet fattiga och arbetslösa stiger. Vi kommer att utvärdera programmet 2011 eller 2012, och då får vi fundera på om vi ska fortsätta med samfinansieringen. Låt oss ta tid på oss och inte göra detta under krisen.

För det andra håller jag med kommissionsledamoten om att det är svårt att begränsa sig till att dela ut livsmedel som har producerats i EU eftersom detta ger högre kostnader och mer omfattande administration av programmet. Låt oss för det tredje följa USA:s exempel. Där har stora belopp avsatts till stöd för jordbruket genom finansiering av gratis elektroniska förmånkort. För det fjärde uppmanar jag de länder som inte deltar i programmet att gå med. Programmet är öppet. För det femte begränsar inte medelstillelningen till detta program jordbrukarnas tillgång till den gemensamma jordbrukspolitiken, för vi har besparingar inom ramen för den.

Slutligen vill jag gå tillbaka till källorna. Som vi vet formulerades målen för den gemensamma jordbrukspolitiken under Romfördragen. Det talas om behovet av att garantera samhället tillgång till livsmedel till överkomliga priser och att garantera jordbrukarna tillräckliga inkomster. Vi kan säga att dessa i första hand är uppgifter för produktionen, som definierar de produktionsvolymerna som behövs. I andra hand är de sociala uppgifter eftersom vi talar om lämpliga priser – så att konsumenterna har råd med livsmedelsprodukter – och således fastställs vissa sociala mål i Romfördraget. Och i tredje hand finns det också ekonomiska mål, som har att göra med att se till att jordbrukarna har tillräckliga inkomster.

När vi talar om priser som är överkomliga för de fattiga, ofta arbetslösa, konsumenterna bör livsmedel finnas att tillgå till betydligt lägre priser eller helt enkelt gratis, självfallet inom ramen för särskilda program och på särskilda villkor. Sammanfattningsvis ska det sägas att den gemensamma jordbrukspolitiken också innehåller vissa inslag av socialpolitik.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Czesław Adam Siekierski tar i sitt betänkande om utdelning av livsmedel till de sämst ställda upp frågor som omfattas av rådets förordningar om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken och särskilda bestämmelser i dessa. Vi har här en situation som visar att det också finns stora områden med fattigdom och nöd i Europeiska unionen. De drabbade är oftast människor som bor i byar och småstäder, och många av dem är barn. Enligt officiell statistik lever omkring 80 miljoner européer under fattigdomsgränsen. Man kan befara att dagens kris och den stigande arbetslösheten kommer att öka denna alarmerande siffra.

Att anslaget till programmet för livsmedelsbistånd till de fattigaste invånarna i EU kommer att öka från 305 till 500 miljoner euro är ett positivt tecken i sig. Jag anser dock att vi måste förändra systemen i medlemsstaterna för att eliminera denna skamliga situation eller åtminstone begränsa den betydligt. Huvudorsaken till denna nöd är arbetslöshet och överdrivet höga livsmedelspriser (vi kan bara jämföra den betalning som jordbrukarna får för sina produkter med priserna i affärerna). Vårt sociala omsorgssystem är också långt ifrån perfekt.

Slutligen vill jag understryka mycket kraftigt att det är viktigt att de livsmedel som används i biståndsprogrammet håller god kvalitet, helst är färska och kommer från lokala jordbruk.

3. Grupptalan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är kommissionens uttalande om grupptalan.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Ända sedan jag tillträdde har jag som ni vet prioriterat möjligheterna till rättslig prövning högt. Jag anser att de materiella rättigheterna inte visar sin styrka förrän de backas upp av exekutiva åtgärder och faktiska möjligheter för konsumenterna att föra talan. Allt oftare får stora konsumentgrupper sitta emellan utan att få sin sak prövad till följd av att en handlare tillämpar samma eller liknande olagliga förfaranden.

Kommissionen har granskat de problem som konsumenterna stöter på när de försöker föra gruppptalan. Vi har beställt studier, diskuterat frågan med intressenterna, genomfört undersökningar och haft ett samråd på Internet. Nyligen publicerade vi också en grönbok som vi har fått över 170 reaktioner på.

Trots att samrådet officiellt tog slut den 1 mars 2009 kommer det fortfarande in synpunkter, och jag kan redan berätta att ju mer bevis vi samlar in, desto mer övertygade blir vi om att det finns ett problem. Därför måste vi hitta en lösning, för att skipa rättvisa och skapa en sund europeisk ekonomi.

I Grönboken om kollektiva prövningsmöjligheter för konsumenter togs olika sätt att komma till rätta med problemet upp. En preliminär analys av mottagna svar tyder på att intressenterna är medvetna om att situationen i fråga om gruppptalan i medlemsstaterna är otillfredsställande. Det finns en samsyn om behovet av ytterligare åtgärder för att skapa verkningfulla prövningsmöjligheter för konsumenterna och därmed återställa deras förtroende för marknaden.

Konsumentorganisationerna vill ha bindande åtgärder för nationella system för kollektiv rättslig prövning i alla medlemsstaterna i kombination med andra alternativ, såsom utvidgning av befintliga alternativa tvistlösningsmetoder till att omfatta gruppanspråk. Företagen förespråkar alternativa tvistlösningsmetoder.

Om några veckor, när vi har analyserat alla svaren ordentligt, kommer vi att offentliggöra dem tillsammans med ett uttalande om den återkoppling vi har fått, och före sommaren kommer vi att skissera olika sätt att ta itu med frågan om gruppanspråk. Detta blir inte bara en upprepning av de fyra alternativen i grönboken. Vårt resonemang vidareutvecklas mot bakgrund av svaren på samrådet om grönboken. Kommissionen kommer att på basis av resultaten av alla samråden göra en noggrann granskning av de ekonomiska och sociala konsekvenserna för intressenterna, däribland kostnader och nytta med olika alternativ. Den 29 maj kommer vi att ha en utfrågning där vi informerar intressenterna om våra preliminära slutsatser.

Låt mig understryka att vi, oavsett vilken väg vi väljer, inte kommer att följa USA i spåren. I stället kommer vi att vara våra europeiska rättskulturer trogna och ta hänsyn till gjorda erfarenheter i medlemsstaterna. När väl alternativen klarnar kommer Europaparlamentet, medlemsstaterna och intressenterna att vara lika övertygade som jag om att vi har ett problem och att en ändamålsenlig lösning måste, och kan, skapas på EU-nivå.

Varför ska hederliga företag lida på grund av ojusta konkurrenter som tjänar pengar när konsumenterna inte gottgörs? Och jag betonar "gottgörs". Det är just möjligheter till gottgörelse vi eftersträvar. Varför ska konsumenterna ge upp sina legitima förväntningar på gottgörelse, och varför ska samhället acceptera brister i välfärden och rättvisan?

Jag är säker på att vi kommer att finna en lösning som skapar den rätta balansen mellan att förbättra konsumenternas möjligheter till rättelse och att undvika ogrundade klagomål. Effektiva prövningsmöjligheter kommer att öka konsumenternas förtroende för den inre marknaden och för vad EU kan göra för dem. Detta är särskilt viktigt i den bistra verklighet som dagens ekonomiska och finansiella kris har skapat. Som ni vet kommer det att genomföras många institutionella förändringar under de kommande månaderna, och de kan påverka tidplanen för och presentationen av vårt arbete med gruppptalan.

När det gäller kommissionens initiativ om skadeståndstalan vid brott mot EG:s antitrustregler kan jag försäkra er om att kommissionen delar parlamentets inställning att dessa två initiativ som har med gruppptalan att göra bör hänga samman. Konsekvens betyder dock inte att man i olika politiska initiativ måste använda samma verktyg för att nå samma mål. Jag kan också försäkra er om att jag personligen är engagerad i den här frågan och kommer att fortsätta arbeta med den tills mitt mandat går ut, med samma energi och kraft som hittills, och naturligtvis med välvilligt bistånd och stöd från parlamentet.

Malcolm Harbour, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det gläder mig att få välkomna kommissionsledamot Kuneva till kammaren igen. Fru kommissionsledamot! Jag kan bara upprepa det ni själv sa om hur energiskt och kraftfullt ni försöker tillgodose konsumenternas intressen. Vi på vår sida av kammaren och alla ledamöterna i utskottet, tror jag, beundrar er för det och vill verkligen att ni ska fortsätta så.

När det gäller förslaget om gruppptalan tycker jag att ni hanterar det på helt rätt sätt. Vi har konsekvent sagt att det här är en oerhört komplicerad fråga. Det handlar inte bara om åtgärder på EU-nivå, utan också om mycket svåra frågor om anknypningen till nationell och regional rätt, och framför allt måste som ni sa konsumenterna stå i centrum.

Ni har verkligen konsekvent hävdad att konsumenternas förtroende för den inre marknaden och gränsöverskridande handel är en av de grundläggande frågor som vi måste ta upp, för annars kan inte konsumenterna utnyttja sin rätt till tillgång och utöva valfrihet över gränserna. Jag tycker att det är kärnpunkten i det ni sa i dag.

Först och främst anser jag att timingen och lösningarnas komplexitetsgrad är viktiga, för ni har nämnt en lång rad lösningar här, men det står helt klart att lösningar som innebär att nya rättsmekanismer på EU-nivå kan behöva skapas tar mycket längre tid och potentiellt är mer kontroversiella än om man tar till någon av de alternativa tvistlösningsåtgärderna eller använder de befintliga åtgärder för konsumentsamarbete som har införts. Jag tror att vi alla i utskottet minns att det utökade konsumentsamarbetet var en fråga som utskottet behandlade under parlamentets förra mandatperiod, och vi vill att det blir mer ändamålsenligt. Jag tror att det kan användas för att ge konsumenterna de prövningsmöjligheter vi efterlyser, inte bara när det gäller grupptalan utan också för att hantera gränsöverskridande anspråk på ett mer verkningfullt sätt. Om vi kan göra dessa prioriteringar där och med timing och skyndsamhet snabbt kommer fram till de bästa lösningarna så tycker jag att det är så ni ska gå vidare.

Evelyne Gebhardt, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Tack för att ni tog fasta på socialdemokratiska gruppens i Europaparlamentet initiativ och tog upp den här frågan, den är viktig för medborgarna.

Jag har min mobiltelefon här. Jag har hört av många ungdomar att de har en mängd problem till följd av att en summa pengar dras av varje månad i fem, sex, sju eller åtta månader på grund av att de helt ovetande har ingått ett eller annat avtal, till exempel om ringsignaler. Ingen vänder sig till en domstol för 5 euro, men om en miljon medborgare upplever samma sak och ett företag orättmätigt inkasserar 5 miljoner euro så handlar det om orättvis konkurrens i förhållande till de konkurrenter i Europeiska unionen som uppför sig korrekt. Därför är det mycket viktigt att vi tar itu med detta.

Det är dock också viktigt att människorna, ungdomarna, föräldrarna som råkar ut för detta får rättsliga instrument som gör att de verkligen får bättre på fötterna. Vid en tidpunkt då EU växer ihop, när människor handlar på Internet, är det viktigt att vi upprättar dessa som gränsöverskridande instrument så att de faktiskt kan användas ordentligt. Därför anser min grupp att det just är den grupptalan som sådana instrument möjliggör som måste utredas, så att vi kan se om den kan användas i Europeiska unionen. Som ni också har sagt, fru kommissionsledamot, måste dock dessa instrument utformas så att vi förhindrar att de ytterligheter som förekommer i till exempel USA smyger sig in, och i stället anpassa instrumenten till vårt eget rättssystem. Vi måste arbeta på detta, och vi vill driva den här frågan under de närmaste månaderna.

Fru kommissionsledamot! Ni vet att vi står på er sida i den här frågan. När det gäller att förstärka medborgarnas rättigheter har vi socialdemokrater alltid ett finger med i spelet!

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Tack så mycket för att jag fick möjlighet att delta i den här debatten. Fru Kuneva! Det gläder mig att ni på begäran av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har bidragit till att utveckla förslaget om grupptalan från GD Konkurrens, som inledningsvis planerade att reglera detta på samma sätt som i USA, till en övergripande metod och faktiskt behandla alla lika i Europeiska unionen – små och medelstora företag, konsumenter, anställda och företagare. Detta är ett viktigt steg framåt, som vi vill stödja i en mycket konstruktiv och positiv anda.

Vi är medvetna om att gemenskapen i många enskilda fall naturligtvis är bättre på att tillvarata kollektiva rättigheter än individen. Vi är emellertid övertygade om att grupptalan inte är bästa sättet att skumma av bagatellartade anspråk så att konsumenterna skyddas, utan snarare en offentlighetsrättslig prövning av sådana anspråk, till exempel genom en vinstskumningstalan som i den tyska lagen mot orättvis konkurrens. Enskilda konsumenter skulle då överväga mycket omsorgsfullt om de ska inleda en grupptalan med en advokat om 4,99 euro eller om det faktiskt skulle vara bättre om dessa anspråk till exempel kontinuerligt bevakas av en offentlig ombudsman och genomdrivs med lämpliga medel. När det gäller hur dessa båda beståndsdelar ska kopplas samman anser jag således att vi noggrant måste överväga hur vi bäst kan hjälpa konsumenterna, för de har ofta inte tid att vända sig till en advokat, utan vill ha hjälp snabbt och lätt.

Det finns en annan sak som jag tycker är viktig – och också här har ert generaldirektorat gjort ett mycket gott arbete. Det mest intressanta inslaget var en diskussion vid den bayerska representationen i Bryssel. Där svarade en företrädare för ert generaldirektorat på frågan om vi genom att använda EU:s rättsmedel faktiskt kan utesluta den typ av grupptalan som förekommer i USA med att klart säga "nej, det kan vi inte". Det anser vi betyder att vi inte kan bortse helt från denna modell. Vi måste fortsätta att diskutera den, men göra det

med stor omsorg och ta med medlemsstaterna och deras lagliga möjligheter i diskussionen så att vi i slutändan uppnår det vi alla vill, det vill säga en verkligt europeisk modell som är särskilt tilltalande för konsumenterna och som också skyddar små och medelstora företag.

Arlene McCarthy (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vet att kommissionsledamoten känner till att 4 000 konsumenter kommer att hänvända sig till högsta domstolen i Förenade kungariket i morgon för att söka gottgörelse för allvarliga allergiska reaktioner, sjukhusvistelser och dödsfall till följd av användningen av kemikalier som nu har förbjudits i EU i soffor och hushållsprodukter. Liknande fall och skador har rapporterats från Frankrike, Sverige och Polen. I hela EU finns det potentiellt många tusen konsumenter som har lidit allvarliga skador på grund av denna giftiga kemikalie.

Jag tror att medborgarna vill att EU ska ingripa när vi kan ge konsumenterna verklig hjälp med att komma till rätta med verkliga problem. Verklig hjälp i sådana fall betyder rätt att vidta kollektiva åtgärder, oavsett var man köper varor och tjänster. Därför lanserade vårt utskott ett samråd på Internet om kommissionens förslag om konsumenträttigheter. Vi fick många svar och i många av dem framhöll företag och konsumenter att det behövs effektiv tillgång till gränsöverskridande rättsmedel och prövningsmöjligheter.

Jag anser att det finns tillräckligt många fall som liknar fallet med den giftiga soffan och tillräckligt med övertygande bevis för att det behövs möjligheter till gruppanspråk, inte bara för att förbättra tillgången till rättvisan utan också för att motverka olagliga och orättvisa affärsmetoder. I vårt utskott vill vi naturligtvis att konsumenterna ska ha tillgång till billiga, överkomliga metoder, såsom alternativa tvistlösningsmetoder, men jag anser att dagens debatt först och främst handlar om att hitta praktiska sätt att ge våra konsumenter och medborgare verklig hjälp, att se till att de får rättvisa lösningar, verkliga prövningsmöjligheter och verkliga rättsmedel.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga att också vi i princip välkomnar Europeiska kommissionens förslag och denna grönbok.

Som andra talare har sagt råder det inga tvivel om att det finns ett "massfenomen" där ett stort antal människor drabbas av relativt små förluster. De enskilda förlusterna är små, men det sammantagna beloppet är stort. Vi behöver ett instrument som löser detta problem. Jag anser att det är rätt att överväga någonting i den här stilen.

För att fortsätta på den positiva sidan välkomnar jag också verkligen att Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd i sin grönbok betonar frågan om alternativa tvistlösningsmetoder så kraftigt. Det är en stor skillnad jämfört med vitboken från Generaldirektoratet för konkurrens, som också debatterades i kammaren i går, och i vilken man hittills inte alls tar upp möjligheten till tvistlösning utanför domstol. Jag anser att Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd har kommit längre i sin grönbok än kollegerna i Generaldirektoratet för konkurrens.

Jag vill dock slå fast två saker som jag definitivt anser ska betraktas som kritiska kommentarer. Klockan 12, om några få minuter, kommer parlamentet att anta mitt betänkande om vitboken från Generaldirektoratet för konkurrens. Med överväldigande majoritet kommer kammaren att kräva att Europeiska kommissionen hanterar den här frågan med en övergripande strategi.

Det får inte bli så att vi får sektorsvisa instrument – ett för konsumentskydd, ett för antitrustlagstiftning, ett annat för kapitalmarknaden, kanske ytterligare ett för miljön, kanske ytterligare ett för sociala frågor – som alla är motstridiga, som alla inkräktar på medlemsstaternas rättssystem och i slutändan leder till en förvirring om rättsläget som ingen jurist längre kan reda ut. Vi har ofta sett sådana exempel tidigare. Jag tänker bara på debatten om direktivet om yrkeskvalifikationer, som vi senare också lade ihop till ett enda instrument eftersom denna fragmentarisering inte längre var hanterbar. Kommissionen bör inte göra samma misstag igen i det här fallet. Den bör förespråka en övergripande strategi redan från början. Det är parlamentets tydliga ståndpunkt, vilket kommer att visa sig om några minuter.

En sak till: Jag välkomnar verkligen att vi har kommit överens om att vi inte vill ha en klagomålsindustri efter amerikansk modell med en omsättning på 240 miljarder US-dollar om året, som egentligen bara advokaterna tjänar på medan konsumenterna inte får någonting alls. Vi vill ha äkta rättssäkerhet i EU och vi vill behålla vårt traditionella system och vårt sätt att betrakta lagen.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Herr talman! På en marknad utan gränser som EU är det viktigt att vi både garanterar en sund konkurrens och lika nitiskt värnar om konsumenterna.

Under det gångna halvsekle har handelshinder raserats för produkter, men de finns i stor utsträckning kvar för konsumenterna.

Otillåtna affärsmetoder anmäls ofta inte av konsumenterna eller beivras av konsumentorganisationerna på grund av en allmän medvetenhet om att det är svårt att få gottgörelse.

Grupptalan är ett förfarande som underlättar när många människor har drabbats och gör att chanserna att komma fram till en överenskommelse om kompensation ökar betydligt. Eftersom en stor del av de ekonomiska transaktionerna i Europeiska unionen är gränsöverskridande kan inte denna rätt till kollektiva åtgärder sluta vid landsgränserna.

Vi behöver ett verkligt initiativ som omfattar hela EU och det måste skapa en viss harmonisering eller anpassning av befintliga nationella system för att bli ändamålsenligt. Den modell vi väljer måste syfta till att ge konsumenterna tillgång till systemet utan svårigheter och att motverka höga kostnader och omfattande byråkrati.

Därför anser jag att vi måste prioritera alternativa konfliktlösningsförfaranden, eftersom de skapar större flexibilitet, samt förenklade och billigare rättsprocesser.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det finns en stor samsyn i kammaren om att vi måste erbjuda konsumenterna ett bättre skydd, i synnerhet när små förluster för många enskilda personer sammantagna utgör ett problem, eftersom man inte ser några möjligheter att föra individuell talan på ett meningsfullt sätt. Frågan är hur konsumentskyddet och förbättringen av detta ska organiseras. Där anser jag att det är mycket viktigt att vi helt medvetet säger att vi vill utreda alla alternativ och alla aspekter av denna komplicerade fråga och inte fatta beslut om lösningar förrän efter moget övervägande – och det är jag mycket tacksam mot kommissionen för att vi gör.

Jag vill i det här sammanhanget ta upp en sak som ännu inte har nämnts. Vi har redan konstaterat att möjligheterna att föra grupptalan håller på att bli ett sätt för många icke-statliga organisationer och konsumentskyddsorganisationer att marknadsföra sig, och så kan det bli än mer i framtiden. Denna risk bör vi mycket medvetet ta med i våra beräkningar så att det inte slutar med att vi hjälper dem som inte behöver någon hjälp medan de som faktiskt behöver hjälp blir utan.

Meglana Kuneva, kommissionsledamot. – Herr talman! Jag skulle vilja tacka er för alla era värdefulla synpunkter. På ett sätt känner jag väl till de flesta av dem eftersom vi har diskuterat igenom de viktigaste aspekterna av era betänkligheter och förhoppningar vad gäller att införa grupptalan i Europa, punkt för punkt.

Jag skulle återigen vilja understryka att jag håller helt med er om att det inte ska införas någon USA-liknande grupptalan i den europeiska kulturen. Jag vet att detta är något av det som oroar er mest. Som Arlene McCarthy också påpekade handlar det här om skadestånd. Detta förekommer redan i Storbritannien, men det har ingenting att göra med vad vi diskuterar här och vad jag föreslår som våra framtida åtgärder i den här riktningen.

I det hänseendet skulle jag vilja understryka följande: Kontrollerar vi om det finns ett verkligt behov av grupptalan? Ja, det gör vi och vi kommer också att fortsätta att göra detta efter grönboken. Respekterar vi de konstitutionella begränsningarna? Ja. Undviker vi en USA-liknande grupptalan? Ja. Ser vi till att det utgår ersättning för skadestånden som omfattar konsumentens samtliga kostnader, men samtidigt utesluter något inslag av straffskadestånd? Ja, det tänker vi göra. Motverkar vi oberättigade anspråk, som Reinhard Rack tog upp? Ja. Främjar vi alternativa tvistlösningsmetoder? Självklart, eftersom detta kostar mindre tid och pengar och är lättare att hantera för både konsumenter och företag och även följer subsidiaritetsprincipen.

Med dessa få ord skulle jag vilja säga att vi är fullt medvetna om utmaningarna och att vi är redo att ta oss an dem och steg för steg lägga fram ett bra förslag genom att uppnå samförstånd med er.

Vad jag verkligen uppskattar här i dag är att vi alla inser att vi har ett problem och att vi är redo att ta itu med det problemet. Det är verkligen en mycket bra utgångspunkt för nästa diskussionsfas. Eftersom det är en utmaning som vi står inför skulle jag framför allt vilja understryka det som Klaus-Heiner Lehne tog upp – den gemensamma strategin, den övergripande strategin med kommissionsledamot Kroes. Kommissionsledamot Kroes och jag och våra båda enheter samarbetar mycket nära för att våra initiativ ska vara enhetliga och ge synergieffekter.

Principen om enhetlighet utesluter inte nödvändigtvis att särskilda situationer kräver särskilda lösningar. Vart och ett av de båda initiativen har en specifik inriktning. I grönboken för konsumenter behandlas talan

som rör överträdelser av konsumentskyddslagstiftningen, medan vitboken om konkurrens uteslutande handlar om överträdelser av konkurrenslagstiftningen. En annan betydande skillnad mellan de båda initiativen är att grönboken för konsumenter endast avser konsumenters möjlighet till prövning, medan den prövningsmekanism som föreslås i vitboken om konkurrens är tänkt att gynna både konsumenter och företag.

Så min utmaning är att uppnå en effektiv prövningsmöjlighet för våra konsumenter och därigenom ge dem förnyat förtroende för marknaden. Från tidigare diskussioner vet jag att Europaparlamentet stöder oss i våra försök att uppnå detta mål. Låt mig återigen understryka att parlamentet tillsammans med medlemsstaterna och aktörerna kommer att bli övertygade inte bara om att vi har ett problem, utan också om att det är nödvändigt och möjligt att nå fram till en effektiv och välavvägd lösning på EU-nivå.

Jag skulle vilja tacka er för denna givande diskussion och era värdefulla synpunkter och jag ser fram emot att samarbeta med er kring det här ärendet under de kommande månaderna.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag skulle vilja framföra mina lyckönskningar när det gäller Europeiska kommissionens insatser för att förbättra konsumenternas möjligheter att tillvarata sina rättigheter i hela EU. De alternativ som presenteras i grönboken måste diskuteras ingående. Men en sak som redan är säker är att alternativ nr 4 – som innebär att det skulle införas en kategori av *opt out*-åtgärder som ger konsumentorganisationerna en andel av gottgörelsebetalningarna – inte är möjligt (genomförbart).

Om vi vill öka konsumenternas förtroende för den inre marknaden måste vi överväga en kombination av alternativ 2 och 3. Vi måste med andra ord skapa ett europeiskt nätverk av nationella verkställande offentliga myndigheter som får utökade befogenheter att vidta effektiva åtgärder i samband med internationella anspråk (utomlands). Vidare måste vi se över alternativa mekanismer för att lösa befintliga tvister samt vid behov införa en ny mekanism som gör att konsumenternas rättigheter kan tillämpas (utövas) mer effektivt även utanför domstolarna.

Jag skulle vilja avsluta genom att understryka att vi måste se till att tillämpa ett övergripande synsätt när det gäller mekanismen för grupptalan, så att vi undviker en fragmentering av den nationella lagstiftningen och upprättar ett enda, gemensamt instrument för samtliga medlemsstater.

(*Sammanträdet avbröts kl. 11.35 och återupptogs kl. 12.05.*)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är omröstningen.

(*Omröstningsresultat: se protokollet*)

*

* *

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman! Bara en kort sidoreplik, medan ledamöterna fortfarande håller på att sätta sig.

Vi ändrade arbetsordningen eftersom det lades alltför mycket tid på meningslösa debatter och vi beslöt att inte ha någon debatt om Aukenbetänkandet. Här har vi slösat bort en dryg halvtimme på ingenting, tid som vi kunde ha använt mycket bättre genom att debattera en text som var av stor betydelse för medborgarna.

Talmannen. – Er kommentar kommer att vidarebefordras till berörda enheter.

*

* *

4.1. Vitbok om skadeståndstalan vid brott mot EG:s antitrustregler (A6-0123/2009, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

4.2. Utdelning av livsmedel till de sämst ställda (ändring av ”enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden”) (A6-0091/2009, Czesław Adam Siekierski) (omröstning)

– Före omröstningen

Czesław Adam Siekierski, föredragande. – (PL) Herr talman! Genom att anta dagens betänkande om programmet för utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen sänder vi en positiv signal till våra medborgare om att Europeiska unionen hjälper de sämst ställda och fattigaste invånarna i gemenskapen med gratis mat. Liksom programmen för frukt och mjölk i skolorna håller programmet för utdelning av livsmedel på att ändra inställning till EU och detta gör att EU intar en mer välvillig och nära attityd till två viktiga samhällsgrupper – de sämst ställda och ungdomarna. Jag ber er därför att rösta för det här betänkandet. På så sätt visar vi att Europaparlamentet står nära folket och deras problem.

(Applåder)

4.3. om ett frihandelsavtal mellan EU och Indien (A6-0131/2009, Sajjad Karim) (omröstning)

4.4. Socialt ansvar för underleverantörsföretag i produktionskedjan (A6-0065/2009, Lasse Lehtinen) (omröstning)

4.5. Livsmedelspriserna i Europa (A6-0094/2009, Katerina Batzeli) (omröstning)

– Före omröstningen

Katerina Batzeli, föredragande. – (EL) Herr talman! Det skulle vara ytterst intressant om vi kunde jämföra omröstningen om betänkandet från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och de alternativa förslagen till resolutionen från 40 ledamöter och Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. I så fall skulle vi konstatera följande:

– För det första att sammanlagt 15 förslag har ändrats utan att detta har meddelats.

– För det andra att det inte bara är en kvantitativ fråga, utan även en politisk fråga, där man i det alternativa förslaget stryker alla hänvisningar till de stora kommersiella detalj- och grossistkedjornas roll och ansvar.

– För det tredje att den skriftliga förklaringen från Europaparlamentet med dess 439 underskrifter från ledamöter som vill att filialer ska kontrolleras och drivas korrekt har sina brister på grund av försummelse.

– För det fjärde att alla illojala handelsmetoder har strukits eller förskönats och att detta till och med går så långt som att man motsätter sig rekommendationen att skapa en EU-omfattande databas över gårds- och konsumentpriser som ska finnas tillgänglig för samtliga medborgare och konsumenter.

Utskottet för jordbruk och högnivågruppen har haft som mål att undersöka konkurrensen och öppenheten på den inre marknaden inom livsmedelssektorn. I dag blir vi alla bedömda.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Det är hur som helst häpnadsväckande, det uttalandet.

Jag ville bara säga till mina kolleger att jag är en av dem som har skrivit den resolutionen. Vi befinner oss i Europeiska unionen, inte i Sovjetunionen.

(Applåder)

Talmannen. – Fru Lulling, jag är övertygad om att parlamentsledamöterna inte hade missat den detaljen, men jag gav föredraganden ordet eftersom hon inte hade möjlighet att tala under debatten. Som ni känner till har hon rätt till två minuter; och under två minuter har föredraganden därför full frihet. Detta har respekterats.

4.6. Konsekvenserna av den omfattande urbaniseringen i Spanien för EU-medborgarnas individuella rättigheter, för miljön och för tillämpningen av EU-lagstiftningen, på grundval av ingivna framställningar (A6-0082/2009, Margrete Auken) (omröstning)

– Före omröstningen

Michael Cashman (PSE). – Herr talman! Jag skulle vilja upplysa parlamentet om att jag av principiella skäl skulle vilja dra tillbaka mitt namn från Socialdemokratiska gruppens alternativa förslag till resolution om Aukenbetänkandet. Efter fem års arbete med den här frågan skulle jag också vilja upplysa ledamöterna om att jag kommer att rösta mot båda de alternativa förslagen till resolution och rösta för Aukenbetänkandet.

(Applåder)

Margrete Auken, föredragande. – (DA) Herr talman, mina damer och herrar, kära EU-medborgare! Detta betänkande är resultatet av ett omfattande arbete i utskottet för framställningar. Ledamöter från alla de politiska grupperna har deltagit. Jag tackar såväl talmannen som skuggföredragandena för deras stora insats. Som utskottets ordförande har jag själv varit helhjärtat engagerad i frågan. Den har ju haft en väldig inverkan på livet för tiotusentals EU-medborgare som bor i Spanien och har fått konsekvenser för såväl den spanska naturen som för den spanska ekonomin. Betänkandet har nu godkänts av utskottet efter att ha antagits med två tredjedelars majoritet. Det är en omfattande text, där man skiljer mellan de många olika aspekterna av den spanska urbaniseringspraxisen.

Det gäller problemet med EU-medborgarnas grundläggande rättigheter, som omfattar rätten till lagligt förvärvat egendom. Europaparlamentet har redan åtagit sig att följa dessa rättigheter och samtliga medlemsstater är bundna av dem. Det gäller problemet med den omfattande urbaniseringens katastrofala effekter på miljön, särskilt i kustområdena och på de spanska öarna, men även i andra områden, till exempel runt Madrid. Det gäller problemet med återupptagandet av den spanska kustskyddslagen från 1988, som nu plötsligt kan leda till att många människor fräntas rätten att bo i sina egna hus – och i vissa fall till och med innebära husens rivning. Det gäller också problemet med följderna för tusentals påstått olagliga hus som har byggts med kommunens välsignelse, men som därefter har förklarats vara olagliga, varigenom den oskyldiga köparen har fallit offer för korrupta urbaniseringsmetoder. Slutligen gäller det problemet med bristen på rättssäkerhet och lämplig ersättning till offren för fastighetsskandalerna.

Jag tvivlar inte på var ansvaret för dessa omfattande övergrepp ligger och jag beklagar att dessa kränkningar från kommunala och regionala myndigheter har undergrävt många andras försök att skapa en hållbar utveckling, där en sund ekonomi går hand i hand med respekten för miljön och för kulturarvet. Betänkandet har förtjänat en riktig debatt där alla synpunkter kan komma fram. Det är oacceptabelt att våra nya regler förhindrar detta. Dessa regler måste ändras så snart som möjligt, särskilt i fråga om betänkanden som behandlar klagomål från EU-medborgare. Jag ber er att förkasta de båda alternativa resolutionerna. Även om de utgår från mitt betänkande är de inte opartiska. De avspeglar inte de grundliga och faktabaserade bedömningar som utskottet har röstat om.

4.7. De transatlantiska förbindelserna efter det amerikanska valet (A6-0114/2009, Francisco José Millán Mon) (omröstning)

4.8. Interimsavtal om handel med Turkmenistan (omröstning)

– Före omröstningen

Daniel Caspary, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater begär jag i enlighet med artikel 170.4 att den slutliga omröstningen om resolutionen och betänkandet ska skjutas upp till nästa plenarsammanträde.

Under gårdagens debatt stod det klart att en parlamentsmajoritet skulle kunna ställa sig bakom undertecknandet av interimsavtalet, även om det bar dem emot. Många ledamöter hoppas att det här avtalet kommer att leda till att det blir en ny kvalitet på dialogen mellan Europeiska unionen och Turkmenistan efter år av dödläge. Men för majoriteten av ledamöterna är det viktigt att kommissionen och rådet inte kan åka snålskjuts på oss. Som parlament behöver vi få garantier från kommissionen och rådet att om

människorättssituationen fortsätter att förvärras, kommer det att tas under allvarligt övervägande att upphäva avtalet om parlamentet begär detta. I går ställde sig kommissionen tyvärr endast bakom detta under vissa villkor och rådet inte alls. För min grupps räkning begär jag därför att de båda slutliga omröstningarna skjuts upp tills vi har fått motsvarande försäkringar från rådet och kommissionen.

(Applåder)

Talmannen. – Enligt artikel 170.4 i arbetsordningen var det en politisk grupp som just talade. Enligt förfarandet gäller frågan om en talare vill uttala sig för eller mot.

Jan Marinus Wiersma, för PSE-gruppen. – *(EN)* Herr talman! Jag håller helt med vår kollega Daniel Caspary om att vi ska skjuta upp inte bara den slutliga omröstningen om resolutionen, utan även omröstningen om hans betänkande – betänkandet om godkännande – eftersom det under gårdagens debatt blev väldigt uppenbart att framför allt rådet inte var redo att i tillräcklig grad ge Europaparlamentet tillfälle och möjlighet att verkligen övervaka situationen i Turkmenistan och påverka situationen där med stöd av ett sådant avtal. Eftersom vi inte fick tillräckliga garantier stöder vi också Daniel Casparys förslag att skjuta upp dessa omröstningar.

Talmannen. – Då tar jag upp begäran om uppskjutande till omröstning.

(Parlamentet beslöt att skjuta upp den slutliga omröstningen.)

Daniel Caspary (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman! Det var endast begäran om de slutliga omröstningarna som skulle skjutas upp, inte omröstningen om ändringsförslagen.

Talmannen. – Vi i sessionstjänsten fick inte denna information. I så fall ska endast den slutliga omröstningen skjutas upp. Jag ska påpeka att vi ska rösta om ändringsförslagen först.

Daniel Caspary (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman! Min begäran gällde bara att senarelägga de båda slutliga omröstningarna och att vi skulle rösta om ändringsförslagen så att vi bara behöver hålla de slutliga omröstningarna under något av de kommande plenarsammanträdena.

Talmannen. – Det var i själva verket inte riktigt så som sessionstjänsten förstod det hela, men vi ska självklart följa vår föredragande.

Så om jag har förstått det hela rätt ska vi rösta om ändringsförslagen till betänkandet om Turkmenistan och inte om ert betänkande. Sedan ska vi avbryta före den slutliga omröstningen.

– *Före omröstningen om ändringsförslag 2*

Hélène Flautre (Verts/ALE). – *(FR)* Herr talman! Det utmärkta ändringsförslag som har lagts fram av min grupp och som kommer att ge oss verklig tyngd inom människorättsområdet skulle förbättras ytterligare om vi ersatte ”utsikten av ett undertecknande av [interims]avtalet” med ”utsikten av ett slutförande av ratificeringsprocessen av [interims]avtalet”, som är den lämpliga frasen.

Talmannen. – Detta är en rättslig fråga.

Kan de ledamöter som motsätter sig detta resa sig upp?

Jag kan inte se att fyrtio ledamöter står upp. Vi ska därför införa det som Hélène Flautre har sagt och jag ska nu notera att detta stycke har ändrats muntligen.

(Det muntliga ändringsförslaget godkändes.)

4.9. Interimsavtal med Turkmenistan (A6-0085/2006, Daniel Caspary) (omröstning)

– *Efter omröstningen om ändringsförslag 1*

Robert Goebbels (PSE). – *(FR)* Herr talman! Jag fick intryck av att ni genomförde en omröstning om Casparybetänkandet och att det ändringsförslag som min grupp lagt fram avslogs. Jag röstade själv emot, eftersom jag stod på röstlistan för föregående betänkande. Jag anser att vi bör göra om omröstningen om Casparybetänkandet, som bara hade ett ändringsförslag, och sedan inte genomföra den slutliga omröstningen.

(Parlamentet godkände Robert Goebbels förslag att hålla omröstningen på nytt.)

4.10. Förstärkning av säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet (A6-0103/2009, Stavros Lambrinidis) (omröstning)

– Före omröstningen

Stavros Lambrinidis, föredraganden. – (EN) Herr talman! Jag tackar alla för deras stöd. Det är bara en liten sak som jag undrar över. Det muntliga ändringsförslaget stod på röstlistan, men ingen ställde sig upp för att stödja det. Innebär det att förslaget föll och inte togs upp till omröstning över huvud taget? Stämmer det?

Talmannen. – Jag kan bekräfta att för att ett muntligt ändringsförslag ska antas måste det uttryckas muntligen och det var inte fallet här, trots min begäran. Ni har därför förstått helt rätt.

4.11. EU-strategi för bättre nedmontering av fartyg (omröstning)

Talmannen. – Därmed är rösttiden slut.

5. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– **Betänkande: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)**

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Under de 22 år som det har funnits har programmet för utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen bidragit till att uppfylla två av den gemensamma jordbrukspolitikens främsta mål. Det bidrar till att stabilisera marknaderna genom att minska interventionslagren och säkerställer att det finns nödvändiga livsmedelstillgångar för de fattigaste invånarna i EU. Jag har därför röstat för Czesław Adam Siekierskis samrådsbetänkande om kommissionens förslag till det nya programmet för utdelning av livsmedel till de sämst ställda.

Under 2009 ska detta program omfatta ett belopp på 500 miljoner euro, med ytterligare medel från medlemsstaterna som har anslagits till medfinansiering. Herr talman! Närvarande här i dag är inte bara era egna föräldrar som har följt omröstningen, utan vi har också några besökare från regionerna Prešov och Nitra i Slovakien och jag skulle vilja välkomna dem till Europaparlamentets kammare.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag röstade för Czesław Adam Siekierskis betänkande och vår resolution om utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen.

Betänkandet och resolutionen är mycket viktiga med tanke på finanskrisen och den ekonomiska konjunkturnedgången. Den ökande fattigdomen i EU – i vissa länder är ungefär 20 procent av befolkningen drabbad av fattigdom – visar klart och tydligt att det finns ett rätt stort behov av livsmedelshjälp. Under de rådande omständigheterna ställer jag mig helt bakom Europaparlamentets ståndpunkt att EU:s program för utdelning av livsmedel, som fördelar nära en halv miljard euro i syfte att minska undernäring och fattigdom i EU, ska vara helt gemenskapsfinansierat. Jag skulle framför allt vilja understryka hur viktigt kommissionens förslag är för att förbättra strukturen när det gäller hur man väljer ut vilka produkter som tillhandahålls inom ramen för programmet. Livsmedlen ska väljas ut av medlemsstaternas myndigheter och distribueras i samarbete med partner från civilsamhället.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Att ge den som är hungrig mat är en viktig skyldighet och vi måste hitta ett sätt för att se till att ingen behöver gå och lägga sig hungrig, särskilt inga barn.

Men jag avstod från att rösta om det här betänkandet, eftersom jag anser att det inte finns någon mening med förändringarna i programmet. Att ha GJP-strategier där man köper in mat från tredjeland – vars fattiga redan är hungriga – för att ge mat till våra fattiga, samtidigt som det finns andra GJP-strategier som förhindrar våra lantbrukare från att odla tillräckligt med livsmedel för att Europas fattiga ska kunna få mat. Vi behöver ge de fattiga mat, särskilt under en sådan här ekonomisk kris, och jag kommer att förespråka förändringar i programmet för att detta mål ska uppnås.

– Betänkande: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade emot de tre alternativa resolutionerna, eftersom jag anser att förfalskade varor utgör ett allvarligt problem och att vi måste arbeta för att ge den europeiska allmänheten bästa tänkbara skydd mot import av sådana varor. Då har jag inte sagt något om de ekonomiska konsekvenserna av förfalskade varor. Europeiska tulltjänstemän måste verkligen ha rätt att kontrollera fartyg från indiska hamnar på destination till EU – och med detta menar jag att kontrollen måste äga rum i de indiska hamnarna.

Jag tycker också att det är beklagligt att när man här talar om de allvarliga terroristattacker som har genomförts talas det om "politiska grupper", trots att alla vet att grupperna som det handlar om är islamistiska grupperingar.

Talmannen. – Jag tror att Charles Tannock ville tala. Låt mig bara påminna er om vilka regler som gäller. Det är inte desamma som under "catch the eye"-förfarandet. Ni måste registrera er innan röstförklaringarna inleds, men jag kan vara flexibel.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det kände jag inte till – jag trodde att man bara kunde vinka i rätt ögonblick.

Här fanns alla förutsättningar för ett storartat betänkande. Jag utarbetade yttrandet i utskottet för utrikesfrågor. Indien är världens största demokrati, en land som nu lämnar flera decennier av protektionism bakom sig, som tar till sig den globala frihandeln och som har klarat sig ganska bra genom den globala finanskrisen. Det skulle ha varit fantastiskt att uppnå ett djupgående frihandelsavtal mellan Indien och EU, som också är en mycket stor demokratisk politisk enhet, och det skulle också ha varit spiken i kistan för dem som menar att protektionism är framtiden för den globala handeln.

Så jag beklagar djupt att det här betänkandet har ändrats så till den grad av socialdemokraterna att vi som stöder frihandel inte kan ta det till oss och acceptera det. Det är även något som Indien beklagar djupt: Indiens regering har satsat en hel del politiskt kapital på att det här avtalet skulle gå igenom i en form som skulle ha gynnat både Indien och Europa. Därför var vi tyvärr tvungna att rösta emot det.

– Betänkande: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Jean Marie Beaupuy, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag vill önska era föräldrar som är här i dag varmt välkomna. Det hade varit roligt om även mina föräldrar varit närvarande, men det är inte längre möjligt.

Vi har just antagit Lehtinenbetänkandet. Detta är ett avgörande steg för utformningen av vår lagstiftning, och jag hoppas verkligen att kommissionen lyssnar på parlamentet i detta hänseende. Vi är verkligen väl medvetna om att teknikens och organisationernas utveckling innebär att antalet underleverantörer ökar. Men med detta sagt måste de anställda i våra företag få bättre skydd och underleverantörsföretagen stå på jämbördig fot med varandra, så att vår ekonomi är i naturlig balans.

Herr talman, mina damer och herrar! Mot denna bakgrund hoppas jag verkligen att kommissionen och behöriga myndigheter i varje medlemsstat kommer att genomföra vårt initiativbetänkande så snart som möjligt, så att vi som sagt ska kunna tillgodose dels de anställda på ett bättre sätt, dels balansen mellan underleverantörsföretag.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Även jag välkomnar att vi genom det alternativa betänkandet har lyckats ge kommissionen i uppdrag att lägga fram ett direktiv om generalentreprenörens ansvar i Europa. Utgångspunkten för denna resolution var Lehtinenbetänkandet och en stor del av beslutet bygger därför på det arbete som har utförts i utskottet och av grupperna, Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och av oss själva, Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen. Hur viktigt detta är visar sig genom att det finns billig arbetskraft på byggplatser i hela Europa och detta utgör en säkerhetsrisk, vilket framgår av exemplet från det finländska kärnkraftverket, där underleverantörerna inte följde säkerhetsstandarderna.

Det finns därför ett angeläget behov av ett EU-direktiv, eftersom lagstiftningen i de åtta EU-länder som har generalentreprenörsansvar visserligen är väldigt effektiv, men upphör att gälla vid landsgränserna. Om den nuvarande kommissionen inte kommer med ett sådant direktiv är vi gröna fast beslutna att göra detta till en principfråga när den nya kommissionen ska tillträda, eftersom vi vill ha säkerhet för medborgarna och en minimistandard för arbetstagarna. Detta är endast möjligt genom en europeisk lagstiftning, ett

generalentreprenadsansvar. Jag hoppas att kommissionen tillmötesgår vår begäran och lägger fram ett direktiv. Annars måste vi ifrågasätta om kommissionen fortfarande är värdig sitt uppdrag.

– **Betänkande: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)**

Christa Klaß (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot Katerina Batzelis betänkande. Jag anser att här ifrågasätts grundläggande hörnstenar för vårt ekonomiska system, som den fria konkurrensen och grundprinciperna för den sociala marknadsekonomi.

Det är uppenbart att man måste hitta lämpliga sätt att stabilisera livsmedelspriserna för att säkerställa en hållbar jordbruksproduktion. Metoder som leder till att konkurrensen snedvrids måste förhindras. Men en EU-omfattande databas med referenspriser för produkter och produktionsmedel skulle leda till mer byråkrati och rapporteringskrav, och kostnaderna för detta skulle handla antingen lägga på producenterna eller också på konsumenterna. Detta skulle leda till högre slut- och konsumentpriser och lägre producentpriser.

En total öppenhet när det gäller samtliga kostnadsfaktorer för företagen som löner, energikostnader, inköps- och försäljningspriser samt vinstmarginaler skulle resultera i övervakning och styrning. Det är inte målen för ett socialt och fritt Europa. Lantbrukarnas ställning i livsmedelskedjan kan endast stärkas genom samarbete och genom ett medansvar.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar detta betänkande som ett försök att ta upp kampen mot de väldiga snabbköpskedjorna. Tesco meddelade till exempel nyligen en vinst på 2,8 miljarder brittiska pund, samtidigt som livsmedelsproducenterna i min valkrets har svårt att klara sig. De stora snabbköpen har missbrukat sin köpkraft genom att hålla nere leverantörpriserna på ohållbara nivåer och faktiskt också genom att ställa orimliga och ensidiga krav, som priset för att få behålla kontraktet.

Som den brittiska konkurrensmyndigheten har påpekat kommer det också att skada konsumenterna på lång sikt, eftersom utbud, tillgång och kvalitet pressas bort från marknaden. Jag stöder därför kravet på en undersökning av fördelningen vinstmarginaler i produktions- och distributionskedjan. Visst finns det de som klarar sig bra på sina håll, men det är sannerligen inte producenten.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! Jag avstod från att rösta om Katerina Batzelis betänkande, men jag anser att det verkligen kan bidra till det fortsatta arbetet med livsmedelspriserna. Detaljhandelspriserna skiljer sig mycket från producenternas försäljningspriser för sina produkter. Detaljhandeln, som är mest synlig för konsumenterna, har mycket begränsad kontakt med lantbrukarna, och när vi försöker hitta bättre sätt att stabilisera livsmedelspriserna måste vi analysera hela kostnadskedjan från producent till konsument. Det föreslagna förhandlingssystemet är orealistiskt sett till antalet enheter som är verksamma på marknaden och begränsar konkurrensen.

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot betänkandet om livsmedelspriserna i Europa, vilket har lagts fram av Katerina Batzeli. Det här betänkandet bygger på idén om att fri prissättning på livsmedelsmarknaden är en dålig lösning och här framförs krav på att det ska införas prisreglering inom denna sektor av ekonomin. Det är en idé som strider mot allt sunt förnuft och mot de historiska erfarenheterna för samtliga före detta kommuniststater, däribland Tjeckien. Vi har upplevt 100 procents prisreglering och minns mycket väl vilket misslyckande det var. Fri prissättning är grunden för frihet och demokrati och alla försök att begränsa den kommer att leda till totalitarism. Den fria prissättningen inom livsmedelssektorn har under de senaste åren gett utmärkta resultat i form av relativt sett lägre livsmedelspriser i hela EU. Den har också lett till en omfattande modernisering, vilket har gett konsumenterna produkter av bättre kvalitet och till lägre priser. Med de lagstiftningsåtgärder som anges i betänkandet skulle den här positiva utvecklingen upphöra tvärt, vilket bara skulle resultera i högre livsmedelspriser. Att det råder hård konkurrens inom den här sektorn är härliga nyheter för konsumenten. De som har högre kostnader än marknadspriserna måste anpassa sig till situationen eller lämna marknaden. Det skulle vara absurt att täcka deras förluster med de skatter som kunderna har betalt. Av dessa skäl röstade jag mot det här betänkandet.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Först av allt vill jag säga att jag röstade mot Katerina Batzelis betänkande. När jag läste det undrade jag om vi befann oss i Europeiska unionen eller Sovjetunionen, och jag för min del menar att vi befinner oss i Europeiska unionen. Utgångspunkten är i så fall att vi inte kan införa en reglering av livsmedelspriserna på det här sättet för hela EU.

Vi måste komma ihåg att det är nödvändigt att se till att vi har bra och säker mat av högsta kvalitet. Principen om närproducerad mat är viktig och därför kan dessa frågor behandlas mer ingående på nationell nivå.

Det oroar mig att kostnaderna för produktionsmedel har ökat. Priserna för gödningsmedel och foder har gått upp. Handelsledet tar sin andel och när till exempel rågbröd kommer ut på marknaden kostar det 3 euro, varav primärproducenten, lantbrukaren, bara får 6 cent.

Det här är inte rätt väg att gå för oss. Därför behöver vi behandla de här frågorna på nationell nivå och framför allt införa ett system där lantbrukarna, livsmedelsproducenterna, kan överleva och där människor kan köpa hälsosam mat av god kvalitet och till rimliga priser. Hälsosam mat måste bli det centrala i den här frågan.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det här betänkandet om livsmedelspriserna avspeglar självklart inte hur det faktiskt förhåller sig – att livsmedelspriserna i EU hålls på en artificiellt hög nivå på grund av en brutal kombination av å ena sidan den orimliga EU-byråkratin och å andra sidan av den nu ökända gemensamma jordbrukspolitiken. Jordbrukssubventionerna gör att ineffektiva lantbrukare får finansiellt stöd på de europeiska skattebetalarnas bekostnad och resulterar förstås samtidigt i att de priser som vi som konsumenter betalar för jordbruksprodukter i affärer och stormarknader är oproportionerligt höga.

Det enda som kommissionen skulle kunna göra för att åtgärda de oproportionerligt höga livsmedelspriserna är att i morgon dag tillkännage att de ska avveckla den gemensamma jordbrukspolitiken, men självklart kommer det inte att hända eftersom vissa medlemsstater, i synnerhet Frankrike, får oproportionerligt stora fördelar av de enorma mängder av skattebetalarnas pengar som öses ut på en ineffektiv, verkligt oproportionerlig jordbrukssektor. Det är just detta som kommissionen borde göra, men det kommer självklart inte att hända.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Fidel Castro ligger och tynar bort i sin sjuksäng i värmen på sin västindiska ö – och det är inte en dag för tidigt. När han slutligen går bort kommer det bara att finnas två marxistiska jordbrukssystem kvar i världen: Nordkoreas kollektivjordbruk och Europas gemensamma jordbrukspolitik, en politik som bygger på fasta priser, lagring och destruktion av livsmedelslager som det inte finns någon marknad för, en politik som godtyckligt för över kostnader och onödigt lidande till tredje världen, som har berövats på sin naturliga marknad.

Vi bestraffas två gånger om – som konsumenter och som skattebetalare – genom höga priser och höga skatter, och ändå bestraffas lantbrukarna också. I min region i sydöstra England förlorar jordbruket sin betydelse som en del av ekonomin. Våra dungar med klockhyacinter, klungor av kastanjeträd och humlefält får efterhand lämna plats för betongens utbredning. Under 50 års tid har nu våra konsumenter och lantbrukare plågats med att betala för den här byråkratin. Nu får det faktiskt räcka.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Herr talman! Vi är alla upprörda över livsmedelsprisernas nivå och struktur. Produkterna startar med ett värde på 1 på lantbruken för att öka till 6 på stormarknaderna, och sjötunga börjar med ett värde på 1 i Afrika och ökar till ett värde på 14 i de franska affärerna. Resultatet är att klockan åtta på kvällen ... så stänger affärerna och européerna får börja leta i soptunnorna.

Den här situationen gör att inget av de båda yttersta leden blir rikt, men däremot blir det svårt för konsumenterna att ställa fram mat på bordet. Men det är ändå inte tillräckligt för att kräva insyn eller göra sig av med distributionsoligopolen.

I Genève spekuleras det om priset på ris, i Chicago spekuleras det om priset på majs, det rör sig om omfattande ekonomisk brottslighet och det finns faktiskt en internationell brottmålsdomstol. På G20-mötet bör Internationella brottmålsdomstolens befogenheter utökas till att täcka omfattande ekonomisk brottslighet och livsmedelsspekulationer är ett omfattande brott som kan jämföras med de brott som har begåtts av Bashir i Darfur.

Det är det verkliga budskap som måste sändas.

Talmannen. – Jag vill inte avbryta er mitt i era känslofulla utläggningar.

– **Betänkande: Margrete Auken (A6-0082/2009)**

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag stöder verkligen föredraganden och hennes betänkande och lyckönskar henne till det gedigna arbete som hon har utfört som ombud för de medborgare runtom i Europa som har råkat illa ut på grund av det skandalösa egendomsförfarandet i Spanien.

Rätten att äga och förfoga över privat egendom är en grundläggande rättighet som är fastslagen i Europakonventionen. Men flera av mina väljare som har satsat sitt livs besparingar på en bostad i Spanien

upptäcker nu att de är lurade och ser hur de plundras genom lagar och anspråk som skulle ta ifrån dem deras egendom eller innebär att de måste betala enorma penningbelopp för att få tillbaka den. Det förefaller som om de kommunala myndigheterna i Spanien i maskopi med giriga, skrupelfria exploatörer har varit en fasa för dem som har trott att de har köpt rättmätiga bostäder och fastigheter, och om detta betänkande kan bidra till att göra något åt det så är det bara bra.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag röstade självklart mot Aukenbetänkandet och jag skulle här vilja tillkännage att det antagna betänkandet strider mot lagstiftningen. Det följer inte på något sätt de allmänna rättsprinciper som Europeiska unionen har tillkännagett och det är verkligen upprörande att Europaparlamentet har kunnat godkänna det här dokumentet, som enligt rättstjänsten inte följer lagstiftningen och är fullt av olagligheter.

I betänkandet föreslås att alla byggprojekt ska ställas in, som om detta vore någon lösning på problemen. Det här är något som Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har förespråkat i flera år. Det här dokumentet löser inte människornas verkliga problem. Lösningen består till stor del i en lagändring, vilken redan har gjorts, och i de spanska myndigheternas insatser för att rätta till de misstag som uppenbarligen har gjorts.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja påpeka att förverkandet av merparten av egendomarna beror på att Zapateros socialistregering har tillämpat kustlagen på ett bristfälligt sätt genom att agera godtyckligt och godtyckligt beslagta egendom i bara ett område i Spanien.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade för Aukenbetänkandet eftersom jag anser att alla medborgare i EU har rätt till en korrekt tillämpning av all lagstiftning och menar att alla EU-medborgares privata egendom måste skyddas av samtliga medlemsstaters regeringar.

Många personer har fallit offer för tveksamma beslut i Spanien och många av dem har tagit upp dessa vid utskottet för framställningar – helt korrekt, enligt min mening. Men jag hyser ändå blandade känslor, eftersom jag anser att vi måste vara försiktiga med att anta lagstiftning som innebär att det blir ännu mer EU-inblandning, vilket skadar medlemsstaterna. Ett konkret exempel här är situationen i Bryssels flamländska ytterområden, där EU börjar lägga sig i bostadspolitiken som syftar till att göra det möjligt för unga flamländska familjer att bo kvar i lokalområdet.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Även jag har gett mitt stöd till Aukenbetänkandet. Det gjorde jag eftersom många av mina väljare i nordöstra England hör till de framställare som har kommit med framställningar till parlamentet om den spanska regeringens och de lokala myndigheternas skandalösa och flagranta missbruk av äganderätten. Det togs nyligen upp i en TV-dokumentär av ITV North East, där några av dessa hjärtskärande fall behandlades och granskades för tittarna i nordöstra England.

Även i det här sena skedet hoppas jag att den spanska regeringen och de spanska parlamentsledamöterna kommer att rätta till en del av de felaktigheter som har begåtts och ger någon ersättning till en del av de personer som orättmätigt har fräntagits rätten till sin egendom och att de inser att det som har pågått här faktiskt är en skandal. Det är en skandal med korrupta förtecken. Många av uppgörelserna mellan markspekulanter och spanska kommuner är ärligt talat resultatet av korruption. Vi hjälper ingen genom att inte vilja se den viktiga aspekten. Den spanska regeringen måste agera. Jag är ärligt talat bestört över en del av de oegentligheter som har begåtts här i kammaren av de spanska parlamentsledamöter som försöker mörklägga de här metoderna.

Peter Skinner (PSE). – (EN) Herr talman! Även jag röstade för det här betänkandet eftersom så många av mina väljare – liksom andra runt om i Europeiska unionen – har drabbats så hårt av just det här problemet. Kravet på rättssäkerhet när det gäller köp av egendom är viktigt och förs fram i det här betänkandet, som syftar till att få de försäkringar som krävs för att åstadkomma förändring. Här behandlas också de särskilda frågorna kring klagomål som rör lokala byggares och vissa kommunala myndigheters olagliga metoder.

Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag anser att det kommer att bidra till att säkerställa ett formellt förfarande; det kommer att föra fram något i ljuset som jag tidigare bara ansåg vara ett nedsättande uttryck, nämligen "spanska metoder". Jag skulle vilja se till att det uttrycket aldrig blir aktuellt igen och att kommissionen, rådet och den spanska regeringen tar sig an den här frågan och visar var skåpet ska stå, så att de som har förlorat kan få ersättning eller de som är där kan känna sig säkra.

– **Betänkande: Francisco José Millán Mon (A6-0114/2009)**

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Innan jag börjar skulle jag vilja säga hur roligt det är att höra att era föräldrar är här i kammaren, inte bara för att det är trevligt med en publik, utan också för att de kan se vilken respekt som ni åtnjuter här i kammaren, till och med från de brittiska konservativa ledamöterna, tack vare ert rättrådiga ordförandeskap under de här sammanträdena.

Det är "so true, funny how it seems" att om bara några få dagar kommer president Obama till Strasbourg. När han ser de resta barrikaderna tänker han kanske, om han nu över huvud taget funderar över Europaparlamentet, att det är totalt vansinnigt att det har sitt säte på två olika ställen och ett fruktansvärt slöseri med pengar. Han kommer med all säkerhet att tänka:

"Round and round it goes,

And oh don't you know,

This is the game that we came here for.

Round and round it goes."

Men snart kommer han att ha åkt igen: han kommer att titta på den hopplösa lagstiftningen som är utformad för att passa alla och som hämmar EU:s företag och utan tvekan tänka att det inte finns någon livlina som han kan kasta ut.

Och:

"Because [he has] nothing else here for you,

And just because it's easier than the truth,

Oh if there's nothing else that [he] can do –"

så kommer han att flyga sin väg – bort från er, bort härifrån och känna att ni alltid bör följa er själ. "Luck has left [him] standing so tall."

Och det är bara att tacka gud, för Spandau Ballet har återförenats!

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! De transatlantiska förbindelserna är en hjärtefråga för mig, och jag ställer mig i stort sett bakom huvuddragen i Millán Mon-betänkandet. Men jag har ändå röstat mot betänkandet, eftersom det innehåller flera stora brister. Här går man till exempel uttryckligen händelserna i förväg vad gäller Lissabonfördraget – än en gång – fastän detta fördrag inte alls har antagits ännu. De irländska väljarna ska respekteras.

I betänkandet talas det också om palestiniernas problem, men det sägs ingenting om Israels säkerhet. Sist men inte minst upprepas här kravet att medlemsstaterna ska ta emot ett antal Guantánamofångar, som har utpekats som terrorister. Jag anser att detta är helt oacceptabelt. Det är också oacceptabelt att det inte sägs klart och tydligt i betänkandet att Förenta staterna inte kan lägga sig i EU:s utvidgningspolitik och att Turkiet därför inte har någon plats i Europeiska unionen.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Transatlantiska förbindelser är mycket viktiga för oss européer. Vi måste alltid ha i åtanke att Förenta staterna i egenskap av världsledare har samma värderingar som medlemsstaterna i EU: demokrati, mänskliga rättigheter och åsiktsfrihet. Jag anser att dessa värderingar förenar oss och jag hoppas att de kommer att stärka våra förbindelser framöver.

Nu när Förenta staterna har en ny administration under ledning av president Obama har mycket uppmärksamhet riktats mot den och många förväntningar vilar på den, men vi får inte glömma att varken Obama eller hans administration kan förändra hela världen. Naturligtvis kommer de att göra sitt bästa, men vi har stora utmaningar framför oss och därför måste förväntningarna vara realistiska.

Vi måste icke desto mindre räcka ut en hand till Förenta staterna, eftersom det är samma slags hot vi står inför. Hot i form av internationell terrorism, då islamisk fundamentalism visar sitt ansikte. Vi står även inför samma utmaningar när det gäller miljön, och transatlantiska förbindelser gör det möjligt för oss att gemensamt ta itu med dessa och andra akuta problem världen över.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Herr talman! När jag nu har tillfälle, får jag då ge er en eloge för det rättvisa och opartiska sätt som ni alltid har lett våra parlamentssessioner på? Det är synd att talman Pöttering inte alls tar efter er i något avseende här.

Det här betänkandet handlar om Förenta staterna och förbindelserna mellan Förenta staterna och EU. Naturligtvis har USA fortfarande stor betydelse för Europas säkerhet och välbefinnande. Tråkigt nog finns det många exempel på antiamerikanska åsikter här i parlamentet. Vi i EU borde alla vara ytterst tacksamma för den roll som Förenta staterna spelar i världen och särskilt den roll som de har spelat i modern historia. Jag skrattar ibland när någon antyder att det är tack vare EU som vi har haft fred i 60 år i Europa. Alla tycks glömma bort Förenta staternas och naturligtvis även Natos bidrag till fred i Europa. Förenta staterna borde inte vara en rival till EU. De borde vara en partner och en vän, och vi bör skapa närmare transatlantiska förbindelser.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Den brittiska konservativa gruppen är stolt över vårt lands särskilda förbindelser med Förenta staterna och bron mellan USA och Europa. Vi stöder president Obamas åtaganden för multilaterala insatser tillsammans med EU.

I betänkandet nämns emellertid genomförandet av Lissabonfördraget, vilket vi starkt motsätter oss. Det ställs även krav på att Förenta staterna ska avskaffa dödsstraffet, vilket vi anser är en individuell samvetsfråga. Med tanke på att den brittiska konservativa gruppen för närvarande är emot internationella brottmålsdomstolen erkänner vi även Förenta staternas rätt att inte underteckna Romstadgan. Vi vill inte heller vara tvungna att flytta farliga terrorister från interneringslägret i Guantánamo Bay.

I betänkandet upprepas med all rätt att Nato är grundvalen för den transatlantiska säkerheten och man föreslår en ny transatlantisk parlamentarisk församling som förstärker ett gemensamt åtagande om att värna om gemensamma värderingar som demokrati, frihet och mänskliga rättigheter. Det är framför allt därför som den brittiska konservativa gruppen har röstat för Francisco José Millán Mons betänkande.

Peter Skinner (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar det här betänkandet särskilt mycket och jag delar vissa av de åsikter som precis har lyfts fram, men vi bör kanske börja med att formellt gratulera Barack Obama till hans presidentskap. Jag anser inte att vi alla har gjort det här i dag, men det råder inget tvivel om att det är en frisk fläkt för det som vi hoppas kommer att bli mycket positiva förbindelser med Förenta staterna.

Vi är mycket snabba med att poängtera vilken funktion dessa förbindelser kan ha för oss, men vi poängterar inte så ofta vad vi måste göra för att de ska bli starkare eller vårt arbete för dem. Till exempel är handeln mellan oss den största i världen mellan två handelsblock, enligt OECD. Det är riktigt att detta får oss att allvarligt fundera kring reglering och övervakning. Allt som vi gemensamt fattar beslut om, både ekonomiskt och politiskt, är av stor vikt för resten av världen och ofta avgörande för globala standarder.

Jag är ledamot i den delegation för Förenta staterna som arbetar med transatlantiska ekonomiska rådet, och jag hoppas att vi kan fortsätta det arbete som utförts hittills och omsätta det konkret i parlamentet, i stället för de löjliga insatser från vissa håll, som bidrar till att omintetgöra dessa särskilda förbindelser, till exempel angående kyckling.

- **Betänkande: Stavros Lambrinidis (A6-0103/2009)**

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Det är bra att ändringsförslag 5 har förkastats. Detta syftade till att ta bort ett grundläggande avsnitt i betänkandet – grundläggande eftersom yttrandefrihet förespråkas. När allt kommer omkring är det en demokratisk grundsats att åtal inte får väckas mot någon som uttrycker kontroversiella politiska övertygelser. Yttrandefriheten måste vara oinskränkt och utan tvivel gälla politiska åsikter, även i kontroversiella frågor som exempelvis immigration och islam.

I övrigt anser jag att betänkandet är mycket välavvägt och har en god jämvikt mellan rättigheter och friheter. Man tar även ställning mot censur, och därför stöder jag betänkandet med stor övertygelse.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Herr talman! Betänkandet av Stavros Lambrinidis om förstärkning av säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet gäller en mycket viktig, aktuell fråga. Jag delar uppfattningen i betänkandet att det är viktigt att bevara yttrandefriheten. Den är en av våra grundläggande rättigheter och friheter. Men vi får inte glömma bort att när vi talar om yttrandefrihet så innefattar detta även ett ansvar. Ansvar är den viktigaste faktorn i denna fråga.

Tittar man på dagens webbplatser måste man beklagligt nog erkänna att det finns en mängd material som inte är bra för samhället eller människans utveckling. Jag är särskilt orolig för barn och ungdomar, som är

vår värdefullaste tillgång och den värdefullaste tillgången för vår framtid. Vi måste ta ansvar för dem här och nu och agera så att de kan förvärva bästa möjliga kunskaper och färdigheter och utveckla sunda åsikter, och Internet är en central informationskälla för dem.

Av denna anledning hoppas jag att vi kan förbättra barnens säkerhet genom att öka den mängd material på Internet som kan främja, utbilda och utveckla dem, och inte det slags material som vi ser i dag, som det tyvärr finns så mycket av och som kan skada ungdomarnas personliga utveckling.

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Klaus-Heiner Lehne (A6-0123/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För att kunna garantera att offer för brott mot konkurrensbestämmelserna får sina anspråk prövade i domstol måste EU och medlemsstaterna göra gemensamma insatser. I vitboken presenteras en rad rekommendationer som syftar till att garantera att de som blir utsatta för sådana brott får tillgång till riktigt effektiva mekanismer, för att kunna få full kompensation för den skada de lidit.

För närvarande finns det allvarliga hinder i de flesta av medlemsstaterna som avskräcker konsumenter och företag från att gå till domstol och kräva kompensation för privat räkning för skada som de lidit till följd av brott mot antitrustreglerna. Även om det har funnits tecken på framsteg den senaste tiden i vissa medlemsstater har väldigt få anspråk gjorts de senaste årtiondena. Den traditionella lagstiftning och de traditionella förfaranden som tillämpas i de flesta av medlemsstaterna i fråga om ansvarsskyldighet tycks brista.

Jag välkomnar detta förslag till en vitbok, där man föreslår en lösning på gemenskapsnivå på problemet med att garantera att berörda personer får sina anspråk prövade i domstol, och där man följer allmänna politiska mål (framför allt målet att garantera en bredare tillgång till rättslig prövning genom konkurrenspolitik och att motverka otillåtna metoder från företagens sida) samtidigt som oförtjänta och opportunistiska rättstvister motverkas.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tänker lägga ned min röst angående Klaus-Heiner Lehnes betänkande om vitboken om skadeståndstalan vid brott mot EG:s antitrustregler.

Jag håller med om vissa, men inte alla, av de punkter som framhävs i betänkandet och av denna anledning har jag beslutat att inte rösta för betänkandet i dess nuvarande form.

– Betänkande: Czesław Adam Siekierski (A6-0091/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för det betänkande som utarbetats av Czesław Adam Siekierski (PPE-DE, Polen) eftersom man i detta föreslår att europeiska livsmedelsstödprogrammet utökas för de sämst ställda.

Som före detta borgmästare för Bukarests femte distrikt har jag alltid engagerat mig för att hjälpa de fattiga, framför allt dem med romskt etniskt ursprung.

I hela EU lever 80 miljoner människor (16 procent av befolkningen) under gränsen för fattigdom och antalet kommer att öka på grund av finanskrisen. I vissa av de stater som nyligen har anslutit sig till EU är cirka 20 procent av befolkningen berörda av fattigdomen.

Det krävs fullt stöd från EU-budgeten till livsmedelsstödprogrammen, eftersom vissa medlemsstater inte kommer att kunna delta i programmet om det krävs samfinansiering.

Vi måste minska bördan för de medlemsstater som har låg inkomst per capita eller vars budget står inför finansiella svårigheter, däribland Rumänien.

Produkter från interventionslager eller produkter som köps på marknaden måste ha sitt ursprung i gemenskapen och lokalt producerade färska livsmedelsprodukter ska prioriteras, det vill säga rumänska produkter ska köpas upp med europeiska medel för utdelning i Rumänien.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade för betänkandet om ändring av en förordning om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitik och den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna när det gäller utdelning av livsmedel till de sämst ställda. Enligt uppgifter i betänkandet

tog 13 miljoner människor från medlemsstaterna del av det här programmet 2006. Det är bra, men hjälpen till EU:s allra fattigaste bör förbättras avsevärt.

Till att börja med kunde vi minska kommissionsledamöternas löner till hälften eller en tredjedel. Den europeiska tankesmedjan Open Europe har räknat ut att kommissionsledamöterna i genomsnitt tjänar 2,5 miljoner euro på fem år, inklusive pensionsplaner, vilket är fullkomligt skandalöst. Den andra hälften av dessa pengar skulle komma bättre till pass om den användes till att minska fattigdomen. Kanske vore det ett sätt att förena EU-medborgarna med "Europa".

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till en förordning om utdelning av livsmedel till de sämst ställda. Fattigdom är ett av våra allvarligaste problem för närvarande i EU. 2006 hotades närapå 79 miljoner människor av fattigdom, vilket tydligt visar behovet av livsmedelsstödsprogram.

Eftersom kommissionens förslag syftar till utdelning av livsmedel till de sämst ställda och till förbättrad planering så att fonder kan användas mer effektivt och även med tanke på att över 13 miljoner människor redan har tagit del av programmet för utdelning av livsmedel sedan starten 1987 anser jag att vi måste fortsätta med programmet och att detta är positivt.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi anser att det ursprungliga syftet med programmet, att dela ut interventionslager till de sämst ställda, var underligt konstruerat redan från början. Att blanda ihop jordbrukspolitik med socialpolitik kan vara behjärtansvärt, men blir komplicerat. På senare tid har andelen varor som inte kommer från interventionslager ökat stadigt. Vid den senaste räkningen köptes omkring 85 procent av livsmedlen på den öppna marknaden!

Vi anser att man ska avskaffa utdelningen av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen. Situationen för de sämst ställda i medlemsstaterna ska handläggas av medlemsstaterna eller kommunerna. Det är dessa politiska ansvarsnivåer som via sin socialpolitik ska se till att alla medborgare får sin rätt till existensminimum. Om det sedan sker via socialbidrag, utdelning av livsmedel **eller på annat sätt** ska beslutas av dem.

Europaparlamentets jordbruksutskott föreslår att livsmedelsstöden ska finansieras fullt ut av EU. Det är häpnadsväckande vilka ståndpunkter som kommer fram i detta utskott bara för att få en avsättning för jordbruksvaror på marknaden.

Som vanligt kan vi i Junilistan konstatera att det i detta läge är tur att inte Europaparlamentet är medbeslutande för EU:s jordbrukspolitik, ty då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och tunga subventioner till olika grupper inom jordbruksnäringen.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders och Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Delegationen från det nederländska folkpartiet för frihet och demokrati (VVD) i Europaparlamentet röstade för Czesław Adam Siekierskis betänkande, eftersom vi stöder utdelning av livsmedel till de fattigaste befolkningsgrupperna i EU. Parlamentsledamöterna från VVD samtycker dock inte till bestämmelserna i betänkandet att livsmedelsstödsprogrammen enbart måste finansieras genom EU-budgeten.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för det här betänkandet, eftersom det livsmedelsprogram som man överväger att utöka är ett centralt instrument för att hjälpa de sämst ställda, som lider mycket i den rådande finanskrisen, till och med när det gäller att tillgodose grundläggande behov. Dessutom är det ett förnuftigt sätt att använda EU:s livsmedelstillgångar effektivt, eftersom man därmed delar ut produkter som inte har gått åt till dem som behöver, samtidigt som efterfrågan ökar på EU:s livsmedelsmarknad.

Jag är för att sådana livsmedelsstödsprogram får full finansiering genom EU-budgeten, eftersom tillämpliga samfinansieringsåtgärder påtagligt skulle hämma processen och hindra att åtgärder vidtas i tid och att vi når snabba resultat.

Jag anser däremot att nationella myndigheter måste få fler funktioner i samband med förvaltning av stödet på plats, eftersom de är bättre förtrodda med den lokala situationen och med befolkningens särskilda behov.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig. – (DA) Ledamöterna från det danska liberala partiet i Europaparlamentet röstade mot kommissionens förslag om utdelning av livsmedel till de sämst ställda, eftersom förslaget har lagts fram med jordbrukspolitiken som rättslig grund, trots att det inte är ett jordbrukspolitiskt instrument. Jordbruksbudgeten bör inte användas till att genomföra socialpolitik. Det hör till medlemsstaternas ansvar.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Czesław Adam Siekierskis betänkande om utdelning av livsmedel till de sämst ställda i gemenskapen.

Jag anser att problemet med fattigdom är mycket relevant eftersom över 80 miljoner människor till och med i vårt förmögna Europa befinner sig på gränsen till fattigdom och de flesta av dessa lever i länder som anslöt sig till EU 2004 och 2007. Jag håller därför med föredraganden om att vi måste utöka omfattningen av de produkter som delas ut inom det här livsmedelsstödprogrammet och att produkterna främst bör komma från reserver från interventionslager på jordbruksmarknaderna. På så sätt utgör de en viktig aspekt av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Jag välkomnar även föredragandens krav att hela finansieringen av livsmedelsstödprogrammet ska komma från EU, eftersom kommissionens förslag om samfinansiering skulle kunna leda till att medlemsstaterna endast deltar i programmet till viss del, särskilt i sådana ekonomiskt svåra tider som dessa.

– Betänkande: Sajjad Karim (A6-0131/2009)

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) EU är Indiens främsta utländska investerare och största handelspartner. Att skapa en ekonomisk allians är därför mycket viktigt för båda parter. Jag stöder det här betänkandet eftersom man betonar att avtalet bör säkerställa att den utökade bilaterala handeln kommer största möjliga antal människor tillgodo och bidrar till att Indien uppnår sina millennieutvecklingsmål, bland annat målet att förhindra att miljön försämras. Jag beklagar dock att texten från PPE-gruppen ersatte den mer handelsinriktade texten, som var mer framåtskridande.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) År 2000 var Indien EU:s sjuttonde viktigaste handelspartner och 2007 låg landet på nionde plats, samtidigt som EU:s varuhandel med Indien växte med omkring 80 procent mellan 2000 och 2006.

Som socialdemokrat välkomnar jag att Indien har gjort betydande framsteg när det gäller allmän grundläggande skolutbildning, minskad fattigdom och ökad tillgång till säkert dricksvatten. Samtidigt noterar jag dock att Indien fortfarande har långt kvar till de flesta millennieutvecklingsmål, exempelvis i fråga om barnadödlighet, mödravård, undernärda barn och bekämpning av malaria, tuberkulos och hiv/aids.

Jag röstade för betänkandet för att ge mitt samtycke till ett frihandelsavtal mellan EU och Indien, i övertygelsen att ett frihandelsavtal ger framtida möjligheter till fler investeringar, ökad handel och affärsmöjligheter på grundval av avtalet, och att avtalet i sin helhet är någonting som båda sidor vinner på.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Frihandelsavtalet med Indien utgör ytterligare ett steg från Europa och Indien mot att öppna upp världsekonomin och utöka dess fördelar. Det är även en särskilt kännetecknande markör i den rådande situationen. Jag välkomnar därför att avtalet sluts. Efter att ha granskat det vill jag dock göra ett par mer kritiska anmärkningar.

För att frihandeln ska fungera bra måste en rad bestämmelser för att förhindra förfalskning och användning av produkter som är förbjudna i mälländerna respekteras. Det måste också finnas en tydlig ursprungsmärkning. Kort sagt måste klar och tydlig information finnas tillgänglig och internationella avtal måste respekteras.

En annan viktig aspekt är uppfattningen att fördelarna med frihandel är ömsesidiga. Att öppna upp gränser innebär med andra ord inte bara att utvecklingsländernas marknader öppnas upp för produkter från tredjeländer. Förtjänsterna med frihandeln består i att det finns ömsesidiga möjligheter att utbyta varor och att ekonomier öppnas upp. Dessa förtjänster måste även omfatta utvecklingsländer eller snabbt växande länder. Det kommer bara att hända om hindren för handel och investeringar också minskas i dessa länder.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot Sajjad Karims betänkande om ett frihandelsavtal mellan EU och Indien.

Jag anser nämligen att ett sådant avtal bör slutas med respekt för grundläggande mänskliga rättigheter och demokrati, vilket är långt ifrån fallet i det land som det handlar om. Tillägget i avtalet av en klausul om mänskliga rättigheter och demokrati är tveklöst inte tillräckligt för att garantera att sådana grundläggande villkor respekteras, och detsamma gäller löftet om att öka antalet samråd inom FN:s råd för mänskliga rättigheter. Tråkigt nog fortsätter internationell press att rapportera om förföljelser av religiösa minoriteter och försvarare av mänskliga rättigheter i Indien. Därför är det enligt min mening uppriktigt sagt oacceptabelt att underteckna ekonomiska avtal av det här slaget.

– Betänkande: Lasse Lehtinen (A6-0065/2009)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – I detta betänkande framhålls att det är viktigt att arbetstagarna är medvetna om sina rättigheter och har goda kunskaper om arbetsrätt och kollektivavtal. Föredraganden konstaterar vidare att utstationeringsdirektivet måste efterlevas och betonar värdet av subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen. Allt detta är önskvärda krav.

Några skrivningar i betänkandet är dock för långtgående. Vi kan inte stödja skrivningar om att på EU-nivå införa en gemenskapsrättsakt som ska omfatta löner, socialförsäkringsavgifter, skatter och ersättning vid olycksfall på arbetet. Dessa frågor är för viktiga för att vi ska kunna stödja denna form av skrivningar och krav.

Vi har valt att säga ja till den alternativa resolution som PSE, ALDE och De gröna har lagt fram, då den begränsar skrivningarna om gemenskapsrättsakten. Vid slutomröstningen om betänkandet i sin helhet lägger vi ned rösterna, då delar av texten är positiv, medan skrivningarna om gemenskapsrättsakten är för långtgående.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder det här betänkandet som innebär att man kräver ansvarsfulla och tydliga bestämmelser för anlåtande av underentreprenörer i EU. Betänkandet kommer att ge skydd åt arbetstagare som arbetar för underentreprenörer i och med att kommissionen uppmanas att utarbeta en entydig gemenskapsrättsakt om att införa solidariskt ansvar på EU-nivå.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Lasse Lehtinens betänkande om underentreprenörernas sociala ansvar i produktionskedjan.

Jag håller med föredraganden om att underentreprenörer anlitas i stor utsträckning inom EU, vilket har gett upphov till olika problem i samband med till exempel rättsliga följder för arbetsgivare och arbetstagare och svårigheter att kontrollera att finansiella plikter och socialförsäkringsskyldigheter efterlevs.

Jag delar alltså föredragandens uppfattning att det vore lämpligt att införa ett system med "solidariskt ansvar" på EU-nivå, vilket skulle innebära att huvudentreprenören uppmuntras att kontrollera att underentreprenörer följer tillämplig lagstiftning. Detta skulle även bidra till att råda bot på den dystra ekonomin, genom att förhindra otillåten konkurrens från företag som betalar sina anställda löner som ligger långt under minimilönen.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Enligt en undersökning av Dublin-stiftelsen är arbeten som läggs ut på entreprenad till underentreprenörer ett av de effektivaste sätten att undergräva social lagstiftning. Underentreprenörer finns inom flera olika sektorer, varav byggsektorn är den mest kända. I det här betänkandet uppmanas kommissionen att anta uttrycklig lagstiftning om underentreprenörers sociala ansvar i hela produktionskedjan.

Alltför ofta händer det att klienter vältrar över ansvaret på underentreprenörer, som i sin tur lägger ut arbete på entreprenad. Till följd av detta övervakas inte längre arbetsrättens tillämpning. De som arbetar för underentreprenörer nära slutledet i produktionskedjan har inte alltid de bästa arbetsvillkoren och detta leder till överträdelser av grundläggande standarder och bristande respekt för grundläggande arbetsrättigheter. Det är svårt för inspektioner för sociallagstiftning att övervaka detta, eftersom det inte alltid framgår tydligt vem som bär ansvaret vid en viss tidpunkt. Detta gör att underentreprenörer frestas att vara mindre noggranna med att betala socialförsäkringsavgifter, respektera bindande tariffer och rätta sig efter föreskrivna viloperioder.

I vissa medlemsstater är det redan obligatoriskt för klienter att ta fullt socialt ansvar för alla sina underentreprenörer. Det faktum att gränsöverskridande arbete nu ökar i stor utsträckning gör att det krävs ett direktiv för hela EU. Jag stöder därför helhjärtat det här betänkandet.

– Betänkande: Katerina Batzeli (A6-0094/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) I januari 2009 steg livsmedelspriserna i Italien med mer än 40 procent över genomsnittet i EU:s första femton länder, vilket tyder på en allvarlig snedvridning i livsmedlens övergång från åker till tallrik.

Enligt uppgifter från Istat var trenden för livsmedelsprisernas tillväxttakt 3,7 procent i Italien, jämfört med 2,3 procent i Frankrike, 1,9 procent i Spanien, 1 procent i Tyskland och 2,6 procent i EU. Analysen från Istat visade även att de största skillnaderna mellan Italien och dess EU-partner gällde bröd, pasta och spannmål, som innehåller råvaror som vete, för vilket det finns ett fast pris över hela världen, som inte skiljer sig mellan

de olika länderna. De ökade prisskillnaderna mellan produktions- och konsumtionsleden är ett bevis på att det finns en allvarlig snedvridning i livsmedlens övergång från åker till tallrik i Italien.

Effekterna har drabbat låginkomstfamiljer särskilt hårt, vars största utgifter går till livsmedel. Små och medelstora livsmedelsbearbetningsföretag har också fått utstå allvarliga konsekvenser. Det problem som uppstått på grund av skillnaderna mellan produktionspris och konsumtionspris har nått en punkt där det krävs omedelbara åtgärder från EU-institutionerna.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för det betänkande som utarbetats av Katerina Batzeli (Grekland), eftersom jag anser att EU måste undsätta producenter och konsumenterna.

Konsumentpriserna i EU är i genomsnitt fem gånger högre än priserna fritt gården, på grund av att stora detaljistkedjor har missbrukat sin marknadsdominans. Jordbrukarna får i allmänhet omkring 8 procent av det slutliga försäljningspriset.

Vi förespråkar en EU-politik som underlättar direktkontakt mellan producenter och konsumenterna. EU måste främja att ny teknik och Internet används för att ge konsumenterna utförligare information om produkter, samtidigt som producenternas tillgång till marknaden underlättas.

Det krävs även åtgärder för att konceptet "lokala produkter" ska få större betydelse och för att ge effektivare stöd till traditionella livsmedelsmarknader eller annan traditionell handel.

Traditionella rumänska produkter måste få stöd på den europeiska marknaden.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (PSE), skriftlig. – (DA) De danska socialdemokratiska ledamöterna i Europaparlamentet – Poul Nyrup Rasmussen, Britta Thomsen, Christel Schaldemose, Dan Jørgensen och Ole Christensen – har röstat för betänkandet om livsmedelspriser i Europa. Delegationen anser att koncentrationen av stormarknader och bristen på konkurrens kommer att medföra att både EU:s konsumenterna och jordbrukarna kommer att dra det kortaste strået. Delegationen samtycker dock inte till uttalandet i punkt 6 i betänkandet att det är beklagligt att interventionsåtgärder avregleras. Detta är nödvändigt för att göra jordbruket i EU lönsamt.

Esther De Lange (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Jag vill avge en röstförklaring till Katerina Batzelis betänkande för den nederländska delegationen från Kristdemokratiska unionen (CDA). Betänkandet är enligt vår åsikt sannerligen inte det mest eleganta. Många punkter är omständligt formulerade eller upprepas. Vi har även våra tvivel angående vissa krav som tenderar att vara alltför inriktade mot ett ingripande av socialstaten, och även angående ett fullständigt förbud mot försäljning under kostnadsnivån. Det kan låta som en bra idé, men det är praktiskt omöjligt. Vi anser att detta är en viktig punkt inom jordbrukssektorn. När det gäller dumpning bör naturligtvis åtgärder vidtas av konkurrensmyndigheten.

Trots detta har vi röstat för betänkandet, eftersom det innehåller flera viktiga punkter som man i den alternativa resolutionen faktiskt strävar efter att ta bort. Jag syftar framför allt på undersökningen av vinstmarginalerna i de olika leden i livsmedelsproduktionskedjan och kravet att kommissionen ska undersöka stormarknadernas makt på konkurrensområdet, vilket Europaparlamentet redan har krävt mer än en gång. Av kommissionen har vi förstått att undersökningen av vinstmarginalerna kan genomföras delvis på grundval av befintliga uppgifter som kommissionen redan har, och alltså utgår vi ifrån att denna undersökning inte kommer att medföra någon påtaglig ökning av de administrativa kostnaderna.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om livsmedelspriser i Europa eftersom jag anser att det krävs politiska åtgärder för att få bukt med de höjda priserna på jordbruks- och livsmedelsprodukter och bristen på överensstämmelse mellan det pris som producenterna får och det pris som konsumenterna betalar. I Europa är det pris som konsumenterna i slutändan betalar omkring fem gånger högre än det pris som producenterna får. Denna situation har fått följder för låginkomsthushållen, för vilka utgifter för livsmedel utgör den största delen av familjens budget.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta tyckandebetänkande från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling innehåller som vanligt förslag som medför ökade kostnader för EU:s budget.

Vi ställer inte upp på betänkandets huvudtankar som bland annat beklagar den progressiva avregleringen av gemenskapens interventionsåtgärder på jordbruksmarknaden. Utskottets förslag om "marknadsförvaltningsåtgärder" är vi inte heller anhängare av.

Europaparlamentets jordbruksutskott behöver också påminnas om att prisbilden är olika i olika medlemsstater. Utskottets förslag om att skapa en europeisk databas för medborgarna som ska innehålla referenspriser för produkter och insatsvaror samt information om kostnader för energi, löner, hyror, avgifter och skatter för hela Europa finner vi föga verklighetsförankrat. Förutsättningarna för jämförelser mellan medlemsstaterna finns helt enkelt inte av en mängd olika skäl.

Förslaget om ett särskilt märke för EU:s jordbruksprodukter finner vi också underligt. Vad är det bakomliggande motivet till det? Ett försök till att uppmuntra protektionism?

Som vanligt kan vi i Junilistan konstatera att det i detta läge är tur att inte Europaparlamentet är medbeslutande för EU:s jordbrukspolitik, ty då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och tunga subventioner till olika grupper inom jordbruksnäringen.

Vi har röstat nej till detta betänkande om livsmedelspriserna i Europa.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Ingen ifrågasätter syftet med det här betänkandet som gäller skillnaden mellan producenternas priser och de priser som konsumenterna betalar. Det krävs större öppenhet på marknaden, så att producenterna får tillräcklig ersättning och slutkonsumenternas priser är motiverade.

Tyvärr innehåller den text som antagits i utskottet förslag som är oförenliga med den sociala marknadsekonomi. Dessa mycket auktoritära förslag om priskontroll, vinstmarginaler och marknader påminner bara om alltför många olika formler som har misslyckats och som vi definitivt trott att vi lämnat bakom oss.

Jag beklagar att man i betänkandet enbart inriktar sig på återförsäljarna, i stället för att ta hänsyn till hela produktionskedjan. Utan tvivel är det ofta stora bearbetningsföretag som köper produkter från jordbrukare och missbrukar sin dominanta ställning på marknaden för att sälja vidare produkterna till återförsäljare mot orimliga priser.

Om vi dessutom skapar europeiska databaser över alla slags kostnader och vinstmarginaler såsom det föreslås i betänkandet resulterar detta i en avsevärd ökning av företagens administrativa kostnader, som får konsekvenser för detaljhandelspriserna, där man tar igen dessa.

För att förhindra sådana ovanor har jag lagt fram en alternativ resolution, som 40 ledamöter har undertecknat för att visa sitt stöd.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) För Rumänien är det mycket viktigt med reglering på EU-nivå för problemet med otillåtna metoder från de stora detaljhandelskedjorna mot producenterna. Även här är frågan om missbruk av stormarknadskedjor något som angår både producenter och konsumenter. Förutom av ansamlingen av ”dolda avgifter”, som är obligatoriska för alla produkter och som betalas av producenterna, förbjuder stormarknaderna producenter att sälja sina produkter till lägre priser i andra affärer. Till följd av alla dessa bestämmelser är produkter upp till 30 procent dyrare. Konsumenten är slutligen den som betalar det alldeles för höga priset.

De åtgärder som Katerina Batzeli föreslår i sitt betänkande syftar till att minska det tryck som stormarknader utövar och gynna direkta förbindelser mellan konsumenter och producenter. Därför röstade jag för betänkandet.

Den undersökning som föreslås i betänkandet om fördelning av handelsmarginaler kommer att göra det möjligt för oss att dra en rad slutsatser om rätt åtgärder för att göra priserna överskådliga i kedjan av producenter, bearbetningsföretag och detaljhandelsföretag, och straffbelägga otillåtna metoder.

Prisförhandlingar mellan leverantörer och återförsäljare måste medföra att det är möjligt med olika priser från fall till fall, vilket bidrar till en sund konkurrenssituation.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I betänkandet drar man upprepade, välbekanta slutsatser om den monopolsituation som har uppstått inom livsmedelsbearbetnings- och marknadsföringsbranschen. Man konstaterar dock inte att denna situation är ett medvetet val av EU och medlemsstaternas regeringar inom ramen för Lissabonstrategin och den gemensamma jordbrukspolitiken.

Marknadernas avreglering, incitamenten för sammanslutningar och uppköpare och strävan efter vinster och konkurrens inom livsmedelsbranschen har resulterat i suveränitet för de multinationella företagen, högre konsumentpriser, lägre priser fritt gården och högre kapitalvinster.

Den gemensamma jordbrukspolitiken har avgörande bidragit till denna utveckling genom att garanterade priser slopats och jordbrukare med små och medelstora företag har sålts till WTO så att multinationella företag har kunnat få tag i råvaror till oanständigt låga priser, och kooperativ har förföljts eller krympts, trots hycklande uttalanden från de parter som stöder det europeiska enkelriktade spåret.

Ett exempel är mjölkproduktion i Grekland, där mjölkkartellen pressar ned priserna fritt gården och håller konsumentpriserna på en skyhög nivå, vilket ger dem enorma vinster. I dagsläget främjas konsumtion av produkter med delvis minskat näringsvärde, vilket försvårar situationen för tusentals boskapsuppfödare som inte kan marknadsföra sina produkter i ett land som producerar 50 procent av vad som behövs.

Kampen för prisvärda och säkra livsmedel och för fattiga jordbrukares överlevnad kräver ett starkt förbund av arbetstagare, jordbrukare och egenföretagare samt befogenheter och ekonomi på gräsrotsnivå.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Att priserna har ökat för livsmedel i Europa kan alla se. Det är ett stort problem som kräver omedelbara åtgärder från EU. Därför röstade jag för det betänkande som utarbetats av Katerina Batzeli. Jag anser att hon har behandlat frågan allsidigt och föreslagit mycket bra åtgärder för att ta itu med problemet.

Det är absolut nödvändigt att vi vidtar åtgärder för att minska de skillnader som råder mellan producenternas och konsumenternas priser, som har orsakats av den osunda prisöverföringsmekanism som innefattar spekulationer om livsmedel och större inblandning av mellanhänder. Jag håller med föredraganden om att den allt större inriktningen på marknadsföring och fördelning av livsmedel avsevärt har bidragit till att konsumentpriserna är mycket högre än producentpriserna.

Det finns ett akut behov av sådana åtgärder som Katerina Batzeli föreslagit för ökad öppenhet i prisstrukturen och vinstmarginaler genom samordnade åtgärder av nationella konkurrensmyndigheter, för bättre lagstiftning beträffande marknaden och livsmedlens prisutveckling i EU och för effektiva incitament, så att konsumenterna väljer lokalt producerade livsmedel, vilka per definition hjälper till att förkorta distributionskedjan och stödja traditionella livsmedelsmarknader, som har stora svårigheter i dagsläget.

– Betänkande: Margrete Auken (A6-0082/2009)

Michael Cashman (PSE), skriftlig. – (EN) Tillsammans med mina kolleger från Europaparlamentets labourgrupp har jag beslutat att stödja det ursprungliga betänkandet, som utgör ett mycket tillfredsställande svar på de hundratals framställningar som har lämnats in av EU-medborgare vilka fallit offer för Spaniens kraftiga urbanisering, överdriven bebyggelse och kustförstörelse.

De alternativa resolutioner som har lagts fram skulle ha inneburit stora förändringar av betänkandet och var inte förenliga med den fasta standpunkt som vi har haft i fem år.

Derek Roland Clark (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Betänkandet är ett förskönande alster avsett att upprätthålla falska förhoppningar hos hundratals framställare i en tid då valet till Europaparlamentet närmar sig. Betänkandet går ut på att åtgärder ska vidtas som EU inte har behörighet att vidta, vilket påpekas av utskottet för rättsliga frågor, och därmed kan inte ens Margrete Aukens hot om att motsätta sig nästa EU-budget om inte kraven i betänkandet uppfylls hjälpa dem som har förvärvat, och därefter blivit fråntagna, egendom i Spanien. UKIP kommer inte att medverka till detta bedrägeri.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för det här betänkandet, som utarbetats till följd av ett stort antal framställningar till parlamentet från berörda personer och oroliga medborgare över hela Europa. Betänkandet visar att det har skett en omfattande urbanisering i flera regioner i Spanien på ett sätt som inneburit att egendomsrätt missbrukats, miljön förstörts, vattenförsörjningen och vattenkvaliteten undergrävs och drabbade personer ofta lämnats utan all form av upprättelse eller kompensation, medan de kanske har förlorat alla sina livsbesparingar.

Jag hoppas att betänkandet kommer att hjälpa många av mina väljare och de medborgare över hela Europa som har drabbats av detta, i deras kamp för rättvisa.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) På grund av en intressekonflikt lade jag ned min röst i alla omröstningar.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi förstår att det kan finnas stora problem inom byggsektorn i Spanien och att det kan förekomma att intet ont anande medborgare i god tro köper fastigheter, som det senare visar sig att byggföretag inte haft laglig rätt till att bebygga. Detta är emellertid problem som

kan och ska lösas inom medlemsstatens rättsliga ram. När alla nationella rättsmedel har uttömts i enlighet med artikel 35 i Europakonventionen kan enskilda medborgare vända sig till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg.

Det finns inga skäl att införa någon lagstiftning på EU-nivå för att hantera dessa frågor eller för Europaparlamentet som institution att lägga sig i detta. Inte heller vill vi engagera oss i de olika alternativa resolutionsförslag som lagts av spanska ledamöter där inrikespolitiska komplikationer blandas in i ärendet.

Fiona Hall (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag avger en röstförklaring till Margrete Aukens betänkande som stöd för tre olika väljare som har kontaktat mig och väddat om hjälp. I vart och ett av dessa tre fall har väljarna använt sina sista besparingar till att köpa ett hus och mark i Valencia. I alla de tre fallen har korrekta rättsliga förfaranden följts i samband med köpet. Men i alla fallen har väljaren efteråt utsatts för illegala markanspråk av myndigheterna i Valencia.

Detta är bara tre av många tusen fall där EU-medborgare med egendomar i Spanien har blivit orättvist behandlade. Jag ber kommissionen att handla snabbt och beslutsamt i enlighet med rekommendationerna i betänkandet.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Jag har röstat för Margrete Aukens betänkande, eftersom man tydligt kritiserar den spanska statens hänsynslösa stadsplanering och betonar missbruket av gemenskapsmedel i planerings- och miljösammanhang.

Jag vill även belysa det ineffektiva arbete som de spanska ledamöterna från folkpartiet (PP) och spanska socialistiska arbetarpartiet (PSOE) har åstadkommit. Dessa har inte kunnat nå en överenskommelse för att lägga fram en alternativ resolution som skulle kunna få den majoritet som krävs, och därför har båda parter slutat som förlorare. De har återigen visat ganska tydligt att det bara finns en fråga som de kan enas om, nämligen motståndet mot baskisk nationalism. Socialdemokraterna och folkpartiet har försökt att utöva påtryckningar på sina kolleger för att få dem att rösta för deras respektive resolutioner, vilket i hög grad har mildrat kritiken från föredraganden.

Jag vill göra det helt klart att den spanska regeringen medverkar till metoder som är systematiskt knutna till orättvis behandling av medborgare, miljöförstöring och omfattande korrupcion. Jag anser att makten i det här fallet omedelbart bör överföras till Baskien.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Tusentals europeiska medborgare fortsätter att vara offer för ett system av omfattande urbanisering, vilket kommit till uttryck i ett stort antal framställningar om missbruk av EU-medborgares legitima rättigheter till sina egendomar och miljöförstörelse. Problemet har orsakats av offentlig upphandling med bristande kontroll över lokala och regionala myndigheters urbaniseringsprocess. Den antagna resolutionen bör vara ett första steg mot konkreta lösningar för människorna i de berörda områdena i Spanien.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag har ända från starten varit involverad i formuleringen av Margrete Aukens betänkande, som fått stöd bland medborgare i såväl Spanien som resten av EU, och jag har hela tiden helhjärtat försvarat dess innehåll. Det har mitt fulla stöd eftersom det så tydligt visar hur alla spanska förvaltningar är inblandade, den centrala regeringen likaväl som de autonoma regionerna och de lokala myndigheterna, och att de alla bär ansvaret för att ha genomfört en ohållbar utvecklingsmodell grundad på fastighetsspekulationer som har fått mycket allvarliga följder för miljön, ekonomin och samhällsutvecklingen i Spanien.

Betänkandet har lyckats motstå pressen från folkpartiet (PP) och socialisterna (PSOE) och belyser den slapphet som rått på både politisk och rättslig nivå när det gäller denna fråga, och som lett till straffrihet inom myndigheterna. I betänkandet uppmanas till ett stopp för alla utvecklingsplaner som inte överensstämmer med kriterierna för en hållbar miljö och socialt ansvar, så att oegentligheter kan utredas och man kan undvika en politik där man ställs inför fullbordat faktum.

Dessutom uppmanas den spanska regeringen att inrätta en arbetsgrupp där alla administrativa organ ska ingå. Parlamentet efterlyser en offentlig debatt om urban utveckling i Spanien i syfte att vidta rättsliga åtgärder mot spekulation och ohållbar utveckling, och i syfte att få stopp på den à la carte-lagstiftning som praktiseras i autonoma regioner som Aragón och Valencia.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade för Margrete Aukens betänkande om konsekvenserna av den omfattande urbaniseringen i Spanien för EU-medborgarnas individuella rättigheter, för miljön och för tillämpningen av EU-lagstiftningen, på grundval av framställningar som jag själv mottagit.

Det finns många bevis på att det pågår en överdriven urbanisering kring kustområdena, och att ansvaret för detta ligger hos de centrala, autonoma och lokala myndigheterna. De har genomfört en ohållbar utvecklingsmodell som har fått mycket allvarliga följder för miljön och dessutom sociala och ekonomiska konsekvenser. Denna verksamhet har orsakat oåterkalleliga skador på den biologiska mångfalden och miljöintegriteten i många regioner i Spanien. Behandlingen av ärenden i dessa frågor går långsamt och de domar som avkunnas är inte tillfredsställande för offren. Det har väckt en misstro mot det spanska rättssystemet.

Dessutom har tusentals EU-medborgare som köpt mark i Spanien under olika omständigheter drabbats av oegentligheter i samband med urbaniseringen. Oegentligheterna har begåtts av de lokala myndigheterna, men följden blir att egendomarna hotas av rivning.

Den spanska regeringen bör därför uppmanas att göra en grundlig översyn av den lagstiftning som påverkar enskilda egendomsägares rättigheter som en följd av den omfattande urbaniseringen, för att på detta sätt få slut på överträdelserna av de rättigheter och skyldigheter som fastställs i EG-fördraget.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag gratulerar föredraganden till ett väl utfört arbete och välkomnar betänkandet om konsekvenserna av den omfattande urbaniseringen i Spanien för EU-medborgarnas individuella rättigheter, för miljön och för tillämpningen av EU-lagstiftningen. Konsekvenserna har varit mycket negativa, vilket framgår av de många framställningar som inkommit från bosatta i området.

Jag anser att utskottet för framställningar i detta fall har tagit vederbörlig hänsyn till framställningarna från medborgare som oroar sig över förstörelsen av det naturliga landskapet, avsaknaden av respekt för avtalsregler och miljöskyddsregler samt den storskaliga byggnadsverksamheten. De bevis som lagts fram av utskottet efter studieresor i området visar tydligt att överträdelser har orsakats av byggnadsbranschen och att de spanska medborgarnas fördragsenliga rättigheter måste försvaras.

Jag stöder därför betänkandet. Det överensstämmer fullt ut med subsidiaritetsprincipen och jag hoppas att de lokala myndigheterna i Spanien kommer att vidta de åtgärder som krävs utan att Europeiska kommissionen ska behöva använda sig av överträdelseförfarandet.

Søren Bo Søndergaard och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi röstade för betänkandet i sympati med framställarna. Vi anser dock att de påstådda överträdelserna av spansk lag, EU-lagstiftning och folkrätt bör hanteras och lösas av de relevanta spanska myndigheterna, EG-domstolen och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jag är glad att parlamentet röstade för detta betänkande. Många skotska medborgare har drabbats av den spanska markexploateringen och förlorat sina hem som de i vissa fall sparar under en hel livstid för att kunna köpa. Den spanska regeringen måste göra allt den kan för att skipa rättvisa för dem som drabbats. Många har vilseletts och blivit lurade i fråga om vad det är de har köpt och det måste finnas en rättslig lösning på denna situation.

Diana Wallis (ALDE), skriftlig. – (EN) Vi röstade för betänkandet om urbaniseringen i Spanien eftersom det är resultatet av flera års omfattande arbete i utskottet för framställningar till svar på hundratals framställningar från flera tusen framställare. Arbetet har även omfattat studiebesök och diskussioner med alla intresserade parter, och betänkandet har antagits av en stor partiöverskridande majoritet av utskottet. Det är vår plikt som folkvalda företrädare att se till att de EU-medborgare som vi har uppmuntrat att utnyttja sin rätt till fri rörlighet inte ska behöva utsättas för godtyckliga och orättvisa restriktioner i värdlandet.

Vi håller med om att det enligt fördragen är kommissionen som har det primära ansvaret för att övervaka tillämpningen av gemenskapslagstiftningen. Vi inser också att fördraget uttryckligen utesluter någon inverkan på inhemska regler om egendomsordning. Men vi anser ändå att parlamentets utskott för framställningar, som ska vara institutionernas "ögon och öron", måste ta upp systematiska problem som påverkar den fria rörligheten för tusentals medborgare och som framkommit genom förfarandet för att inge framställningar.

Dessutom anser vi att det i detta fall verkar röra sig om överträdelser av gemenskapsrätten, och i synnerhet miljölagstiftning och regler om offentlig upphandling.

Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Som inbiten motståndare till EU och dess ständiga inblandning i våra liv har jag konsekvent röstat emot de flesta betänkanden som jag har blivit ombedd att ta ställning till. Det var oundvikligt att det någon gång skulle dyka upp ett betänkande som helt enkelt kräver ett annat förhållningssätt och jag menar att Margrete Aukens betänkande är ett sådant. Jag har fått framställningar av många utvandrare, som alla gjort allt de kunnat för att skapa ett riktigt, lagligt och hållbart liv i Spanien. Att

de kommit i kläm mellan olika byråkratiska instanser är nu historia och förhoppningsvis kommer betänkandet att tvinga fram en rättvis lösning.

Mitt agerande i detta fall betyder inte att jag har veknat i fråga om min inställning till EU och dess ogenomträngliga, rigida och opålitliga struktur. Men om underordnade byråkratier inte kan lösa de problem de själva har skapat måste vi hitta en lösning.

Jag hoppas nu att de otaliga problem som de olika spanska förvaltningarna har ställt till med kommer att tas itu med och att allt kommer att lösas i mina väljares bästa intresse.

Jag hyser dock en gnagande oro för att ett sådant ingripande kanske inte är lösningen. Den enda konsekventa lagen i EU-land är den om oavsiktliga konsekvenser.

– **Betänkande: Mon (A6-0114/2009)**

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet. Jag ser valet av Barack Obama som en viktig möjlighet till en ny politik för globala åtaganden, en vändpunkt i Förenta staternas historia och för hela världen.

Vägen framåt bör nu vara en ny politik för globala åtaganden, där EU får en nyckelroll. Vi har i dag möjlighet att förnya det globala åtagandet genom förnyelse inom institutionerna i samband med det kommande EU-valet.

Den demokratiska presidentkandidatens seger är ytterligare bevis på den utomordentliga förmåga till förnyelse som så ofta uppenbarats vid besvärliga tidpunkter i USA:s historia. Det nya ledarskapet kan leda till en bättre gemensam politik mellan EU och USA, där båda sidor samarbetar i ett effektivt partnerskap kring många globala frågor som båda kontinenternas ledare måste hantera, som klimatförändringar, globala utmaningar, försvar, ekonomiska frågor och handel. Vi måste hantera dessa problem gemensamt, med beslutsamhet och kreativitet. Obama står för det som är positivt och imponerande med Förenta staterna och dagens komplexa och globaliserade värld som ständigt förändras.

De transatlantiska förbindelserna är och förblir viktiga. Jag litar på att USA kommer att fortsätta spela sin roll i detta sammanhang under Barack Obamas mandatperiod.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Detta innehållsrika betänkande förespråkar med rätta en fördjupning av förbindelserna mellan EU och Förenta staterna. Frågor som diskuteras i detalj är Mellanöstern, Pakistan, Afghanistan, Ryssland, försvar, säkerhet samt ekonomi och handel.

Det är dock oacceptabelt att föredraganden uttryckligen tar för givet att Lissabonfördraget kommer att träda i kraft, när det är uppenbart att en majoritet av EU:s medborgare inte vill veta av någon EU-konstitution eller en karbonkopia av den. Det är bra att föredraganden tar upp Palestinafrågan, men varför nämns ingenting om Israels rätt till säkerhet? Det var denna vinkling som fick mig att rösta emot betänkandet.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) I Francisco José Millán Mons betänkande tas de transatlantiska förbindelserna efter presidentvalet i USA upp. Jag stöder betänkandet eftersom jag anser att det i dag är viktigt med ett nära samarbete mellan Förenta staterna och Europeiska unionen inom praktiskt taget alla områden: politik, försvar, ekonomi, energi, miljö, kultur, vetenskap osv.

Sammantaget utgör Förenta staternas och EU:s bruttonationalprodukter mer än hälften av världens totala BNP. Den nya transatlantiska agendan, som varit i bruk sedan 1995, bör ersättas med ett nytt transatlantiskt partnerskap som uppdateras systematiskt. USA och EU är med nödvändighet engagerade i olika åtgärder för att upprätthålla säkerhet och ordning i världen. Detta kräver naturligtvis samarbete med andra länder, särskilt Kina, Indien och Ryssland.

Jag håller också med om påpekandena om behovet av att reformera FN, bland annat säkerhetsrådets arbete. Vi får inte bortse från Natos roll i det transatlantiska samarbetet. Det viktigaste i dag är snabba och effektiva åtgärder för att bromsa den växande ekonomiska krisen. Jag vill också tillägga att vi i dessa förbindelser måste lämna plats för Kanada, Mexiko och Sydamerika.

Vi får hoppas att president Barack Obamas ord om att USA inte har någon bättre partner än Europa kommer att bekräftas i realiteten. Detta är mycket viktigt om vi ska vara jämställda inför de utmaningar som vår civilisation står inför.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europaparlamentets ”höga förväntningar” efter valet av Barack Obama till Förenta staternas president gäller i själva verket bara imperialisterna som, med goda skäl, förväntar sig att deras intressen nu ska tillgodoses än effektivare. Folket ska inte ha några illusioner om att det nu kommer att ske politiska förändringar som gynnar dem. De uttalanden och förklaringar som den nye presidenten gjort lämnar inte heller något utrymme för tvivel om detta.

I betänkandet uppmanas till närmare och djupare samarbete mellan EU, USA och Nato till följd av valet i fråga. Man föreslår därför att det ska inrättas ett organ för att samordna de båda imperialismakternas (EU:s och USA:s) utrikes- och säkerhetspolitik på en ännu högre nivå.

I en tid då konkurrensen och motsättningarna mellan de europeiska och amerikanska imperialisterna ökar till följd av den kapitalistiska finanskrisen är de samtidigt angelägna om att organisera sitt samarbete för att kunna hantera motståndet från gräsrotterna. Det är det som är syftet bakom uppmaningarna till gemensamma och effektiva åtgärder för att hantera ”globala utmaningar”, ”inrikes- och säkerhetsfrågor” och ”regionala frågor”. Ett typexempel på detta är när man i betänkandet förklarar att man är beredd att ta emot interner från Guantánamo om USA så begär.

Folket måste sätta upp en egen enad front mot den gemensamma attacken från EU, USA och Nato och störta imperialistsystemet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade emot Francisco José Millán Mons betänkande om de transatlantiska förbindelserna efter det amerikanska valet eftersom jag inte anser att det är rätt att Europeiska unionen, i och med att Lissabonfördraget med sina utrikespolitiska verktyg tas i bruk, ska agera med större kraft och konsekvens i internationella sammanhang. Dessutom håller jag inte helt med om det transatlantiska partnerskapets och Natos roller i det gemensamma säkerhetsarbetet.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag fäster mycket stor vikt vid de transatlantiska förbindelserna och har konsekvent förordat en revitalisering och förstärkning av Nato. I motsats till huvudtanken i detta betänkande anser jag dock inte att detta bör innebära att man ersätter de starka banden mellan Förenta staterna och enskilda medlemsstater (särskilt Förenade kungariket) med ett partnerskap mellan EU och USA. Hänvisningarna till Lissabonfördraget, som vårt folk är emot, och förslaget att den höge representanten/kommissionens viceordförande skulle vara med och leda ett nytt ”transatlantiskt politiskt råd” är exempel på detta. Dessutom har jag särskilda invändningar mot de delar av betänkandet som handlar om EU:s försvar. I betänkandet välkomnas en ”starkt europeisk försvarskapacitet” och man stöder uttryckligen den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken, mot vilken den konservativa oppositionen har varit konstant.

Jag avstod av dessa skäl att rösta om betänkandet.

– Turkmenistan (B6-0150/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag vill helst avstå från att rösta om förslaget till en resolution om interimsavtalet om handel med Turkmenistan. Även om jag inser hur viktiga ekonomiska förbindelser och handel är för utvecklingen av ett öppnare turkmenistanskt samhälle tvivlar jag på att ett interimsavtal är den bästa lösningen för båda parter.

– Betänkande: Caspary (A6-0085/2006)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade emot denna resolution eftersom jag anser att den innebär att parlamentet undergräver sin egen trovärdighet. Europaparlamentet gör ständigt retoriska uttalanden om mänskliga rättigheter och betonar att de mänskliga rättigheterna är utrikespolitikens främsta mål – ändå vill det nu underteckna ett avtal med ett land som kränker dessa rättigheter i stor skala. Den underliggande teorin är alltid att själva undertecknandet av ett sådant avtal skulle förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna i det berörda landet. Vi har hört detsamma från dem som förespråkar Turkiets anslutning: ja, mänskliga rättigheter kränks och tortyr förekommer allmänt, men när väl Turkiet ansluter sig blir det slut med det. Fakta bevisar dock motsatsen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har beslutat att avstå från att rösta om Daniel Casparys betänkande om interimsavtalet om handel med Turkmenistan. Jag kan stödja vissa punkter i förslaget, men inte hela dokumentet. Detta gör att jag inte röstar mot det utan i stället avstår.

– Betänkande: Lambrinidis (A6-0103/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet. Internet har blivit grunden för alla våra personliga och institutionella relationer. Våra personuppgifter ägs numer av många företag som ofta använder våra privata uppgifter utan tillstånd. Det är därför uppenbart att vi måste skydda den grundläggande rätten till privatliv på Internet.

Internet kan vara ett stort stöd för andra grundläggande rättigheter, som yttrandefrihet, politisk handlingsfrihet, rätten till politiskt deltagande och föreningsfrihet. Å andra sidan skapar det också möjligheter för kriminell verksamhet. Ett exempel på denna perverterade användning av nätet är den växande vågen av barnpornografi som nu översvämmar Internet och som vi har ett ansvar för att hejda.

Vi måste därför vidta konkreta steg för att skydda och främja individens grundläggande friheter på Internet. Våra åtgärder måste grundas på integritet och säkerhet, och vi måste ständigt vara uppmärksamma på den grundläggande rätten till utbildning och tillgång till informationssystem.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Internet är ett stort tekniskt framsteg som gör det möjligt för användare att komma i kontakt med varandra, knyta personliga och yrkesmässiga förbindelser, sprida utbildning och kunskap samt främja och stärka kulturer.

Internetbrottsligheten har dock ökat och Internet har blivit ett favoritverktyg för kriminella nätverk, eftersom det är lättillgängligt, billigt och mycket kraftfullt. Under förra året ökade fallen av kränkningar mot barn via Internet med 16 procent. I de flesta fallen finns inga effektiva påföljder eller ens några möjligheter att hitta förövarna. När det gäller terrorism finns redan runt 5 000 sajter med terroristpropaganda, som utgör en grogrund för radikaliserings och rekrytering, och dessutom en informationskälla om terroristmetoder och resurser.

Vi måste snarast hitta lösningar och utveckla adekvata rättsliga instrument för att bekämpa brottslighet, utan att det leder till överdriven och orimlig kontroll via censur och hemlig övervakning av datatrafiken över Internet.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Detta är en bra resolution som håller en god jämvikt mellan rättigheter och skyldigheter och modigt fördömer censur. Under de senaste åren har vi sett alltför många försök att i den politiska korrekthetens namn belägga till och med Internet med censur så att kontroversiella idéer utesluts inte bara från tryckta medier utan också från nätet. Nätet har länge varit en nagel i ögat på de inkvisitorer som kontrollerar medierna, som vill lagstifta mot varje kritik av det multikulturella samhället exempelvis genom "rasismlagar".

Frihet på Internet är den bästa garantin för yttrandefrihet.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Stavros Lambrinidis betänkande om förstärkning av säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet eftersom jag ser det som mycket viktigt att Europeiska unionen vidtar åtgärder för att jämka samman Internetanvändarnas grundläggande rättigheter med kampen mot it-brott för att kunna skydda medborgarna och framför allt barnen. Det är därför nödvändigt att utveckla lagstiftningen om dataskydd, säkerhet och yttrandefrihet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Yttrandefriheten och rätten till privatlivet är absoluta rättigheter som inte under några omständigheter får undermineras. Vi anser givetvis att dessa rättigheter även gäller på Internet och på så sätt garanterar den enskildes rätt att fritt uttrycka sig.

Vi tycker även att möjligheten att ta bort individuell information från databaser och hemsidor ska betraktas som självklar och uppmanar företag att garantera att enskilda kan få personliga uppgifter raderade från databaser. Vi menar dock att avsaknad av en sådan garanti i första hand är ett internationellt problem, som därför bäst löses genom internationella regelverk och konventioner.

Junilistan är mycket positiv till att säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet garanteras, men vi är negativa till vissa skrivningar i betänkandet. Man vill bland annat gå vidare med antagande av direktivet om straffrättsliga åtgärder till skydd av immateriella rättigheter. Detta motsätter vi oss starkt då vi inte vill ha en europeisk straffrättsharmonisering! Vidare vill föredraganden att man ska jämställa rätten till Internet med rätten till skolgång. Vi tycker detta är ett magstarkt uttalande då rätten och möjligheten till skolgång, i många EU-länder är långt ifrån en självklarhet.

Betänkandets goda intentioner överväger emellertid och vi har därför valt att rösta ja.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Jag stöder till fullo Stavros Lambrinidis betänkande om förstärkning av säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet. Jag ser det som mycket viktigt och nödvändigt, framför allt eftersom vår närvaro på nätet nästan är total. Kort sagt har Internet blivit en del av vår vardag.

Man kan inte tänka sig en bättre informationskälla, oavsett om vi skriver en bok eller om vi vill laga en avancerad maträtt och letar efter ett intressant recept. Men vi är inte alltid medvetna om att vårt surfande kan lämna spår som kan användas mot oss, exempelvis av försäljare, underrättelsetjänster och till och med identitetstjuvar.

Å andra sidan kan Internet också vara ett behändigt kommunikationsverktyg för kriminella och terrorister. Det är därför det är så svårt att utarbeta en vettig lagstiftning som på ett balanserat och effektivt sätt ger folk tillgång till alla Internets fördelar på ett tryggt sätt medan man samtidigt begränsar de mycket verkliga och allvarliga hot som är förknippade med missbruket av Internet.

Jag stöder därför föredragandens förslag, som syftar till att hitta den rätta balansen mellan individers integritet och säkerhet på nätet, samtidigt som man bibehåller full respekt för de grundläggande fri- och rättigheterna. Jag anser också att de offentliga myndigheterna bör kontrollera tjänsternas kvalitet, och dessutom ta ansvar för även de fattigaste och de som bor i de mest isolerade områdena på landsbygden.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Användandet och utvecklingen av Internet medför utan tvekan betydande framsteg, särskilt när det gäller yttrandefriheten och demokratin. Att hitta en bra balans mellan denna frihet, integritetsskyddet och behovet av säkerhet på Internet är en verklig utmaning för oss alla.

Särskilt gäller detta när det blir fråga om politiska åtgärder. En del på oppositionssidan eller bland dem som har kontroversiella politiska åsikter har inte tillgång till olika medier och ser Internet som en möjlighet att sprida sitt budskap till världen. Denna frihet ska inte censureras. Totalitära stater som Kina, Kuba och Myanmar tvekar inte att strypa yttrandefriheten genom att systematiskt censurera och filtrera information, utan någon som helst hänsyn till principerna om demokrati och frihet.

Internetfilter för att bekämpa pornografi, barnpornografi och terrorism är livsviktigt, men denna bevakning bör definieras tydligt och kontrolleras.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Stavros Lambrinidis betänkande är det första där problemen tas upp med Internet ur användarperspektivet som huvudtema. Jag röstade för det eftersom jag anser att det är ett välavvägt, relevant betänkande som tar upp de viktigaste punkterna på detta område.

Som PPE-DE-gruppens föredragande om detta betänkande anser jag att erkännandet av användarens rättigheter till lämnade uppgifter – särskilt rätten att ta bort sådana permanent – är ett mycket viktigt bidrag, liksom kravet att en framtida tillsynsmyndighet ska definiera den digitala identiteten och föreslå specifika åtgärder för att skydda den.

I betänkandet framhålls att de enheter som är inblandade i utvecklingen av Internet måste samarbeta för att ta fram instrument för självreglering och samreglering (exempelvis utbyte av bästa praxis) som kan komplettera lagstiftningen. Med tanke på Internets snabba utveckling är dessa regleringsformer betydligt effektivare än traditionell lagstiftning eftersom de godkänns och tillämpas av majoriteten av de inblandade instanserna utan någon statlig inblandning.

Internet är världens största offentliga samlingsplats och utvecklingstakten kan komma att överrumpla oss om vi inte bestämmer oss för att ta itu med frågan på ett välavvägt och realistiskt sätt så att en framtida reglering av Internet blir mer specifikt användarinriktad.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Stavros Lambrinidis betänkande om förstärkning av säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet.

Jag stöder helhjärtat förslaget syften, som är att göra alla aktörer delaktiga, att agera på olika nivåer med hjälp av befintliga nationella, regionala och internationella instrument och slutligen att utbyta bästa praxis för att kunna bemöta olika slags Internetanvändares och olika slags Internetverksamheters behov och problem.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – Jag stöder betänkandets målsättning att förstärka säkerheten och de grundläggande friheterna på Internet.

Fartygsupphuggning (B6-0161/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till en resolution om en EU-strategi för bättre fartygsupphuggning eftersom jag anser att det är mycket viktigt att detta hanteras som en integrerad del av fartygens livscykel. Uttjänta fartyg bör betraktas som farligt avfall och omfattas av Baselkonventionen.

Det gläder mig att det finns en vilja i gemenskapen att förbättra hanteringen vid upphuggning av fartyg.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det enda sättet att uppfylla EU:s miljöskydds mål är att integrera dem i gemenskapspolitikens alla områden. Syftet med detta förslag till en resolution är därför att påskynda alla de åtgärder som unionen måste vidta för att se till att upphuggning av uttjänta fartyg sker under säkra förhållanden för arbetarna och med godtagbart skydd för havsmiljön.

Det sker just nu en global utfasning av oljetankfartyg med enkelskrov, och en stor mängd gamla fartyg, som ofta innehåller farliga ämnen, tas bort från marknaden. Vi kan förutse en okontrollerad utbredning av anläggningar som inte uppfyller normerna, dels i södra Asien, men det kan även sprida sig till länder i Afrika. Detta får oss att stödja förslaget till resolution och alla de åtgärder som syftar till att se till att internationella säkerhets- och miljönormer efterlevs.

Talmannen. – Röstförklaringarna är härmed avslutade.

Sammanträdet kommer strax att avbrytas. Det återupptas igen klockan 15.00 – vilket är snart – med en muntlig fråga om kulturens roll för utvecklingen av Europas regioner.

6. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.15 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

7. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

8. Kulturens betydelse för utvecklingen av Europas regioner (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Doris Pack, för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, om kulturens betydelse för utvecklingen av Europas regioner (O-0064/2009 – B6-0226/2009).

Doris Pack, föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det här är en ovanlig tidpunkt för sammanträde, men den muntliga fråga vi har ställt i dag uppstod i tvärgruppen "A Soul for Europe". Vi menar att Europas själ står att finna i de äldsta enheterna – regionerna – där människor kommunicerar med varandra på sin egen dialekt, sitt folk mål eller till och med regionala språk, där det lokala köket har sin egen specifika smak, där närodlade frukter och grönsaker säljs på marknaderna, där folkvisorna lever kvar, där bygdens historier och myter har uppstått, kort sagt, där människor känner att de hör till, där de känner sig hemma.

Globaliseringens framfart hotar att standardisera det mesta och många unika särdrag kommer att försvinna. Det är bara EU:s fantastiska regioner som kan värna det unika och de måste kunna räkna med Europeiska unionens beskydd. Rikedomen och variationen bland EU:s regioner – som genom tiderna varit fiender, ockuperats, delats upp, härjats av krig och återförenats – måste bevaras. Regionerna är som våra stamceller. Europeiska unionen har bevarat något som kan liknas vid en odling och de mänskliga rättigheterna gäller även på detta område.

Vår korta debatt här i dag och resolutionen om detta bör sporra kommissionen till att hitta sätt att göra regionernas kulturella rikedom ännu mer synlig och till att hitta sätt för EU att bidra till att bevara och fortsätta utveckla denna rikedom. EU:s kulturella potential måste användas strategiskt. Under 2009, det Europeiska året för kreativitet och innovation, bör alla möjligheter till att integrera idéer och initiativ från allmänheten och den offentliga sektorn på lokal och regional nivå tas tillvara och utnyttjas på ett meningsfullt sätt.

Jag skulle vilja säga till ledamöterna i utskottet för regional utveckling att vi absolut inte har för avsikt att begränsa den nuvarande regionalpolitiken – vi vill bara utöka dess kulturella dimension. Vi uppmanar också kommissionen att dra sitt strå till stacken här.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig börja med att på kommissionsledamoten Ján Figel's vägnar tacka för denna möjlighet att ta upp frågan om kulturens plats i vår politik och dess speciella bidrag till utvecklingen av unionens regioner och städer. Kulturens betydelse beaktas på flera sätt på gemenskapsnivå.

Inom ramen för EU:s sammanhållningspolitik har man genom regionala och lokala strategier lyckats integrera kulturfrågorna för att uppmuntra kreativitet och främja innovation. Sammanhållningspolitiken ger till exempel stöd åt skydd av kulturarvet, utveckling av kulturell infrastruktur och kulturtjänster, utveckling av den regionala attraktionskraften och dess koppling till hållbar turism samt även till återuppbyggnad av den lokala ekonomin och utveckling av gränsöverskridande strategier.

År 2007 lanserade kommissionen den europeiska agendan för kultur, som nu är i den första genomförandefasen. I denna nya kulturstrategi fastställs gemensamma mål och den syftar till att framhäva kulturens ekonomiska, sociala och politiska värde genom att stärka dess genomgripande roll. Kommissionen och medlemsstaterna samarbetar inom denna ram med en ny öppen metod för att stärka de gemensamma insatserna på områden som har en direkt inverkan på lokala och regionala utvecklingsstrategier. Detta kommer exempelvis att bidra till att maximera kulturindustrins och den kreativa sektorns potential, särskilt i de små och medelstora företagen, främja tillgången till kultur och uppmuntra rörligheten bland kulturarbetare.

I förlängningen av den pågående reflektionsrundan kommer kommissionen snart att inleda en oberoende undersökning av kulturens bidrag till lokal och regional ekonomisk utveckling som en del av EU:s regionalpolitik. Resultatet av denna undersökning kommer att bidra till att belysa värdet av investeringar i kulturindustrin och den kreativa sektorn samt illustrera kopplingarna mellan denna typ av investeringar, specifika regionala utvecklingsmål och Lissabonagendan för tillväxt och sysselsättning. Undersökningsresultaten kommer också att användas vid utarbetandet av en grönbok om kulturindustrins och den kreativa sektorns potential, som håller på att förberedas och som enligt planerna ska antas av kommissionen i början av 2010.

Kommissionen ordnar regelbundet konferenser med företrädare för lokala och regionala myndigheter. Låt mig bara framhålla öppethusdagarna som varje år samlar ett stort antal berörda i Bryssel för att debattera många frågor kring regionalpolitiken och sammanhållningspolitiken. Under dessa seminarier har olika aspekter kring kulturfrågorna regelbundet tagits upp.

I samband med andra delar av EU-politiken, som exempelvis EU:s integrerade havspolitik, har kommissionen dessutom vinnlagt sig om att engagera civilsamhällets aktörer i arbetet med att framhålla Europas rika maritima arv. Under Europas maritima dag i Rom i maj kommer intressenterna bland annat att få information kring kopplingarna mellan det maritima arvet och regional turism.

Slutligen vill jag också nämna EU:s kulturforum som kommissionen kommer att anordna för första gången i samband med den europeiska agendan för kultur. Kulturforumet hålls i Bryssel den 29 och 30 september och kommer att samla företrädare för kultursektorn och nationella myndigheter, däribland lokala och regionala myndigheter.

Manolis Mavrommatis, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag vill till att börja med välkomna initiativet om en så viktig fråga som kulturens roll i utvecklingen av EU:s regioner. Kulturarvet är en central del av identiteten och historien för Europas folk. Att skydda och bevara det är därför särskilt viktigt när vi utbildar den unga generationen, inte minst för att slå vakt om respekten för den europeiska identiteten. Oavsett om kulturarvet är europeiskt, nationellt eller lokalt så är det av grundläggande värde för EU:s medborgare. Vi vet alla att det satsas på de större städerna där de mest kända museerna och monumenten finns.

Det är dock ett faktum att den europeiska landsbygden, 90 procent av EU:s territorium, drabbats av utflyttning och ekonomisk stagnation. EU-program med kulturinriktning kan därför bidra mycket till att utveckla den ekonomiska verksamheten i regionerna. Det handlar inte bara om att skapa arbetstillfällen, utan också om att skapa attraktiva nav för kulturell och historisk turism som kan bidra till en hållbar utveckling i dessa områden.

Vi anser därför att kulturen bidrar direkt till utvecklingen av EU-medborgarnas kulturella bildning och indirekt till ekonomiskt välstånd, särskilt i de regioner som är i störst behov av ett enat synsätt och utveckling.

Mary Honeyball, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag är mycket glad att vi har fått tillfälle att diskutera denna fråga. Det är bara synd att vi gör det en torsdagseftermiddag när här inte är så många deltagare som det kanske borde vara.

Jag ser denna debatt som mycket viktig mot bakgrund av det nuvarande ekonomiska klimatet. Vi har redan hört diskussionerna om kultur och sysselsättning och hur kulturindustrin och kulturarbetarna kan bidra till ekonomin och verkligen göra skillnad. I de hårda tider vi nu står inför – som vi redan pratat om här i parlamentet – är det viktigt att vi diskuterar dessa saker så ingående vi kan.

Jag är här också på grund av att jag faktiskt företräder en av de stora städer som föregående talare nämnde. London är ju som alla vet ett av EU:s kulturcentrum med en lång historia och mycket att erbjuda. Staden är också centrum för kulturindustrin, i alla fall den brittiska. Det är därför min uppgift att tala för de människor jag företräder och kämpa för de arbetstillfällena som ofta är de första som försvinner när tiderna hårdnar. Jag välkomnar verkligen det som kommissionen sagt om kulturindustrins roll, att vi vill bevara och bygga vidare på denna och att kulturen har en ekonomisk roll att spela. Denna ekonomiska roll förbises ofta, vi talar inte om den eller ens tänker på den, utan i stället förvisar vi kulturen till andra klassens status. Det är oacceptabelt, särskilt eftersom kulturen kan vara så viktig för den nationella och regionala utvecklingen. Jag hoppas att det kommer att framgå av dagens debatt att vi bryr oss mycket om hur denna regionala utveckling går till, hur vi ska hantera detta och vilken roll kulturen kan spela i sammanhanget – och jag hoppas att vi sedan tar med detta hem till våra medlemsstater, och att kommissionen och rådet tar det till sig.

Som Doris Pack också redan har påpekat handlar det också om kulturell mångfald. En av EU:s, och Europaparlamentets främsta styrkor är att vi alla är samlade – nu med 27 medlemsstater – och samtidigt faktiskt är väldigt olika på många sätt: olika bakgrund och kultur, och naturligtvis olika språk. Det är bara början. Även om världen krymper och folk träffas allt mer består dessa viktiga skillnader. Vi borde vara glada åt dem och värna dem, eftersom det är just skillnaderna som är själva kärnan i det vi nu pratar om. Vi vill alla slå vakt om vår identitet och det sätt vi uppfattar oss själva, och vi behöver också göra det.

I detta sammanhang tror jag att vi också måste ta hänsyn till att vi tar emot folk som kommer till vår kontinent. Här finns människor från andra delar av världen – och i en del medlemsstater nu också andra och tredje generationens invandrare – som också de har olika bakgrund. Vi måste också ta hänsyn till att de har sin egen kultur, egna traditioner och egna språk. Även om de integreras och lär sig våra språk har de fortfarande sin egen identitet. Det är en fråga som inte har nämnts i debatten, men som jag tror är viktig och som jag hoppas vi kan ha med, särskilt när vi talar om frågor som flerspråkighet, som vi har goda debatter om. Det är en mycket viktig fråga, som jag tycker vi kanske borde ge en mer framträdande plats än vi hittills har gjort, men då i samband med ett EU i förändring. Vi måste bevara våra befintliga kulturer och vår befintliga mångfald och faktiskt absorbera den nya mångfald som kommit och fortsätter att komma till vår kontinent. Därför välkomnar jag stödet till kulturen och kulturindustrin, stödet till små och medelstora företag som jag – med tanke på det ekonomiska klimatet – kan komma att bli ryggraden i framtiden. Om de stora koncernerna och företagen förlorar anställda, gör folk överflödiga och friställer personal kan det mycket väl bli upp till de mindre organisationerna – de små och medelstora företagen – att ta upp tyglarna och faktiskt skapa sysselsättning för dem som kan arbeta inom denna sektor.

Jag hoppas därför att vi alla ska kunna inse den stora betydelse som kulturen har för vår kontinent och vårt samhälle och jag hoppas att vi som trots allt kommit för att delta i debatten ska ta med oss budskapet hem till våra medlemsstater, till de regioner och människor vi företräder. Jag vet att vi har ett gott budskap, så låt oss sprida det till alla.

Grażyna Staniszevska, för ALDE-gruppen. – (PL) Fru talman! Regionerna är mycket viktiga enheter för kulturens utveckling. Det är i regionerna som de mest långlivade utbytesprogrammen och gemensamma projekten uppstår, mellan områden med olika traditioner, seder och utveckling. Regionerna stimulerar kulturens utveckling och kulturen kan vara en magnet som drar till sig ekonomiska investeringar till exempel genom betydelsefulla, attraktiva projekt och evenemang. Det är den klassiska dominoeffekten, som bäst kan illustreras med verkningarna av det fantastiska programmet Europas kulturhuvudstad. Efter ett kulturhuvudstadsår följer alltid en ekonomisk uppgång. Det har också uppfattats av de många EU-städer som ansöker om att få delta i projektet.

Kultur är en fantastisk möjlighet, särskilt för områden som är underutvecklade men rika på naturtillgångar eller turist- och fritidsattraktioner på grund av sitt geografiska läge. Det är därför särskilt viktigt att vi är

medvetna om de regionala myndigheternas viktiga roll och stimulerar deras verksamhet genom särskilda EU-program. Jag förväntar mig att kommissionen snart lägger fram en grönbok med ett brett utbud av åtgärder på kulturområdet, där bland annat den viktiga frågan om regionala nivåer tas upp.

Låt mig slutligen fästa er uppmärksamhet på initiativet att göra 2013 till det europeiska året för att lära sig grannländernas språk. Den dynamiska utvecklingen av regionalt samarbete i EU hindras ofta av problem som har att göra med bristande kunskaper i grannländernas och grannregionernas språk och kultur, och därmed en oförmåga att kommunicera fullt ut. Att lära sig den närmaste grannens språk kan vara ett stort steg mot ömsesidig förståelse och kommunikation och är därför ett sätt att stärka det kulturella och ekonomiska samarbetet och att stärka hela den europeiska gemenskapen.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Låt mig påminna om några karakteristiska ord av Jacques Delors, Europeiska kommissionens förre ordförande. När hans mandattid som kommissionsordförande var över fick han frågan om det fanns någonting han ångrade eller som han tyckte det blivit för lite av. Han medgav att Europeiska unionen och kommissionen ägnat för lite tid åt kulturfrågorna. Jag anser att hans karakteristiska självkritik skulle kunna vara en vägvisare för oss.

Jag håller med den talare som påpekade parlamentets egendomliga prioriteringar. Vi säger att kulturen är viktig och att vi inte enbart ska prioritera frågor om institutioner, förvaltningar och förordningar. Sedan pratar vi om dessa saker måndag, tisdag, onsdag och torsdag förmiddag. Först på torsdagseftermiddagen handlar debatten om ett ämne som skulle kunna kallas grundläggande – nämligen kulturen, eftersom kulturen faktiskt är grunden för den europeiska enigheten. Inte bara regionernas kultur, utan också den nationella kulturen, eftersom Europas arv i själva verket är de europeiska nationernas arv, och detta kanske gäller ännu mer i fråga om kulturarvet.

Jag är glad att detta har tagits upp. Jag är glad eftersom jag antar att det nu kommer att få större betydelse i parlamentets arbete, och även hos EU:s verkställande organ, särskilt kommissionen och rådet.

Věra Flasarová, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Jag instämmer i frågorna som formulerats av min kollega Doris Pack. Som jag ser det är det multilaterala stödet till EU:s regioner mycket viktigt. Tidigare har det funnits gränser i Europa som skilt stater och nationer från varandra i århundraden och skapat ett slags psykologiskt ingenmansland. Dessa gränser har vi nu lyckats riva genom Schengenavtalet, men regionerna är ändå splittrade, städer delade mitt itu och särskilt kvarstår de psykologiska problemen, eftersom en bit land hör hit eller dit och en annan bit någon annanstans. I ett allt mer integrerat Europa läks nu dessa gamla sår på kartan och i människors sinne sakta men säkert. Det snabbaste sättet att få dem att läka, och mycket mer effektivt och konkret än alla åtgärder uppifrån, är att ge stöd åt samhällsinitiativ och åt åtgärder som drivs av kulturinstitutioner och regionala institutioner. De regionala institutionerna och de vanliga människor som bor inom de olika områdena vet bäst vad som behöver göras för att blåsa liv i regionen.

Det finns många projekt som kan utgöra både ett steg framåt och en impuls till ytterligare åtgärder. Jag kommer från regionen norra Mähren, Schlesien, ett område där Tjeckiens, Polens och Slovakiens territorier sammanstrålar. Och just där, i den historiska regionen Těšín som i dag omfattar den tjeckiska staden Český Těšín och den polska staden Cieszyn, har man skapat projektet "En trädgård på båda sidor floden", eftersom det flyter en flod mellan de två städerna som en gång i tiden var en enda stad. Projektet skapar länkar mellan de två flodbankerna som inte bara handlar om urbanisering, utan också om arkitektur och framför allt kultur. De båda delarna av det som tidigare varit en helhet måste sammanlänkas genom invånarnas kulturella verksamhet. Floden mellan de två städerna och trakten runt omkring måste bli en plats för kulturutbyte och överlappande kultur. En viktig aspekt av sådana projekt är de nya arbetstillfällena som skapas inte bara under själva projektarbetet utan också på längre sikt. Servicesektorn kommer säkert att växa vilket ökar områdets attraktivitet och ökar potentialen för turism och liknande verksamhet. Upphovsmännen till trädgårdsprojektet har inspirerats av städerna Strasbourg i Frankrike och Kehl i Tyskland, som också är så nära grannar att de bildar ett naturligt stadsområde. Även här flyter en flod mellan städerna, Rhen. Det som händer i Frankrike och Tyskland kan också hända i Tjeckien och Polen, eller var som helst i EU. Det finns många fler exempel på detta i Centraleuropa. När vi talar om att dela kulturen och utveckla EU:s regioner är det just sådana här projekt som man kommer att tänka på.

EU, kommissionen och Europaparlamentet bör ge ännu mer stöd till kulturprojekt av den här typen än man hittills har gjort. De som drar igång samhällsinitiativ klagar ofta över att dessa verksamheter i onödan bromsas upp av komplicerad byråkrati och invecklade strukturer hos de relevanta myndigheterna och byråerna.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag har två frågor till kommissionsledamoten. Fråga ett: vad är kultur? Och fråga två: vad i all världens namn har den med EU att göra?

I min region återfinns det historiska grevskapet Northamptonshire. En del av dess kulturella identitet, historia och struktur har sitt ursprung i områdets historiska band till skotillverkningsindustrin. Skotillverkningen i grevskapet blev först känd år 1202, då Peter the Cordwainer, dvs. Peter skomakaren, blev i det närmaste berömd inom grevskapet. År 1452 fastställde domstolen priser och vikter för olika köpmän, däribland skomakarna, och själva staden Northampton har under hela denna tid varit ett centrum för skotillverkning.

År 1841 fanns det enligt mantalsskrivningen 1 821 skomakare i grevskapet. Traktens fotbollslag, Northampton Football Club, går fortfarande under namnet "the Cobblers", dvs. skomakarna, och än i dag har Northamptonshire 34 aktiva skofabriker, samtliga mer än hundra år gamla. Jag har i dag på mig ett par skor av märket Barker från en by som heter Earls Barton och ligger i den underbara valkretsen Daventry. Vi har ett museum, vi har kulturella evenemang som utgår från skotillverkningsindustrin – och allt detta tillkom före Europeiska unionen.

Samtidigt som jag har full förståelse för kulturens roll i ländernas regioner undrar jag om och hur Europeiska unionen kan hjälpa oss med dessa saker. Och vad är egentligen Europas regioner? Jag anser att vi bör låta kulturen i Europas regioner utvecklas som den alltid har gjort – lokalt, av egen kraft och inte centralstyrt från högre ort.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tack för att ni tar emot mig. Jag skulle vilja vidga vår utblick lite grand och se framåt, inte bara bakåt. Vi befinner oss i ett läge där vi inser att tillväxten inte ständigt kan fortsätta, utan i stället begränsas av naturresursernas ändlighet och jordens begränsade förmåga att absorbera och bryta ner vårt avfall. Vi kan inte längre bygga vårt synsätt enbart på materiell tillväxt – som är vår föreställning om utveckling – utan vi måste se utveckling som något som är mer kopplat till livskvalitet. Vi måste kort sagt *avmaterialisera* vårt samhälle.

Ur det perspektivet är det också viktigt med det kulturella välståndet i regionerna – som ett mått på deras livskvalitet – något som är ytterst viktigt i dagens läge, då vi helt måste lägga om vår livsstil. När det gäller denna *avmaterialisering*, är en regions välstånd i termer av livskvalitet oerhört viktig, jag skulle rentav säga absolut nödvändig.

Jag vill därför försöka bibringa kommissionen och parlamentet en förståelse av att vi måste genomföra en förändring av vår livsstil, en *avmaterialisering* av våra samhällen och därmed ett kulturellt arbete som kommer att bli oerhört värdefullt eftersom vi måste ersätta materiella tillgångar med immateriellt välstånd. Denna regionala erfarenhet är således något vi måste försöka förstå och bevara innan den begravs i glömska.

Därför vill jag att vi ska fortsätta debattera denna fråga, eftersom den är så viktig och eftersom vi helt enkelt är tvungna att förändra vår livsstil.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru talman! Kulturens skönhet kommer från en regional och lokal mångfald, som förändras i takt med samhället. Regionala kulturer, som är djupt förankrade i traditionen, utgör en stark bas för nationella kulturer och deras många yttringar. De är färgstarka, uttrycksfulla och har stark dragningskraft, och de erbjuder konstnärlig inspiration, bär på erfarenheter och känslor och stärker lokalsamhällets ställning.

Regionala kulturer trängs undan av professionella artister och konstnärer som hämtar inspiration hos dem. Ofta tänker man sig att regional kultur måste utövas av amatörer, medan professionella utövare bör åtnjuta rejält ekonomiskt stöd. Detta är förmodligen orsaken till den utveckling vi nu även ser inom EU, som innebär att man finansierar stora och dyra projekt, inklusive internationella projekt där professionella artister och konstnärer från många olika länder medverkar. Den regionala och lokala kulturen håller gradvis på att dö ut, och många av dess uttrycksformer, konstarter och kreativa färdigheter är på väg att försvinna.

I dag kan vi tala om traditionell och folklig kultur i historiskt underutvecklade regioner, men vi kan inte säga så mycket om förekomsten av dem i utvecklade regioner. Därför finns det ett trängande behov av att utveckla ett forskningsprogram för att dokumentera åtgärderna för att skydda och utveckla den regionala kulturen i alla dess andliga och konstnärliga former. Dessa uttrycksformer anges närmare i mitt ändringsförslag till den resolution vi nu diskuterar. Jag hoppas att det ska få ledamöternas stöd.

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Kultur skapar värden både i intellektuellt och materiellt avseende. Den kulturella och kreativa industrin sysselsätter miljoner människor inom hela Europa, och film, bokutgivning,

musikkomponerande och musikutgivning – det som ofta kallas musikindustrin – hör till de mest dynamiskt växande sektorerna.

Det är ingen tillfällighet att de mest framgångsrika och populära EU-initiativen är nära kopplade till kultur. Inom ramen för utbytesprogrammet för europeiska konstsamlingar kan allmänheten i Budapest på ett stort konstmuseum för närvarande se både en unik utställning om Gustave Moreau och en Alfons Mucha-utställning.

Ett annat sådant initiativ är programmet för europeiska kulturhuvudstäder, som lyfter fram och främjar inte bara städer utan hela regioner. Om mindre än ett år, 2010, kommer denna stolta titel att innehas av en tämligen okänd liten stad i södra Ungern, Pécs, och de hundratusentals besökare som lockas till trakten kommer att medföra ett uppsving för tillväxten i hela regionen.

Jag är övertygad om att kulturen kan få EU att närma sig medborgarna och medborgarna att närma sig varandra. När vi talar om regional identitet inom EU, är det underförstått att vi syftar på kultur. Jag hoppas att det under perioden efter Lissabonstrategin ska komma fler initiativ och att fler resurser än nu ska bli tillgängliga för kultur och utbildning. Det moderna kunskapsbaserade samhällets ekonomiska motor är nämligen uppfinningsförmåga och originalitet, vilket är detsamma som innovation och kreativitet.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Fru talman! För trettio år sedan var jag här i Strasbourg när det direktvalda Europaparlamentet sammanträdde för första gången. Den äldsta ledamoten var Louise Weiss som har gett namn åt denna byggnad – i sig ett strålande exempel på europeisk kultur. Hennes tal var i intellektuellt hänseende Europaparlamentets konstituerande handling. Hon talade den gången om vilken typ av européer vi behöver, som står enade på en gemensam grund av europeisk kultur.

Denna europeiska kultur är inte som många människor tror någonting nytt, utan en återkomst till något mycket äldre än nationalstaterna, vilket jag säger med adress till Christopher Heaton-Harris. Gränsdragningen är åtminstone på det europeiska fastlandet i de flesta fall ganska konstruerad. Kulturen är djupt rotad i regioner som ofta delas genom konstruerade landgränser, och den regionala kulturen har en enorm betydelse som förenande länk mellan olika nationer. En av de kulturella förgrundsgestalterna var den böhmiske skogspoeten Adalbert Stifter, som var verksam i Bayern, norra Österrike och Böhmen och förenade det tjeckiska och tyska folket. Denna tradition måste hållas vid liv – den kultur som hotas av nationalism och tvångsförflyttningar, minoritetskultur, regional kultur, kultur i europeiska regioner som överbrygger gränser och i synnerhet den mångfald som vi endast kommer att kunna bevara genom gemensamma ansträngningar.

Franz Josef Strauß, den store europén från Bayern, sa en gång att vi bara kommer att kunna förbli bayrare, basker, tyskar och briter om vi blir européer innan det är för sent – eftersom Europa inte är någon centrifug, utan ett gemensamt tak som skyddar oss mot globaliseringens och standardiseringens regn.

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) EU-projektet utformades i första hand som en mekanism för ekonomisk integration, och har haft stor nytta av den europeiska kulturens "bindemedel". Åtgärder för att stimulera mångfald ingår samtidigt i målen för den europeiska agenda för kulturen som lanserades under denna mandatperiod, tillsammans med åtgärder för att främja kulturen som en väg till ekonomisk tillväxt och införliva den i förbindelserna med tredjeländer.

Vi måste anlägga ett lite nytt perspektiv på kultur om vi betänker att kultursektorn genererar mer välstånd än exempelvis EU:s kemiska industri, och försörjer miljoner anställda.

Denna sektor kan bidra till utvecklingen i missgynnade regioner genom bidrag till kultursamarbetsprojekt inom konst och kultur. Rumänien har exempelvis visat att man kan genomföra storskaliga projekt i partnerskap med europeiska regioner genom programmet "Sibiu, Europas kulturhuvudstad 2007", som fick en avgörande ekonomisk betydelse inom området.

Samtidigt måste vi uppmuntra program som främjar rörlighet över gränserna för dem som arbetar inom kultursektorn och anordnandet av transnationella kultur- och konstevenemang.

Jag nämner dessa saker i egenskap av ledamot i utskottet för kultur och utbildning och i utskottet för regional utveckling samt som tidigare ordförande för en europeisk gränsregion.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Folk måste äta, röra på sig och söka skydd från kyla och regn. Vi talar här om produktions- och handelsfaktorer som uppfyller våra grundläggande behov. Men formen på den gaffel vi äter med och utseendet på vår cykel eller på vårt hustak har ingenting att göra med ekonomi, utan är ett kulturellt uttryck. Folk har ett andligt behov av att skapa, för skapandets egen skull. De

känner sig stolta över sitt arbete när de som ser det eller rör vid det uttrycker sin uppskattning och upplever att det ökar deras välbefinnande. En viktig sak är att kulturell mångfald ofta kopplas till olika regioner. Vi får aldrig slå samman dessa regioner och deras kulturer – vi måste verkligen stödja mångfalden. Kulturen är ett uttryck för regionernas själ. EU skulle vara ett synnerligen ointressant område utan de kulturella rikedomar som i dag rymts i unionen. Det är dyrt att slå vakt om kulturen, och det är vår roll att stödja kultur. Utan den får vi ingen ekonomi och inga lyckliga människor i EU.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! Europas kulturella välstånd har sitt ursprung i de europeiska regionernas stora mångfald. Den mångfalden måste skyddas. Spets från Koniaków är helt olik spets från Brygge. Den sammanblandning som åstadkoms genom ytlig reproduktion av tankar hämtade från kulturens område leder till utarmning. Vi måste slå vakt om mångfalden hos alla former av kultur och kulturyttringar, inbegripet flerspråkighet och materiell kultur, eftersom vår mångfald är vår identitet, den är en källa till kreativ utveckling och berikande korsbefruktning. Tack vare den blir det också meningsfullt med kulturell turism. Regionernas kultur behöver stöd och skydd. Jag vill uppmana EU att inrätta ett program för detta.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Fru talman! Europeiska unionens motto är ”förenade i mångfald”. Den mångfalden gör hela EU enastående attraktivt, och innebär också att det finns stora skillnader mellan oss och länder som Förenta staterna. Den kulturella mångfalden grundar sig ju bland annat på den stora mångfalden hos våra regionala kulturer, en mångfald som gör dessa regioner och hela länder ytterst lockande för turister. De är lockande för oss européer, men de är också lockande för andra som reser till Europa för att se, uppleva och uppskatta denna ovanligt stora mångfald.

Den regionala kulturen ska av det skälet få stöd. Men vi måste också komma ihåg att den regionala kulturen är en bro som ger människor som bor i regionerna möjlighet att delta i det som brukar kallas finkultur. Utan den bron är det svårt att tala om harmonisering och popularisering av vissa kulturmodeller och av hur de uppfattas.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Förverkligandet av ett enat Europa som samtidigt bevarar sin mångfald, identitet och sitt kulturarv är den stora förtjänsten med vår gemenskap. Enskilda länder, regioner och olika lokalsamhällen odlar och utvecklar sin kultur och sina traditioner, och tar med sig det arvet in i ett förenat EU. De delar med sig av sin kultur till andra regioner, och lär sig i gengäld om vad andra uppnått och åstadkommit. På så vis ger de någonting till andra, samtidigt som de får någonting från andra.

För att kunna bevara kulturarvet i regioner och mindre områden är det också viktigt att det finns medel tillgängliga från EU-budgeten. De som var rädda för att de skulle förlora sin kultur och identitet efter att ha gått med i EU håller på att inse att det i själva verket förhåller sig tvärtom – EU stöder den regionala, folkliga och lokala kulturen.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill instämma i vad min kollega Zbigniew Zaleski sa.

Någon sa en gång: ”När jag hör ordet kultur osäkrar jag min revolver.” Jag tror att Europaparlamentet i dag underskattar behovet av utbildning och kultur, på samma sätt som våra nationella parlament och nationella regeringar förvisso gör. Kulturen kommer alltid i sista hand.

Det finns ett talesätt som säger ”the hand that rocks the cradle rules the world”. Självt anser jag – det är min rent personliga uppfattning – att Grekland var den europeiska civilisationens vagga. En handfull engelsmän – Lord Byron och några till – åstadkom en del. Kanske kan kommissionsledamot Joe Borg från Georgkorsets land Malta besvara frågan om varför vi inte kan lägga lite mer pengar på att stödja vår civilisations kultur och dess framtid. Vi lägger hur många miljarder euro som helst på än det ena än det andra, så snälla – musik, poesi, historia och harmoni. Ge oss en chans!

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka ledamöterna för alla frågor de har tagit upp. Jag lovar att vidarebefordra era frågor och er oro till kommissionsledamot Ján Figel. Jag vill emellertid ge några allmänna synpunkter och reaktioner.

Doris Pack talade om harmoniseringen av regler på EU-nivå och om hur detta påverkar den regionala mångfalden. Jag vill påpeka att det är nödvändigt med en harmonisering på EU-nivå, för att se till att det råder rättvisa konkurrensvillkor inom hela EU, så att medborgarna fullt ut gynnas av den gemensamma inre marknaden. Det betyder emellertid inte att en sådan harmonisering måste leda till minskad kulturell mångfald. Det var också den slutsats Europeiska året för interkulturell dialog utmynnade i.

Dessutom främjar kommissionen via sin regionalpolitik kulturell mångfald och investeringar i kultur, både direkt och indirekt, genom att samarbeta med regionala myndigheter och aktörer. Inom ett antal politikområden strävar kommissionen efter att främja mångfalden och beakta regionala särdrag inom hela EU.

När det gäller den fråga som togs upp angående kulturen och den ekonomiska krisen och hur kultur generellt bidrar till tillväxt och sysselsättningstillfällen, vill jag erinra om att kommissionen i år genomför en undersökning för att analysera hur den kulturella dimensionen har införlivats i de regionala utvecklingsstrategierna för perioden 2007–2013. Resultaten från undersökningen kommer att lyfta fram värdet av att investera i kultursektorn, som även inbegriper kulturindustrin och den kreativa industrin, och understryka kopplingen mellan sådana investeringar, de särskilda regionala utvecklingsmålen och Lissabonagendan.

Angående grönboken vill jag, som jag inledningsvis sa, informera er om att detta policydokument beräknas bli klart under första kvartalet 2010 och att syftet är att inleda ett öppet rådfrågningsförfarande. Grönboken innehåller tre huvudsakliga mål. För det första att lägga fram en mer genomarbetad strategi. För det andra att frigöra den kapacitet som ryms inom EU:s kulturindustri och kreativa industri, och för det tredje att bidra till att utarbeta strategier för att uppmuntra bindningar mellan kulturindustrin, den kreativa industrin och andra ekonomiska sektorer för att därigenom knyta samman kultur och kreativitet med innovation och ekonomin i stort. Den regionala dimensionen kommer givetvis att beaktas fullt ut i detta sammanhang.

Jag vill avslutningsvis hänvisa till ett uttalande av Bernd Posselt om att kulturen ofta förstörs av nationalism. Dock förvisso inte av EU – unionen tror starkt på och upprätthåller enhet och mångfald.

Talmannen. – Jag har mottagit tre resolutionsförslag i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

9. Inkomna dokument: se protokollet

10. Beslut om vissa dokument: se protokollet

11. Skriftliga förklaringar införda i registret (artikel 116 i arbetsordningen): se protokollet

12. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

13. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

14. Avbrytande av sessionen

(Talmannen förklarade sammanträdet avslutat kl. 15.50.)